

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 381 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €

Švajcarska 2,60 CHF

Austrija 1,70 €

Holandija 2,00 €

Belgija 2,00 €

BIH 1,50 KM

Makedonija 45,00 DEN

Crna Gora 0,70 €

Hrvatska 10 KN

Slovenija 270 SIT

3. mart 2006.

GOSPODAR TEXSASA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

381

Frenk Larami

GOSPODAR TEKSASA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 381

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

TEXAS EMPIRE

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 22. II 2006.

Tržište: 3. III 2006.

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d. o. o. , Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – TEXAS EMPIRE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Jastučasti beli oblačak zaklonio je podnevno sunce i zlatasti sjajnožuti zraci nalik na dugačke prste za trenutak su se probili kroz mrežastu ivicu oblaka; zatim je žućkasti disk nestao u pamučnoj belini i svetloplavo nebo dobilo je za nijansu tamniju boju. Kraj proleća obećavao je prijatno i toplo leto.

Dok Holidej se podigao na lakat i pogledao devojkicu koja je ležala pored nje. Iako su joj oči bile zatvorene, činilo mu se da Vivijen ne spava, već da verovatno sanjari zatvorenih očiju. No, svejedno, budna ili usnula, činila mu se lepša nego ikada, jedva primetno rumena ispod suncem potamnelog tena. Pravilno ovalno lice sa finim nosom, čulnim nozdrvama i punim rumenim usnama koje su sakrivale niz belih zuba uokvirivala je bujna crna kosa „razbacana“ po ćebetu na kom je ležala; jedan zmija-sto uvijen pramen pokrivao joj je grlo i pružao se dalje preko prsa sve do vrha čvrstih grudi koje su se videle ispod raskopčane bluze.

Holidejev pogled pošao je niz pramen i zadržao se na devojčini grudima, čvrstim glatkim i divnim kao da ih je neki strašću opijeni skulptor vajao u trenutku bezumnog nadahnuća. Tako usnula i smirena, Iv, kako ju je on zvao, izgledala je kao dar plavog neba koje ih je pokrivalo. Zanimljivo tom lepotom on ne-

svesno pruži ruku i zaroni ispod devojčine košulje. Telom ga prodoše slatki uzbuđujući žmarci i on se nasmeši.

Vivijen se promeškollila i sanjivo ga pogledala kroz poluotvorene trepavice. Promrmljala je nerazgovetno „Oh, Dok...“, prigušeno dubokim uzdahom i pruživši ruke, obgrlila ga oko vrata i privukla k sebi. Čvrsto ju je zagrlio osetivši pod sobom drhtanje njenog toplog tela i burno kucanje srca. No, to je potrajalo samo trenutak, a onda je njen zagrljaj postao manje strastan. Okrenuvši glavu, zabrinuto je uzdahnula. Dok ju je pustio iz zagrljaja i malo se odmakao kako bi joj mogao videti lice.

– Šta je, draga? Čemu taj uzdah?

– Oh, Dok, divno mi je s tobom, ali zabrinuta sam. To me muči već celo jutro. Znaš... tata se vraća.

– Tako iznenda? Koliko znam, to do nedavno nije bilo u planu. Je li mu bolje?

– Ne, ali... Verovatno mu je neko javio da se nas dvoje vidamo i svoje obaveštenje garnirao ko zna kakvim gadostima. Ne mogu da znam ko je to učinio, ali... čini mi se da bih ga udavila. Iz pisma vidim da je ljut; u stvari, nije skrivao nezadovoljstvo zbog toga što se viđam s tobom.

Holidej se zamislio i pogledao prema ranču Semjuela Hetfilda koji se beleo

u daljini; prostrana zgrada od opeka sa belim stubovima na tremu ispred ulaza i krovom od crvenog crepa dizala se između drveća i pomoćnih zgrada koje su sa dvorištem zauzimale nekoliko hektara. Solidne prostrane građevine rečito su govorile o bogatstvu njihovog vlasnika koji je važio ne samo za najbogatijeg rančera u tom delu Teksasa, već i za najumešnijeg finansijera čiji se akcionarski ulog u Prvoj nacionalnoj banci u Dalasu peo na blizu milion dolara i obezbeđivao mu predsedničko mesto u Upravnom odboru. Centrala banke u Dalasu imala je svoje filijale u mnogim gradovima na zapadu i investirala širom Teksasa, tako da je s pravom smatrana za jednu od najmoćnijih finansijskih organizacija u okolnim državama. Shodno tome, njen vlasnik Semjuel Hetfild vladao je tim novčanim carstvom kao suvereni i neograničeni gospodar.

Tako je bilo sve do pre godinu dana kada se odjednom razboleo, zbog čega je posle tri meseca morao da potraži lek u blagoj klimi Kalifornije. Naravno, poslove su preuzeli menadžeri dok je Vivijen ostala na ranču. No, sada je devojka obavestavala Holideja da će se to stanje promeniti.

– Hm... – promrmljao je Dok zamišljeno. – To će malo komplikovati naš odnos, jer nećemo moći da se vidamo ovako često. Ali, ipak, takva vest ne treba da nam muti raspoloženje, draga – dodao je i čvrsto je zagrlio.

No, devojka nije reagovala, a na licu joj se još uvek ogledala zabrinutost.

– Nije samo to u pitanju, Dok, mada mi nije svejedno koliko ćemo se vidati.

– Nego?

– Bojim se da se nešto čudno događa. Čini mi se da su se određene snage ujedinile da unište oca... Nisam sigurna, ali sve me podseća na neku zaveru...

Holidej se podiže na ruke i ozbiljno je odmeri.

– Otkud si došla na tu ideju, Iv?

Ona uzdahnu.

– Istovremeno sa očevim pismom, dobila sam i pismo od Artura, vernog sluga koji je pošao sa njim. On je ozbiljan i poverljiv čovek tako da mu mogu verovati. Dakle, Artur kaže da su se tamo desile veoma čudne stvari.

– Kako to misliš? Šta se desilo?

Vivijen počuta trenutak.

– Pa... radi se o nekoliko čudnih nesrećnih slučajeva, tako da verujem da je očev život u opasnosti.

Holidej upitno podiže obrve.

– Pošto znam da si odmerena osoba, pretpostavljam da si takav zaključak donela na osnovu određenih razloga – odvratio je vadeći cigaru. – Šta te navodi na takvu pomisao, draga?

Prošlo je izvesno vreme pre nego što je Iv odgovorila.

– Pa... ako hoćeš pravu istinu, moram reći da su u pitanju samo slutnje. No, sigurna sam da nešto nije u redu, mada ne mogu tačno da kažem šta je to.

Dok klimnu glavom.

– Znači, radi se o predosećaju...?

Iv se jedva primetno osmehnu.

– Mogli bi to tako nazvati, Dok. No, nemoj misliti da...

– Ne potcenjujem predosećaj, draga, jer se često i sam oslanjam na njega. A kako je do njega došlo?

– Kao što rekoh, glavi razlog je Arturovo pismo. Ali, kada sam dobro razmislila, prisetila sam se još jednog događaja koji se desio neposredno pre tatinog odlaska, odnosno pre nego što se razboleo. On mi obično nije pričao o poslovima, ali tada je bio vidno zamišljen; kada sam ga ipak upitala za razlog, kazao mi je da je u pitanju misteriozna provala u njegovu kancelariju u banci. Nije mogao da otkrije da je bilo šta ukradeno, ali je bio gotovo siguran da je neko razgledao njegove lične papire koji su se nalazili u sefu. Posle toga, kasa je ponovo zatvorena, baš kao da se ništa nije desilo.

– Možda se prevario, Iv? – dobaci Holidej sumnjičavo.

– Možda. No, posle toga je došlo do nekih kolebanja vrednosti akcija banke, ali baš onda se razboleo i doktor Karmodi je insistirao da mora da napusti Teksas i otputuje na pacifičku obalu. U suprotnom, rekao je, tata će umreti za nekoliko meseci. Uplašila sam se, iako tog Karmodija ne cenim previše. Tata je otišao, ali stanje mu se nije popravilo iako je uzimao lekove koje mu je prepisao doktor Karmodi, napadi kašlja su postajali sve češći. Onda je tati dosadilo, pa je pozeleo da se vrati. No, doktor ga je zadržao još neko vreme. Baš tada se i desio prvi incident.

– Kakav? – zapitao je Dok odbivši gust dim.

– Po savetu lekara, tata je svakoga dana išao u dvočasovnu vožnju brodom, navodno zbog morskog vazduha. To mu je izgleda činilo dobro. A onda, nekoliko dana posle donošenja odluke da se vrati kući, njegova jahta je bukvalno odletela

u vazduh. Kasnije su rekli da je eksplodirao parni kotao.

– I...? – dobaci Dok nestrpljivo.

– Tata je imao sreće jer se nalazio na komandnom mostu, pa ga je eksplozija bacila u vodu. Neki ribarski čamac se slučajno našao u blizini i pokupio ga za nekoliko minuta. Eksploziju su, pored njega, preživeli samo jedan mornar i kapetan.

Lica ozbiljnijeg nego inače, Holidej je ćutao i čekao da devojka nastavi.

– A onda... – produžila je Iv duboko uzdahnuvši – onda se zapalila kuća na Telegraf Hilu u kojoj je stanovao...

– Zaista... ?

– Da i to usred noći. Artur piše da se uzrok još uvek ne zna, mada je izgleda vatra izbila u kuhinji.

– Postoji li neka sumnja?

– Da... Naime, dva razbijena krčaga nađena su na zgarištu, a da niko ne zna kako su se tu našli. U takvim posudama se ponekad nosi petrolej. Hm... otac je i tom prilikom imao sreće i ostao živ.

Holidej klimnu glavom.

– Mogu da zamislim kakav je to šok bio za njegova pluća.

Ne trepcući, Vivijen ga odmeri prekrasnim plavim očima.

– Dok, Artur piše da nikako nije mogao da probudi tatu. Čudno, zaista... kao da je bio drogiran. Ipak ga je uz pomoć spretnog domara Felipea konopcem spustio kroz prozor, inače bi se ugušio.

– Kako se moglo desiti da bude drogiran?

Devojka odmahnu glavom.

– Ne znam. Artur piše da je izgledao čudno kada je konačno došao k sebi; zenice su mu bile raširene, a dva dana

posle toga slabo je video stvari oko sebe.

– A šta je bilo sa kućom?

– Uspeli su da je spasu. Ipak, kuhinjski deo i nekoliko prostorija u prizemlju su uništeni i moraće da se obnove. No, sreća da niko nije stradao – dodala je sa uzdahom polako zakopčavajući bluzu. – Eto, sada si čuo sve, Dok. Krajnje čudni događaji za koje verujem da nisu slučajni.

On klimnu glavom.

– Nije nemoguće da neko želi da ga ubije. No, postavlja se pitanje zašto. Možeš li nečega da se setiš?

Slegla je ramenima.

– U toku svih ovih godina otac je verovatno stekao mnogo neprijatelja. Naslućujem da je u poslu ponekad bilo i mutnih operacija, a otac baš i nije bio osetljiv. Ne znam da li je zbog toga mogao da stekne nekog smrtnog neprijatelja, ali... sve je moguće.

Dok odbi dim i izvadiвши cigaru iz usta, zagleda se u užareni vrh.

– Da... to bi mogao biti razlog. I šta sada?

Vivijen uzdahnu:

– Ne znam. Nesreća je što ne mogu da se pouzdam ni u koga. Direktor banke Bernet je samo bankar i nesposoban za bilo šta drugo, a isto je i sa nadzornikom ranča, Lumisom. A već sam ti rekla da ne verujem mnogo ni doktoru Karmodiju. I u vezi sa njim ima nekoliko čudnih stvari.

– A to su?

– Znaš, imam utisak da se od njegovih lekova tatino stanje stvarno pogoršalo. Počeo je još više da kašlje, a u pljuvački su se pojavili tragovi krvi. Artur mi je

pisao da se isto dogodilo i u Kaliforniji; čim je uzeo određene lekove, pojavili su se ovi simptomi. Oh, zaista ne znam šta o svemu da mislim! Ali, jedno je izvesno: plašim se da je očev život u opasnosti i nemam nikoga ko bi mogao da mi pomogne. Jedino mogu da zamolim tebe.

Holidej je pogleda.

– Htela si da pripazim na tvog oca? – osmehnuo se i jedva primetno odmahnuo glavom. – Što se mene tiče, to ne bi bio problem, ali ne verujem da bi se njemu tako nešto svidelo. Iz tvojih reči zaključio sam da mi nije osobito naklonjen.

– Ah, Dok...! On te ni ne poznaje i mišljenje je svakako zasnovao na onome što je čuo. Uverena sam da neće biti tako odbojan kada te upozna.

– U redu, kako ti kažeš... mada je to protivno mojim principima. Nikada nisam bio nametljiv, ali ću prihvatiti tvoju ponudu.

– Je li? – dobacila je Iv koketno. – U svakom slučaju, to bi činio za moju ljubav. Da li ti je sada lakše?

– Da – složio se Dok i zagrlio je.

– A sada hajdemo – dobaci devojka migoljeći mu se iz zagrljaja. – Na ranču će se već pitati što nas nema.

*

Grin Bou je bio gradić sa svega nekoliko sporednih uličica i dugom glavnom ulicom koja je istovremeno bila put od juga ka Dalasu; tu se nalazila trgovina, nekoliko zanatskih radnji, salun i hotel zvučnog imena „Sunčev zrak“. Dok je izabrao da se zadrži baš tu, jer se me-

stašce nalazilo samo desetak milja daleko od Hetfildovog ranča. Naime, bilo mu je mnogo lakše da odatle posećuje Vivijen nego da svaki put prevaljuje više od trideset milja koje su ranč delile od Dalasa. Osim toga, Grin Bou je bio tih i miran, a Holideju je odgovaralo da se za izvesno vreme udalji od gužve i napetosti koji svaki veliki grad obavezno nosi sa sobom...

Bar tako je Dok mislio stojeći pored prozora svoje hotelske sobe, odakle je imao pogled na glavnu ulicu u kojoj je u to doba dana bilo sasvim malo prolaznika. Bio je zamišljen i pomalo zabrinut, ali mu je u jednom trenutku „došlo“ da kine. Pomislio je da je to posledica današnjeg ležanja na travi i mahinalno prinevši ruku ka nosu, glasno kinuo.

Taj pokret mu je spasao život.

Jer, da baš u tom trenutku nije sagnuo glavu, kuršum koji je doleteo kroz prozor razneo bi mu lobanju.

Naravno, odmah se bacio na kolena i desnom rukom se mašio za revolver. U istom trenutku je osmotrio goli zid zgrade bez prozora preko puta, u magnovenju zaključujući da je hitac verovatno stigao s krova. Zato je kolt sa drškom od slonovače okrenuo ka unutrašnjosti sobe i jednim hicem razbio svetiljku na stolu.

No, već sledećeg trenutka zapaljeni kerozin je pljusnuo na pod, pa je munjevito priskočio umivaoniku i preko plamena sasuo pun lavor hladne vode. Odmah zatim se sve smirilo.

Još tri hica pogodila su prozor i ostatak stakla razleteo se u sitne komadiće; Holidej se po mokrom podu ponovo ot-

kotrljao do prozora i kleknuo pored zida.

Sledeći plotun odbio je komadiće iverki od drvenog okvira i on instinktivno uvuče glavu u ramena. Sada mu je bilo jasno da dva strelca unakrsnom vatrom zasipaju prozor. U stvari, nije mogao da vidi odakle napadaju, ali je po učestalosti pucnjeva zaključio da ih je dvojica. Ne usuđujući se da izviri, pružio je ruku iza sebe i sa prevrnute stolice uzeo svoju košulju koju je tamo ostavio i snažno zamahnuvši, bacio je napolje.

Misleći da je kroz prozor iskočio čovek, dva strelca su pripucala tako da je po blesku plamena iz pušcanih cevi Dok mogao da im odredi položaj; obojica su se nalazila na krovovima zgrada na drugoj strani ulice. Naime, jedan se sakrivao iza fasade koja je štrčala iznad berbernice u prizemlju, dok je drugi „operisao“ sa krova gradske većnice.

Koltom stegnutim obema rukama, Holidej je nanišanio strelca na vrhu krova i lagano pritisnuo okidač. Pošto mu je oružje bilo napunjeno mecima sa specijalnim punjenjem, cev je poskočila uvis, ali uspeo je da zadrži kontrolu...

Pogledao je preko puta i video kako su komadići šindre poleteli sa krova u vazduh, dok se istog trenutka nepoznati strelac izdigao na kolena i iz beživotnih prstiju ispustio pušku koja se klopajući skotrljala niz krov i pala u limeni oluk. I on se kratko zateturio, a zatim se čula lupnjava i – potmuo tresak. To je bio znak da se telo skotrljalo u dvorište sa druge strane gradske većnice.

Sada je drugi strelac skriven iza fasade iznad berbernice ispalio jedan za drugim četiri hica, nastojeći da dobije neko-

liko sekundi predaha za bekstvo. Naravno, Dok mu je odgovorio i njegov kolt je grmnuo, a već sledećeg trenutka čuo se tup udar taneta o debelu dasku fasade. Ali, dok je odjek pucnja zami-
rao u noći, jasno se čuo bat koraka drugog čoveka koji je bežao preko krova. Iskusni Holidej pretpostavio je da će skočiti sa krova u sporednu ulicu, gde ga je sigurno čekao osedlan konj.

Suočen sa mogućnošću da napadač pobegne, nije se ni trenutka dvoumio; sa revolverom u ruci i poluobučen istrčao je u hodnik doviknuvši radoznalim gostima da se sklone i kroz hol zastrt debelim tepihom potrčao je prema vratima na drugom kraju koja su vodila do spoljnih stepenica. Stigavši do njih, pokušao je da ih otvori; kada mu to nije pošlo za rukom, grmnuo je kolt i komadići drveta razleteli su se na sve strane zajedno sa razvaljenom bravom.

Jurio je dalje preskačući stepenice, prekorevajući sebe što nije poneo rezervni opasač sa municijom. Kada je skočio na zemlju, glasno je jauknuo, jer su mu se vrhovi oštrog šljunka nemilosrdno zarivali u bose tabane. No, ipak je nastavio da trči ulicom i posle jedno desetak sekundi ugledao konjanika koji je kao izbačen iz topa izleteo iz sporedne ulice između berbernice i gradske večnice. Čovek je jahao oprezno, polegnut po konjskom vratu i držeći pušku u ruci; iako je životinja jurila, ponovo ju je divljački mamuznuo, očigledno nezadovoljan brzinom kojom su se udaljavali.

No, to ga nije sprečilo da opali hitac na svog gonioca koji se malo sagnuo, a onda poput Indijanca pažljivo nanišanio iz puške, sve sedeći u sedlu. Za-

čuo se oštar prasak i on oseti udar vrelog vazduha po obrazu.

Već sledećeg trenutka konjanik je izleteo iz sedla, prevrnuo se preko glave u vazduhu i ispustio pušku; onda je punom težinom tresnuo na zemlju i otkotrljao se u tamu.

Ne časeći ni časa, Dok je potrčao za njim. Naravno, brzo ga je stigao i video da je nepoznati još uvek živ; okrenuvši se na leđa izvukao je revolver i pokušao da nanišani. Odlučno je pritisnuo okidač, ali se umesto pucnja začulo samo glasno „klik“. Revolver je bio prazan!

Naravno, izbora nije bilo; munjevito se bacio u stranu i hitnuo prazan revolver na napadača. Njegovo oružje je grmnuo u istom času kada ga je Dokov kolt pogodio u grudi tako da je podigao ruku, pa je metak odleteo negde u visinu. Za Holideja nije bilo druge nego da se baci na neznanca i otme mu oružje iz ruke. To je i učinio, a onda mu je još toplu cev prislonio na slepoočnicu.

– Ni makac, ili ću ti razneti lobanju!
– naredio je brišući znoj sa čela.

Ali, čovek pod njim je odjednom mitavo klonuo. Lagano se odmakao, još uvek držeći zapet kolt u pripravnosti. Čuo je kako radoznali građani prilaze, a onda je lagano okrenuo napadača na leđa tako da mu je svetlost ulične svetiljke obasjavala lice. Mada mu nije znao ime, lik napadača bio mu je neka-
ko poznat. Naime, poslednjih nedelja zapazio ga je nekoliko puta u dalaskim bordelima. Bio je to sitan lupež koji je živio na ivici zakona i čije su se usluge mogle kupiti za nekoliko dolara. Jadnik je bio živ, ali samo toliko.

Glasno uzdahnuvši, Dok ustade osmotrivši gomilu ljudi koja ga je znatiželjno posmatrala. Onda je ugledao zamjenika gradskog šerifa koga je poznavao.

– Geri, ovaj lupež još diše. Prebacite ga do lekara i recite mu da ga održi u životu dovoljno dugo kako bih mogao da ga ispitam. Odmah ću se vratiti!

Čovek sa zvezdom samo je klimnuo glavom i pozvao tri čoveka iz gomile; minut-dva kasnije, već su nosili ranjenog lupeža prema kući doktora Svensona.

Holidej je prošao trotoarom pored gradske većnice i došavši do ugla, lagano pošao ka zadnjem delu; bio je oprezan i čvrsto priljubljen uz zid. U ruci je držao napadačev kolt i pažljivo posmatrao: onda je čučnuo i oprezno izvirio znajući da iza sebe ima tamnu ogradu i da mu silueta neće biti vidljiva.

Međutim, za takvu opreznost nije bilo potrebe, jer je čovek sa krova ležao na sredini dvorišta, nepomičan i široko raširenih ruku. Košulja mu je bila krvava na grudima, a neobičan položaj glave govorio je da je nesrećnik pri padu slovio vrat. Lagano je uzdahnio i vrhom čizme okrenuo neznaničevu glavu sve dok mu mesečeva svetlost nije obasjala beskrvno lice. I on je bio jedan od lokalnih lupeža. Zvao se Holi i u džepu je imao trideset dolara.

Dok nešto nerazgovetno promrmlja; ma ko da ga je angažovao, znao je da ga može veoma jeftino kupiti. Verovatno je i onaj drugi slično plaćen, pomisli...

I bio je u pravu. Došavši u ordinaciju doktora Svensona, saznao je da je u džepu drugog napadača takođe pronađeno trideset dolara. U stvari, to je bilo

sve što je saznao, jer je lupež umro pre nego što je mogao bilo šta da ga pita. Tako je propala šansa da sazna nešto više o tome ko ih je platio i zašto je taj neko želeo njegovu smrt.

*

Sledećeg jutra Vivijen Hetfild je sa zaprepašćenjem slušala Dokovu priču. On je sedeo u dnevnoj sobi na ranču; baš je dolio brendi završavajući „izveštaj“ dok ga je ona sa nevericom posmatrala.

– Oh... ipak mi nije jasno... Zašto su ti ljudi pokušali da te ubiju? Ovde nikome ništa nisi učinio, a kako sam kažeš, ničim se nisi zamerio dvojici napadača.

– Pa, vidiš... čini mi se da tu u pitanju nije ništa lično. Novac u njihovim džepovima to jasno pokazuje. Neko im je platio da me ubiju i oni to zamalo nisu i ostvarili. Da nisam kinuo, ti bi sada verovatno stajala pored sveže iskopane humke i posmatrala kako moj kovčeg spuštaju u grob.

Ona se trže.

– Molim te, ne govori tako, Dok!

Slegnuo je ramenima, šeretski salutirao i otpio još jedan gutljaj brendija.

– Smiri se, Iv, draga. Znaš, ja sam u životu stekao mnogo neprijatelja; neki su mrtvi, neki su iza rešetaka, dok su neki tamo bili, a sada su na slobodi i šetaju ulicama. Ima mnogo njih koji bi bili srećni da sam mrtav. Šta ćeš, tako ti je to u životu...

Iv srknu piće i blago se strese.

– Razumem te i verujem da se zbog svega ne sećaš previše prijatno. Ili si se možda navikao na to? Mada baš nije

uobičajeno, ali pretpostavljam da čovek može da se navikne na stalnu opasnost koja mu kao mač visi nad glavom...?

– Ni sam ne znam šta da ti kažem. Imamo samo jedan život i nije svejedno... No, čovek se navikne na pomisao da mora očekivati opasnost i uvek biti spreman. To ti je u prvo vreme pomalo opterećujuće, ali kasnije... postaje obično i deo tebe samog – dodade Holidej i energično otpuhnu dim. – Uzgred, imaš li nekih vesti od oca?

– Da, to sam baš želela da ti kažem; jutros je stigao telegram u kome javlja da sutra dolazi. Volela bih da pođeš sa mnom i zajedno ga sačekamo na stanici u Dalasu.

– I dalje želiš da pripazim na njega?

– Da, molim te. Drugog rešenja jednostavno nema.

– Dobro... mada sumnjam da će stari gospodin to blagonaklono primiti.

Devojka ga zamišljeno odmeri.

– Istina da je svojeglav, ali sada je bolestan i neće imati vremena da se odupre. Mislim da će to biti u redu. Hoćemo li ići zajedno? Ja ću poći karucama, a pretpostavljam da će ići i Ted Lumis, upravnik.

– Možemo, mada mi Lumis nije mnogo interesantan. Treba da krenemo rano i stignemo pre dolaska voza.

Vivijen ustade i mazno se pripi uz njega.

– Zaista si divan što mi na ovaj način pomažeš, Dok. Uverena sam da će tata smekšati kada te sutra vidi.

*

No, moglo se desiti da do tog susreta ne dođe, odnosno da Dok Holidej uopšte ne stigne u Dalas.

Došao je na ranč sa izlaskom sunca i zaustavio se pred kućom u trenutku kada je Vivijen izlazila iz predvorja. Bila je odevena u kitnjastu haljinu od svetloplavog muslina sa volanima ispod struka koja joj je savršeno pristajala; kaćiperno nakrivljen šeširić iste boje bio je u kontrastu sa gustom crnom kosom, ali je još više isticao devojčine azurnoplave oči. U ruci je nosila mali suncobran sa čipkastim ukrasima na ivici kao i svilenu torbicu iste boje.

Ugledavši Doka na konju, krišom mu je poslala poljubac kroz vazduh i popevši se u kola koja su je već čekala, dala je znak za polazak. Nije bilo vremena za gubljenje, jer je trebalo preći tridesetak milja koliko je ranč „Veliko H“ bio udaljen od Dalasa.

Tu je bio i Ted Lumis, ridokosi nadzornik pegavog lica, guste kose i čupavih brkova. Bio je to jak malo punačak čovek snažnih ruku i pesnica koje su podsećale na lopate. Samo je klimnuo glavom Holideju i pogledao čoveka pored sebe.

Muškarac na konju pored njega bio je čovek građen slično kao Holidej, ali je imao snažnije, mišićavije grudi. Bilo mu je negde oko trideset, a tamna koža i sjajna crna, malo poduža kosa bila su dva detalja koji su ljudi najradije zapažali na njemu. Nosio je crni šešir, ali mu je ostala odeća bila prilično stara i izbledela. Na levom bedru imao je nisko pripasan revolver, tankim kaišem pove-

zan za butinu; četvrtastu bradu držao je arogantno isturenu, a pre nego što je poterao konja za kolima, hladno je odmerio Holideja svojim tamnim očima.

Lumis je primetio da se njih dvoje odmeravaju i sa prizvukom pravdanja progovorio:

– Ovo je moj predradnik Vorg Enderbi, mister Holideje. Mislio sam da neće smetati ako i on pođe da dočeka gazdu.

Ništa ne odgovarajući, Dok im kratko otpozdravi i požuri za kolima.

Prvih pola časa prošlo je u razgovoru sa Vivijen, ali kako su milje odmicala, devojka je postepeno gubila volju za priču, a senka brige bila je sve izraženija na njenom lepom licu. U stvari, bilo je očigledno da je strepela od susreta sa ocem i njegovog reagovanja vezanog za Holideja, što joj je kvarilo raspoloženje.

Dok je razumeo njena strahovanja i zato nije hteo da je zamara suvišnim razgovorom. Lagano se udaljio od kola i ostavio je da se sredi. Iz iskustva je znao da će ćutanje i jednom i drugom dobro doći.

Mala družina je u tišini nastavljala dalje.

Znajući da u jarugama neće biti povetarca koji bi nosio prašinu, Holidej je pre ulaska u prvu jarugu poterao konja želeći da se odmakne napred i izbegne oblak guste i zaslepljujuće prašine.

To ga je zamalo koštalo života.

Naime, tek što je ušao u plitak klanac, odjeknuo je pucanj sličan udarcu biča, a tanka crvena ogrebotina odjednom mu se pojavila na obrazu. Istog trenutka se prenuvši iz misli i snažno mamuznivši konja, Holidej munjevito iz-

vuče kolt. Životinja je oštro poskočila, on je trgao vođice i – puška je ponovo planula. Ovoga puta kuršum je otkinuo komad jabuke na sedlu i u vazduhu je zamirisala nagorela koža.

Pre nego što je iz sedla skočio u jedan žbun sa leve strane, Dok je na padini lanca ugledao oblačić dima i ispalio još dva hica. Pao je na granje osećajući neprijatno bockanje po celom telu; no, vremena za razmišljanje nije bilo. Sav zadihan, okrenuo se i legao na stomak.

Onda je počeo da se kotrlja ka boljem zaklonu iza jedne stene; uspeo je da stigne nepovređen i odahnuo. Brzo je napunio pištolj i pogledom „prošarao“ padinu na drugoj strani klanca. Naspram sunca koje je jasno ocrtavalo ivicu strane zapazio je neko kretanje. Naslonivši se na koleno, pridržao je kolt drugom rukom, a zatim počeo.

Meci su praštali jedan za drugim i on ugleda gejzire prašine i prštanje komadića stene tačno na vrhu litice. Čovek koji se tamo sakrivao izvirio je samo jednom, ali je zaklonio lice rukama štiteći se od sitnih, oštih kamenčića. Bilo je očigledno da je odustao od namere da uzvрати paljbu.

Pre nego što je odjek pucnjeva zamro u klancu, Holidej je ustao i pošao: pretrčao je dno jaruge, skočio uz podnožje gole padine ispod napadača iz zasede, kliznuo nazad, ali se ponovo uspravio i počeo da se penje. Posle nekoliko metara našao se u manje opasnom uglu u odnosu na vrh i nastavio da se vere; kretao se od kamena do kamena, neprestano držeći zapet revolver u ruci. Nije odustajao, iako se osećao

strahovito loše: pluća su mu bila prenapregnuta, prašina mu je razdirala suve nozdrve i grlo, a znoj se slivao u oči i ogrebotinu na licu.

Kada je stigao na vrh i skoro bez daha se bacio iza jedne stene, bio je potpuno iscrpljen. Primetio je da mu ruke drhte i zabrinuto se upitao šta će se dogoditi ako baš sada bude morao da puca.

No, nije trebalo da brine: kroz tutnjavu sopstvenog pulsa u ušima ipak je uspeo da razazna topot konja u trku, što je značilo da je napadač napustio svoje mesto i sada beži glavom bez obzira. Izustio je tihiu kletvu kada je u ravnoj dolji ispod sebe ugledao konjanika koji je besomučno mamuzao svoga konja jednom rukom ga udarajući kajasima, dok je u drugoj čvrsto držao pušku.

Pošto je sačekao dovoljno da povрати dah, Dok je iz džepa izvadio maramicu i pažljivo očistio kapljice krvi sa obraza. Zatim je napunio revolver, a onda se uputio ka dnu jaruge gde ga je čekao njegov verni Mig.

Sad nije bilo nikakve sumnje: po svemu sudeći, neko je ozbiljno želeo da ga ubije. Ko je to bio i zbog čega ga je napadao, sada nije mogao ni da pretpostavi. Suviše ga je, međutim, obuzimala slutnja da to nema veze sa nekim njegovim davnašnjim obračunima i da ovi napadi imaju neki drugi uzrok. Ali kakav? Bila je to zagonetka čije rešenje za sada nije bilo na pomolu.

Zagonetka o kojoj ni reči nije rekao Vivijen koja se, praćena Lumisom i Enderbijem, tog trenutka pojavila na ulazu u jarugu. Nije hteo da je uznemirava i unosi nemir u njenu, ionako nespokojnu dušu.

*

Stigli su u Dalas tačno u podne: dok je devojka pošla u hotel da uzme sobu i uredi se za susret sa ocem, Holidej je u prvom salunu uz čašu pića pokušao da sazna ono što ga je interesovalo.

– Jeste li čuli da li će voz iz Santa Fea stići na vreme? – upitao je barmena.

Ovaj slegnu ramenima.

– Bilo bi bolje da proverite na stanici.

Dok ga posluša i isпивši pivo, požuri do stanice; tamo ga je železnički službenik najpre odmerio od glave do pete, a onda se okrenuo i pokretom ruke pokazao na grupice ljudi koje su stajale na peronu razgovarajući i pušeći.

– Ovi ljudi takođe čekaju voz iz Santa Fea, mister – dobaci železničar. – Hm... čekaju već više od tri časa. U stvari, voz... trebalo je da stigne oko devet ili deset sati pre podne.

Dok oseti kako ga prožima neprijatna jeza: primetio je zatim radoznali pogled železničara koji je zapazio ogrebotinu na njegovom licu, ali i male rupice na elegantnom odelu.

– Samo da znate da tri časa nisu nikakav razlog za brigu – dobaci železničar. – Ako voz stigne istog dana, presrećni smo.

Holidej se namršti.

– To sa mnom nije slučaj. Gde se nalazio voz kada ste primili poslednji izveštaj?

Čovek ga odmeri, ali videvši to ozbiljno lice i nisko pripasane koltove, okrete se i počeo da pretura po spisima.

– Čekajte da vidimo... – dodao je posle nekoliko trenutaka, pažljivo nameštajući naočare. – Uzeo je vodu iz „Mine-

ralnog izvora“, a drva u Fort Vortu, da da... Trebalo bi da ponovo uzme vodu na pola puta do Ajronston Ridža... tačnije, kod Strelinog vrha...

– Koja je poslednja stanica kroz koju je prošao? – presekao ga je Holidej.

– Mislim Fort Vort. Sada bi morao da bude negde između tog mesta i ove stanice, odnosno negde na Ajronstonu. No, ta uzbrdica je prilično teška, a kompozicija nosi dvadeset milja čeličnih šina za novu prugu koja se gradi ka gradu Liberiju. Možda je baš zbog tog tereta bilo nekih nezgoda na usponu...

– Pre ili posle uzimanja vode kod Strelinog vrha?

– Oh... verovatno pre. Ali, mister, nema smisla brinuti, a još manje proveravati. Jer, bez obzira na sve, voz će biti ovde do zalaska sunca. Verujte u ono što vam kažem. Radim na ovoj stanici već devet godina i znam kako stvari idu...

– U tome i jeste nevolja; ja ne znam. A imam predosećaj da nešto nije u redu.

Holidej se okrenuo na drugu stranu, svestan da je pričao malo glasnije i privukao pažnju nekih ljudi koji su stajali na stanici i čekali. Bez reči je požurio do konja i poterao ga u pravcu putokaza koji je označavao Fort Vort.

Dok je jahao pitao se nije li možda previše pustio svojim slutnjama, odnosno, nije li bezrazložno dopustio da ga obuzmu? No, ipak nije odustao; uvek je išao za svojim predosećanjima i slepa vera u instinkt više nego jednom ga je održala u životu. A sada je čvrsto vero-
vao da sa Semjuelom Hetfildom nešto nije u redu.

Začudo, u glavi mu se polakó počela formirati maglovita ideja da napadi na njegov život nemaju nikakve veze sa njegovom prošlošću i da su na neki čudan način povezani sa dolaskom Semjuela Hetfilda.

*

Dvadeset milja železničkih šina nатовarenih na kompoziciju iz Santa Fea težile su više tona i kao što je železničar na stanici u Dalasu predvideo, zadale su mnogo glavobolja mašinovođi. Ipak, put su lagano ostavljali za sobom, ali problemi su se pojavili kada se kompozicija počela kretati uz uspon ka Ajronston Ridžu. S druge strane, težina šina povoljno je delovala na stabilnost voza u ravnici i omogućila mašinovođi da na dosta dugačkom rastojanju postigne impresivnu brzinu. No, ta ista težina je čak i na najmanjem usponu ometala kretanje voza i naterala ložača da se dobro oznoji ubacujući teške oblice u vatrište kako bi se održao pritisak pare.

Svuda je bilo poznato da ovaj uspon utiče na manju brzinu većine putničkih i teretnih vozova. To saznanje koristile su mnoge bande pljačkaša, a banditi su s konja lako uskakali na voz i pljačkali poštanski vagon ili putnike.

Ali, na svom putu ka Dalasu ovaj voz u poštanskom vagonu nije nosio ništa od posebne vrednosti. Zato u pomenutim kolima nije bilo ni najobičnijeg naoružanog stražara.

Da bi točkovi našli solidniji oslonac, mašinovođa je bacio pesak na šine. Bio je zadovoljan kada su stigli do Strelinog vrha, jer je nivo vode u kazanu loko-

motive bio skoro na dnu; doduše i to je pretvoreno u paru do trenutka kada su se zategle kočnice ispod velikog pipka za točenje vode.

Naime, ložać je ukopčao pipak u otvor na lokomotivi i desetine litara vode potekle su u „žedan kazan“. Mašinovođa je kroz prozor pogledao dug niz vagona kako bi proverio da li je sve u redu. A onda je iznenađeno zatreptao ugledavši dva maskirana čoveka koja su izjahala iz žbunja i priterala konje do kompozicije koja je stajala. Nekoliko sekundi zurio je u njih sa nevericom i u mislima se prisećao svake stavke iz tovarnog lista, još jednom proveravajući ono što je već znao: u vozu nije bilo ničega vrednog za bandite.

– Gospode bože...! – prošaputao je videvši ih kako se penju na gomile natovarenih šina i hitaju ka crveno-zelenom Hetfildovom vagonu. – Pa... oni traže bankara... – promrmljao je kroz zube.

Pružio je ruku do užeta za zviždaljku i nekoliko puta energično potegnuo; vazduh se prolomio od oštrog zvižduka i uplašeni ložać zamalo što nije pao. I taman kada je hteo da se ljutito izdere na svog kolegu, ložać vide da mu on nešto pokazuje i lagano se okrete.

– Svemogući bože! Šta da radimo, Zik?

– Vрати se nazad! Ovamo – odvratio je uzbuđeni mašinovođa glasno; ložać je vešto gurnuo pipak sa crpke, te skočio u kabinu. I još pre nego što je nogom dodirnuo pod, mašinovođa je okrenuo točak i do kraja otvorio ventile za paru.

Odmah zatim voz je uz trzaj krenuo, a kopče vagona su zazvonile; istoga trena mašinovođa je obrnuo točak na

drugu stranu, a varnice su zapraštale ispod točkova uz bučnu škripu i zvočenje metala. Onda je voz uz trzaj krenuo nazad.

Začuo se glasan uzvik koji može da ispusti samo iznenađen i uplašen čovek. Ložać je lagano izvirio napolje i ugledao kako jedan maskirani čovek pada sa krova privatnog rančerovog vagona. U istom trenutku ugledao je još trojicu koji su lomeći granje jurnuli iz žbunja ka vozu.

No, ni mašinovođa se nije dao; sada je točak ponovo okrenuo, a voz je uz obilno ispuštanje pare opet krenuo napred. U istom času, revolveri su zapraštali i tanad zazviždala oko kabine lokomotive.

Mašinovođa je fiksirao ventile i povukao se u zaklon baš u trenutku kada se maskirani bandit sa revolverima u obe ruke pojavio na vrhu naslaganih oblica u tenderu. Odmah zatim začula su se dva pucnja i mašinovođa se uz krik uhvatio za rame i pao. Nekoliko trenutaka je pokušavao da se drži za ogradu pored stepenica, a onda mu je ruka popustila i telo mu se nečujno skotrljalo sa voza u pokretu.

Istoga trena uplašeni ložać je podigao glavu uspevši da vidi kako se zadimljene cevi revolvera okreću u njegovom pravcu. Otvorio je usta da krikne, ali ga je pre toga maskirani pogodio posred lica; ne pustivši ni glas nesrećnik je pao na leđa ostavši polovinom tela u kabinu, a rukama i glavom viseći napolje.

Bandit je vratio revolvere u futrolu i lagano sišao sa uredno složene gomile drva, gurnuo je ložačevo telo preko stepenica, a zatim se usredsredio na ko-

mande lokomotive. Veštim baratanjem ručicama uspeo je da uspori voz pusti-vši ga da se kreće niz padinu do ravnice, što dalje od Dalasa.

Semjuel Hetfild je bio odbačen u ugao onoga što je voleo da naziva "dnevnim boravkom" svog luksuznog privatnog vagona. Bio je to zaista luksuzan prostor iznutra tapaciran kožom i somotom, sa udobnim mekim foteljama i izrezbarenim stolovima i stolicama, odvojenim od ulaza teškim brokatnim zavesima.

I na ostalim prozorima boravka nalazile su se zavese najboljeg kvaliteta, tako da je rančer za tren zastao i pomerivši jednu, virnuo napolje. U istom času začuo je nešto što mu je ličilo na udaljenу pušчанu paljbu, a iz prednjeg dela vagona pohitao je Artur veoma bled u licu.

– Mister Hetfilde, mister Hetfilde...! Naoružani ljudi popeli su se na voz i idu ovamo!

Rančer se trgao i sumnjičavo ga odmerio.

– Mora da ti se privida.

– Ne, gospodine, nisam toliko lud! Video sam ih, časna reč! Popeli su se na vagone natovarene šinama! Nema sumnje da im je cilj ovaj vagon. Oh, gde bi nam bio kraj da ste me poslušali i da smo sa sobom povelі nekoliko stražara!

Hetfild je pogledao kroz prozor naprežući se.

– Svega mi na svetu... izgleda da si u pravu, Arture! Hajde, brzo zaključaj vrata!

– To sam već učinio... Takođe sam zatvorio kapke i na prednjim prozorima!

– Hm... brava će ih za izvesno vreme zadržati – promrmљao je Hetfild, sumnjičavo posmatrajući tanke metalne šipke.

– Ništa ih neće zadržati da ne provale prozore! – dobacio je Artur uzbuđeno i otvorivši jedan stočić, uzeo iz fioke revolver marke „Smit Veson“, kalibra 44. Drugi revolver zajedno sa kutijom metaka mirno je pružio gazdi.

– Kao što rekoh, sasvim je sigurno da im je cilj ovaj vagon – kazao je gledajući ga u oči. – Ma šta da žele, mi ćemo im biti na smetnji. Moje je mišljenje da dolaze ovamo da nas pobiju.

– Ako žele moj novac, onda im ništa drugo ne preostaje! – prasnuo je Hetfild i uzevši revolver proverio da li je magacin pun. Tako naoružan prišao je prozoru; nekoliko trenutaka je osluškivao, a onda se nagnuo napolje koliko je mogao i ispalio dva hica u senku koja se kretala ivicim krova. Odozgo mu je odgovorio pucanj i staklo na prozoru se rasprсло u desetine komadića; nemajući kud, Hetfild se žurno uvukao unutra.

U isto vreme, na vratima se začula snažna lupnjava.

– Otvorite, ili ćemo otkačiti vagon i dinamitom razvaliti vrata! – zaurлаo je neki grub i promukao glas.

Artur je podigao revolver obema rukama, nanišanio i... jedan za drugim, ispalio tri metka; okno na vratima se rasprсло i poletelo na sve strane zajedno sa sitnim iverkama drveta.

Začula se psovka, a kroz razbijen prozor provukla se ruka u rukavici naoružana koltom; odmah zatim, dva zaglušujuća treska odjeknula su u vagonu i Artur se srušio na pod.

Hetfild nije imao vremena da mu pomogne; čuo je bat koraka na krovu i pogledao gore. Digao je revolver ka tavanici i cev je počela pratiti potmule i nevidljive korake; zatim je Hetfild dva puta opalio. Začuo se snažan krik, a onda se pored jednog od prozora skotrljalo nečije telo.

Ohrabren ovim „uspehom“, Semjuel Hetfild je otpuhnuo sa olakšanjem i ljutito zaškrgutao zubima. Ispalio je još dva hica, a zatim brzo izbacio prazne čaure i ponovo napunio revolver. Spretno je čekao napadače osećajući se snažnim i spremnim za obračun.

Za to vreme Artur je puzeći prešao do vrata vagona i provirivši oprezno na polje, nekoliko sekundi pažljivo osmatrao. Zatim je okrenuo gazdi svoje blede lice.

– Oh, bože... pokušavaju da otkopčaju vagon! Izgleda da pristiže još neko... Jedan čovek je upravo skočio sa konja i sada je na vagonu natovarenom šinama...

Za tren je zažmurio i zgrčio lice, jer se baš u tom trenutku začula žestoka paljba, ali ni jedan kuršum se nije zario u zid vagona ili proleteo pored njega. Neki čovek je bolno kriknuo, a onda je za tren zavladala tišina. Zbunjen time, Artur je ponovo provirio baš u trenutku kada je maskirani napadač pao sa vrha vagona na spojnice, a zatim se izgubio između točkova. Uzdrhtalog srca digao je pogled i ugledao nepoznatog čoveka koji se jednom rukom držao za šine na vagonu, a drugom pucao iz kolta.

Naravno, odmah mu je palo u oči da čovek nije bio maskiran i da nije izgledao kao bandit. Elegantno odelo na nje-

mu bilo je donekle izgužvano i malo zaprljano prašinom, ali je, sve u svemu, ipak ostavljalo utisak solidnosti. Sudeći po njemu, čovek koji ga je nosio nije mogao biti nikakav lupež.

– Mister Hetfilde, nešto čudno se dešava... – šapnuo mu je Artur. – Tu je neki čovek koji se obračunava sa banditima. Maločas je uskočio u voz...

Rančer mu je brzo prišao i ugledao Holideja pleglog po hladnim i klizavim šinama na susednom vagonu. Jedan kuršum „sevnuo“ mu je tik pored lica, a onda se njegov kolt okrenuo za sto osamdeset stepeni i bez oklevanja bljunuo vatru; na krovu Hetfildovog vagona začuo se nečiji krik i tup udar mekanog predmeta. Odmah zatim, par nogu je zamlatarao pored prozora, viseći sa krova vagona.

Naravno, rančer nije čekao ni tren; pažljivo je nanišanio u noge i opalio. U jednom trenutku se činilo da će čovek uspeti da se zadrži na ivici, ali tako nešto nije bilo moguće; već sledećeg trenutka on je, uz krik, pao pravo na žbunje pored pruge.

Klimnuvši glavom u znak odobravanja, Holidej je lagano ustao i oprezno se krećući po natovarenim šinama, pošao ka prednjem delu voza.

U jednom momentu, okliznuo se i zamalo što nije pao; ipak je uspeo da se uvuče baš kada se iznad njega pojavio još jedan maskirani bandit. Srećom, Dok ga je spazio na vreme, hitro se okrenuo na leđa i opalio preko glave. Maskirani se trgao, izdigao na prste i ispalio hitac u stranu; odmah zatim zateturio se i glavačke srušio na šine

na kojima je ostalo da leži njegovo beživotno telo.

Holidej ga je hitro preskočio, popeo se na platformu susednog vagona, a zatim uzverao na krov i hitro potrčao prema lokomotivi; u jednom trenutku učinilo mu se da više nema nikoga, ali odmah potom kuršum mu je jasno zazviždao pored uha.

Bio je to bandit koji je pucao, sklupčan na gomili drva u tenderu. Ugledavši ga, Dok se bacio prema njemu i obema nogama ga udario u glavu. Čuo se samo tup udar i čovek se bez glasa skotrljao na pod kabine. Sišavši dole, Holidej je dohvatio ručicu za paru i svom snagom je povukao nazad zatvorivši pritom pritisak pare u ventilima. U istom trenutku odlučno je povukao kočnicu.

Znao je da to neće biti baš najmekše zaustavljanje, ali se nadao da mu putnici neće mnogo zameriti. Onda je kleknuo pored onesvešćenog bandita, prebacio ga preko ramena i izišavši napolje, uputio se prema poslednjem vagonu. Nije se obazirao na pitanja uplašениh niti na pokoju primedbu ljutih putnika koji su bojažljivo izvirivali kroz prozore.

Čim se zaustavio pred Hetfildovim vagonom, Artur mu je lagano otvorio ulazna vrata i odmerio ga. Zadovoljno se nasmešio kada je Dok zbacio sa ramena onesvešćenog bandita i skinuo šešir sa čela.

– Jeste li čitavi? – upitao je pošto je povratio dah.

No, pre nego što je lakše ranjen Artur stigao da progovori, na platformi se pojavila sedokosa i visoka Hetfildova figura. Pogledao je Holideja i pokušava-

jući da zvuči sasvim mirno, kratko upitao:

– Šta se ovde dešava, pobogu?

– Kao što vidite, u pitanju je bio prepad na voz – odvrati Dok mirno. – Ako se ne varam, vi ste Semjuel Hetfild?

– Tačno, gospodine, ja sam Hetfild. Ako ste vi?

Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je Holidej odgovorio.

– Ja sam Džonatan Holidej. Drago mi je što smo se upoznali, mister Hetfilde, mada mi nije drago što se to desilo u ovakvim okolnostima.

Hetfildovo lice se primetno smračilo. Bilo je očigledno da nije uživao u susretu, ali se, isto tako, videlo da se u njemu samom vodi određena unutrašnja borba.

– Holidej... hm... Izgleda da vama moramo da zahvalimo... pa to što je napad odbijen. Kada je već tako, mislim... Ako želite u Dalas, možete putovati mojim kolima.

Dok se jedva primetno osmehnu.

– Prihvatam poziv, mister, ali tek pošto prethodno obavim neke poslove.

*

Voz je ubrzo bio spreman da krene; naime, kočničar u kabini sa pomoćnom kočnicom bio je bivši mašinovođa koji je poslednjih godina službovanja u železničkoj kompaniji tavorio na lakšem poslu. Stoga je on preuzeo vožnju lokomotive, dok se jedan snažni putnik dobrovoljno javio da bude ložač.

Bandit koga je Dok onesvestio ubrzo je došao k sebi, ali nije hteo ništa da im kaže. Holidej sada nije želeo da insis-

tira, već mu je vezao ruke i strpao ga u pomoćnu kabinu gde su ga dobro zaključali.

Za to vreme Semjuel Hetfild i Artur odmarali su se u „ruševinama“ privatnog vagona. Čitali su, još uvek sređujući uriske i prosto ne verujući da se sve dobro završilo.

Dva pogodena napadača koja su pala sa voza bila su samo ranjena i zatim pobegla u žbunje, što su govorili jasni tragovi. Neki putnici bili su voljni da pođu u poteru, ali im je Holidej predložio da se ne trude; imali su jednog ranjenog zarobljenika i to im je bilo dovoljno.

Umesto toga, zatražio je da putnici potraže konje, što su oni oberučke prihvatili. Posle dvadesetak minuta tražaći su se vratili sa pola tuceta konja; jedan od njih je bio šarac i Holidej se mogao zakleti da je to isti onaj na kome je odjahao napadač iz zasede u Vaku...

Što se tiče Semjuela Hetfilda, on je stvarno izgledao iscrpljen i bolestan. Kada je Dok, pre nego što je voz pošao, ušao u njegovu „dnevnu sobu“, stari rančer i bogati bankar je dremao. Bled, ali trezven i sa zavijenim ramenom, Artur mu je dao znak da ćuti i pokretom ruke ga pozvao na platformu.

Tu, na suncu i blagom svežem planinskom povetarcu, nedavni napad na voz i grmljavina revolvera činili su se kao nešto daleko i nemoguće. Na to su ih podsećale samo rupe od kuršuma na vratima i razbijen prozor.

– Da li je u vozu neko povređen, mister Holideje? – zapitao je Artur.

Ovaj se naslonio na ogradu platforme i izvadio cigaretu iz tabakere. Zagledan u predeo koji je promicao pored njih,

glasno je uzdahnio; do Dalasa im je trebalo još prilično...

– Pogodili su mašinovođu i ložača, ali mislim da će se izvući. Izgleda da su se koncentrisali na dve stvari, lokomotivu i ovaj vagon.

– Znači... vi mislite da su voz napali zbog ovog vagona, mister Holideje?

Dok odbi nekoliko dimova i klimnu glavom.

– Izgleda da je tako, Arture – potvrdio je kratko i setio se zasede u jaruzi. Naime, čovek koji ga je napao je jahao šarca, verovatno onog istog koji je nađen u žbunju. – A jedan od napadača na voz već me je napao iz zasede.

Artur nabra obrve.

– Mislite da napad na voz i napad na vas imaju neke veze?

– Možda. U svakom slučaju, ne mogu se oteti utisku da je baš tako. No, recite mi kako je vaš gazda, Arture? Da li je još uvek bolestan?

– Da... i to više nego ikada. Stalno ima bolove, a ponekada ga tako ščepaju da zastane u mestu kao ukopan i počne hrapavo da diše. No, ne mogu reći... tvrd je i ne predaje se lako. Doktor Karmodi dao mu je odgovarajuće lekove, a to je učinio i lekar u Los Anđelesu, odnosno Frisku. Ali, poboljšanje nikako da dođe – dodao je i kratko se nakašljao. – Ponekad mi se čini da je gotov, a onda... ipak sve ispadne dobro. Nisam siguran, ali mi izgleda da su ga vesti o vama požurile da krene kući, mada... moram priznati da je to što ste se pojavili ovde primio dosta mirno.

Holidej se osmehnu.

– To samo dokazuje da je razuman čovek. Nadajmo se da će sve biti mnogo bolje.

Artur se vratio unutra i neko vreme pazio na Hetfilda; posle otprilike sat i po, ponovo se pridružio Holideju. Baš tada voz je zavio iza velike krivine i na horizontu su se pojavili krovovi Dalasa.

– Još malo pa ćemo biti u gradu – dobaci Dok i gurnu šešir na potiljak. – Ali, pre nego što stignemo, moraću da ispitam onog bandita kog sam zatvorio.

No, kada je došao do kabine, vrata su bila razvaljena, a bandit je bez znaka života ležao na podu. Bio je „dobro“ udaren istom metalnom šipkom kojom su razvaljena vrata i koja je sada ležala pored njegovog tela.

*

Kasno poslepodne voz je lagano ušao u stanicu. Naslonjen na polomljen prozor posebnog vagona, Holidej je zapazio da je peron prepun ljudi i da ih ima mnogo više nego što ih je bilo kada je on napustio grad.

To je bilo zbog toga što je, posle prepada, poslao napred konjanika sa vešću o napadu na voz. To je učinio zbog toga da se ljudi koji su ga čekali ne bi previše brinuli. No, bilo je očigledno da se vest raširila kroz grad i da je na stanci bilo mnogo radoznalaca.

Isto tako, Holidej je ocenio da će biti najbolje da u razgovoru sa ljudima podrži pretpostavku da su banditi napali voz zato što su znali da se njime vozi bogati bankar i rančer, pa su stoga pretpostavili da Hetfild sa sobom nosi i dosta novca.

Naravno, u razgovoru sa samim rančerom bio je potpuno iskren. I Hetfild je pokušao da napad okarakteriše kao pokušaj pljačke, ali Holidej ga je u razgovoru brzo razuverio.

– Oh, nemojte misliti da ću lako progutati takvu besmislicu, mister! Uopšte ne mislim da ste tako naivni... Znae vi vrlo dobro, ili bar slutite, da se u ovaj napad uklapa u eksplozija broda, a da ni požar u kući nije nikakva slučajnost.

Semjuel Hetfild gnevno odmeri Artura koji je sedeo na klupi.

– Morao si da brbljaš, je li tako? Sve si morao da napišeš? Izgleda da tebi i mojoj kćerci treba da zahvalim što se on pojavio ovde, u vozu!?

Artur prkosno podiže glavu.

– Ako time mislite da sam pisao gospođici Iv i objasnio joj šta se desilo, onda priznajem krivicu. Nisam pretpostavljao da će ona preduzeti korake u vezi sa mojim obaveštenjem.

Hetfild gnevno dunu kroz nos.

– Smirite se, gospodine – dodade Holidej blago. – Možda vam se moje prisustvo ne dopada, ali Vivijen nije imala nikog pouzdanog pored sebe i bila je strašno zabrinuta; konačno, ispostavilo se da je bilo veoma korisno što sam se pojavio, zar ne? Sprečio sam ozbiljno zlo.

Rančer je ćutao, duboko svestan da mu je taj odlučni i hrabri čovek spasao život. Ali, to još uvek nije mogao glasno da prizna.

– Nisam došao ovamo da umrem, već da vodim svoje poslove – rekao je najzad. – Prema tome, ako ste očekivali da ćete u bliskoj budućnosti ušićariti neko

nasledstvo ili miraz... – začutao je i rečenicu namerno ostavio nedorečenu.

Čim se pribrao od prvog iznenađenja, Holidej oseti kako ga obuzima ljutnja. Pažljivo je osmotrio starog gospodina ispred sebe shvativši da se ispod te arogantne maske kriju patnja i... strah. Zbog toga u njegovom odgovoru nije bilo ni trunke grubosti.

– Kao iskusan čovek morali biste znati da stvari obično nisu onakve kakve na prvi pogled izgledaju. Što se tiče miraza... pustimo neka događaji pokažu šta je ko hteo. Mislim da sada imamo mnogo važnijih problema, mister.

Dok je ulazak voza u stanicu pratio stojeći na platformi vagona. Brzo je spazio Vivijen koja je išla prema njima i stigla do vagona baš kada se Semjuel Hetfild praćen Arturom pojavio na vratima. Ljut što ga verni sluga pridržava, on se ljutito okrenuo želeći da ga prekori; ali, u tom trenutku „uhvatio“ ga je takav napad kašlja da se prosto zacenio. Naravno, uplašena Iv im je pritrčala i pomogla ocu da siđe na peron.

– Lek, Arture! Gde je lek? – upitala je.

– Oh, gospođice... Maločas sam mu ga dao. Možda se baš zato oseća loše – promrmľjao je Artur.

I tako su, nesposobni da mu pomognu, svi čekali da se Hetfild smiri što se, srećom, veoma brzo i desilo. Radosna zbog toga, devojka je zagrlila oca, a suze radosnice na njenom licu pomešale su se sa očevim suzama izazvanim kašljem.

Holidej je blagonaklono posmatrao ovaj prizor, jer ih je, na neki način, kašalj spasao od neprijatnosti, to jest, od

moguće neprijatne scene koju je rančer zbog njegovog prisustva mogao da napravi svojoj kćerci. Sada je i on lagano sišao na peron, osvrnuo se oko sebe i na nekoliko koraka udaljenosti ugledao gradskog šerifa koji je sa interesovanjem razgledao kuršumima izrešetan vagon.

Čuvar zakona je bio mlad i Doku potpuno nepoznat.

– Kako čujem, imali ste neku nezgodu kod vodne stanice? – upitao je uz naklon Semjuela Hetfilda.

Stari bankar glavom pokaza na Holideja.

– On zna sve o tome, bio je na licu mesta – kazao je kratko, uzeo kćer ispod ruke i lagano krenuo napred. Šerif je koraknuo nazad da bi ih propustio, a nekoliko metra dalje čekala ih je grupa ljudi. Pored nadzornika Lumisa i predradnika Enderbija, bila su tu još dva čoveka odevena u tamna građanska odela sa dugačkim sakoima i štraftastim pantalonama. U jednom od njih Holidej je prepoznao Linkolna Berneta, predsednika dalaske centrale Prve nacionalne banke.

U tom trenutku, mladi šerif mu se učtivo obrati:

– Obavešten sam da ste uhvatili jednog živog bandita, mister.

Dok klimnu glavom.

– Da, tako je... U stvari, bio je živ kada sam ga zaključao u kabinu pomoćnog kočničara. Kada sam posle nešto više od sata došao da ga ispitam, bio je mrtav. Neko mu je razbio glavu gvozdenom polugom.

Šerif iznenađeno izvi obrve.

– To se desilo dok je voz silazio niz padinu?

– Tako je. Pretpostavljam da se neki član bande sakrio u vozu i sredio ga. Pretražio sam sve, ali sam ubeđen da je taj iskočio čim je likvidirao zarobljenika.

– Da, ali... nije mi jasno zašto ga je ubio...? Ako je uspeo da razvali vrata kabine, zbog čega nije oslobodio zarobljenika? Verovatno je hteo da spreči da kaže nešto važno. To miriše kao da iza napada stoji nešto drugo, a ne obična pljačka.

– Čujte, šerife, treba da prihvatite da se radi o pokušaju prepada i pljačke voza i ni o čemu drugom! Mislím da bi to bilo najbolje.

– A zašto da to prihvatim, mister? Po mom mišljenju, ima indicija da se radi o nečem drugom – odvratio je čuvar zakona zauzimajući autoritativan stav. – I ko ste vi uopšte, ako mogu da pitam?

– Džonatan Holidej, u ovom kraju inače poznatiji kao Dok Holidej, šerife. Kada vam ja kažem da je to bio običan prepad, mislim da bi mogli da mi verujete. Uostalom, posavetujte se sa šerifom Bekmenom. Uzgred budi rečeno, gde je on?

– U bolnici – odgovori mladić nešto blaže. – Imao je nezgodan susret sa grupom kradljivaca stoke... Ja sam Edvin Rouz i zamenjujem ga tek nedelju dana.

Dok uzdahnu.

– Žao mi je što čujem tako nešto, jer mi je Skineker dobar poznanik. U svakom slučaju, poslušajte moj savet u vezi prepada na voz i sve će biti kako treba.

– U redu, pod uslovom da u mojoj kancelariji date pismenu izjavu.

– O kej, šerife, dobićete pismenu izjavu, ali nešto kasnije – obećao je Dok klimnuvši glavom. Dodirnuo je rukom obod šešira i požurio do mesta gde su Hetfild i njegova kćerka razgovarali sa ostalima.

Po Holidejevom mišljenju, Linkoln Bernet je bio oličenje tipičnog lukavog bankara. Svojom izduženom njuškom i sitnim očima podsećao je na lisicu, dok mu se po držanju i ponašanju moglo zaključiti da se radi o bezosećajnom i bezobzirnom čoveku, u potpunosti poređenom znaku svoje profesije. Naslućivao je da takav tip uživa u javnim licitacijama i prodaji naseljeničkih imanja kada dospeju u situaciju da ne mogu da vrate dugove koje su njihovi vlasnici uzeli od banke. U takvim stvarima taj čovek je sigurno imao blagoslov Semjuela Hetfilda i to je bio jedan od razloga zbog koga je sam Holidej gajio izvesnu odvratnost prema ljudima Bernetovog i Hetfildovog kova. Naime, on jednostavno nije mogao da podnese da slabi budu gaženi niti mu se svidao način na koji su to jaki, u ovom slučaju bogati, izvodili. U stvari, lukavi Bernet je šakom i kapom delio zajmove iz bančinih fondova, a kada dužnici nisu mogli sve na vreme da vrate, na raspolaganju su im ležala njihova imanja, kuće i stoka što se bez problema moglo pretvoriti u gotov novac.

Linkoln Bernet je izgleda uživao u takvom načinu rada i već nekoliko godina bio je Hetfildova uzdanica; u njegovom odsustvu obavljao je posao glavnog rukovodioca banke. Prepoznavši Holi-

deja, učtivo mu je klimnuo glavom, još uvek slušajući šta mu je Hetfild govorio. Mada sa tim lukavcem nije imao nikakvog kontakta, Dok je instinktivno osećao da mu Bernet nije naklonjen, prosto zato što ljudi Bernetovog kova nisu mogli da imaju simpatija za ljude kao što je Dok Holidej. U svakom slučaju, Dok je bez dvoumljenja priznavao da je antipatija obostrana.

– Kako to da ranije niste bili ovde, Bernete? – upitao ga je Holidej bez uviđanja. – Mislim... niste bili na stanici kada je voz trebalo da stigne?

Sitne bankareve oči hladno odmeriše Holideja.

– Bio sam ovde.

Dok odmahnu glavom.

– Ne govorite istinu.

Bankar se zacrveneo, a svi ostali su začutili i radoznalo pogledali u Holideja. No, on se napravio da tako nešto primećuje; mrtav – hladan, i dalje je fiksirao Berneta.

– Čujte, mister Holideje, ne podnosim da tako razgovarate sa mnom! – prasnulo je okrećući se prema Hetfildu, što je značilo da od gazde očekuje podršku.

– Bernet je u pravu, Holideje – promrmlja Semjuel Hetfild mrzovoljno. – Zaista nemate pravo da tako razgovarate sa njim!

– Bio sam ranije na stanici i nisam vas video među ljudima koji su tu čekali – odvratio Dok mirno. – Ako je to moj previd, zaista se izvinjavam – dodao je, čvrsto uveren da Bernet zbog nečega laže. Zašto, to sada nije mogao da kaže, mada je najlogičnije bilo da bankar bude na stanici u vreme kada je voz trebalo da stigne. A to što nije došao u odre-

đeno vreme moglo je značiti samo jedno: da je znao da će voz kasniti. Kako i od koga, to je bilo drugo pitanje.

Bernet je odmerio Samelsa, čoveka u crnom odelu pored sebe za koga je Holidej pretpostavio da obavlja neku od važnih funkcija u banci. Simpatični debeljko se nervozno premeštao s noge na nogu, slušajući razgovor između Holideja i svoga šefa zabezeknutog lica.

– Ne znam na šta ciljate, mister – odvratio je Bernet lagano, hrabro izdržavajući Dokov pogled. – Bio sam ovde kada je voz trebalo da stigne; onda je službenik na stanici objavio da će voz kasniti i vratio sam se nazad u banku. Ja sam poslovan čovek i nemam vremena za gubljenje. Uostalom, ostavio sam železničaru nalog da me pravovremeno obavesti o dolasku voza.

Dok ga je gledao pravo u oči sve dok bankar lisičijeg lica nije skrenuo pogled u stranu. Sa druge strane, Vivijen mu je davala „tajne znake“ očima ga moleći da ne bude toliko kritičan i oštar; no, on se napravio da tako nešto ne primećuje. Što se tiče Teda Lumisa i Vorga Enderbija, oni su stajali malo po strani i slušali.

Posle kratke, ali neprijatne tišine Hetfild se obrati Holideju:

– Pretpostavljam da bi trebalo da vam zahvalim na svemu što ste učinili, mister. I evo... ja to sada činim. Inače... što se mene tiče vi... vi ste slobodni.

Dok se blede osmehnu.

– Kako god želite, mister Hetfilde.

Sluteći da iza hladnih reči i „nikakvog“ osmeha može doći do još većeg zahlađenja, Vivijen se bojažljivo umeša:

– Ako ti nešto bude trebalo, mister Holidej će ti se rado naći na usluzi, oče. Ja sam ga zamolila i on je obećao...

– Neće mi biti potreban – prekinuo je otac i sa usiljenom ljubaznošću se obratio Doku. – Osim ako niste stručnjak za kontrolu bankarskih knjiga...

Na te reči Linkoln Bernet se trgao, dok mu se na licu pokazalo neskriveno iznenađenje. Što se Semelsa tiče, čelo mu se jednostavno zgrčilo, a nekoliko puta je snažno zagrizao donju usnu.

Holidej se osmehnu.

– Priznajem da tako nešto nije u sferi mog interesovanja, mister.

– Onda nam ne možete biti ni od kakve pomoći – odvratio je Hetfild i okrenuo se prema menadžeru banke. – Znaš, Linkolne, nameravam da pregledam sve poslovne knjige dok sam ovde. Vi nemate ništa protiv?

– Naravno da nemam, mister Hetfilde! Pozdravljam taj gest, zaista... Jeste da ga nisam očekivao, ali... – zastao je i okrenuo se prema računovođi Samelsu. – Uveren sam da naš računovođa neće imati ništa protiv da radi malo prekovremeno i ažurira knjige do današnjeg dana?

– Naravno da neću, ser! To je za mene prava počast! – zašištao je Samels i nervozno se osmehnuo.

– Odlično – odvrati Linkoln Bernet pljesnuvši rukama. – Onda neka knjige budu spremne za pregled... recimo, prekosutra. Odgovara li vam to, mister Hetfilde?

– Pripremite ih za sutra u podne – odbrusio je Semjuel Hetfild i okrenuo se prema Tedu Lumisu. Što se menadžera banke tiče, on je strašno pocrveneo, ali je ipak „progutao“ reči prote-

sta. – Tede – čuo se Hetfildov oštri glas – nadam se da si ovoga puta došao dovoljno udobnim kolima...? No, ako su ista kao prošli put, radije ću provesti noć u gradu.

Vivijen ga uze za ruku.

– Oče, zar to u svakom slučaju ne bi bilo bolje? Ako si planirao da sutra u podne pregledaš bankovne knjige, onda je bolje da ostanemo. Nema potrebe da prelaziš toliki put...

Lumis je počeo da čupka zulufe.

– Mislim da je gospođica u pravu, mister. Pogotovo što je put prilično neravan; znate, nedavno je bilo velikih kiša i još ima vododerina...

Stari nerado klimnu glavom.

– Dobro, de, dobro... Linkolne, pošalji jednog tvog čoveka da mi rezerviše najbolju sobu u hotelu, hoćeš li?

Menadžer je pokretom glave dao znak Samelsu i sa prilično „ukrućenim“ osmehom se okrenuo prema Hetfildu.

– Sve će biti sređeno, naravno... Inače, gospođa Bernet i ja bi bili počastvo-
vani kada bi nam se vi i gospođica pridružili na večeri.

– Odlično, odlično... – odvratio je Semjuel Hetfild. – To bi i za nas bilo zadovoljstvo – dodao je, a da nije ni pogledao Iv koja je bila umorna i prilično bleđa. Za trenutak je odmerio Holideja kao da je želeo da mu kaže „vidiš, ti nikako nisi uključen u poziv“.

– A gde ćete vi biti, mister Holideje? – umešala se Iv. Dok je bacio kratak pogled prema Lumisu koji je upravo naredio Enderbiju da se postara za gazdin prtljag, odnosno, prenese ga do hotela koji se zvao „Menšn haus“.

Holidej se nonšalantno osmehnu.

– Ja bih, ako vi, gospodine Hetfilde, nemate protiv, odjahao do vašeg ranča i malo osmotrio okolinu. Mislim da se u one poslove razumem više nego u poslovne knjige.

Hetfild je odsečno okrenuo glavu i pogledao ga. Shvatio je šta je Holidej imao na umu, priznajući samom sebi da je izuzetno inteligentan. No, iako je prema njegovim uslugama osećao žestoku odbojnost, nije mogao a da se ne priseti kako se vešto suprotstavio banditima... Nije znao da li da odbije ovakvu ponudu ili ne, s obzirom da je predlog imao i svojih dobrih strana.

Onda je pogledao Iv i nešto ga je preseklo u grudima. Naravno, nije mu palo ni na kraj pameti da učini bilo šta svojoj jedinici.

No, otpor ovakvom predlogu došao je sa potpuno neočekivane strane. Naime, izgleda da je Lumis tako nešto shvatio kao kontrolu, što ga je posebno naljutilo.

– A zbog čega je to potrebno? – zapitao je neubedljivo. – Istina je da imamo dosta soba, ali... upravo smo počeli prolećno skupljanje stoke i sada smo u punom zamahu: svuda buka, prašina, ohlađena hrana...

Holidej se neprimetno osmehnu.

– Verujte da mi to baš zgodno zvuči. Već duže vreme nisam uživao u životu na ranču i sada ću to sebi priuštiti. A to što kažete da sada prikupljate stoku... Pa, možda bi bilo zgodno izvesti prave podatke o broju grla? Sigurno ima žigosanih koja su odlutala i neka od njih se vraćaju, zar ne? Dakle, vi pregledajte knjige, mister, a ja ću se pobrinuti za ranč.

– Do vraga, Holideje! – pobunio se Lumis. – Pa to bi bio još jedan dodatni posao! Uvek pravimo grube procene raspoložive stoke, ali prebrojavanje i tačni podaci... – dunuo je ljutito kroz nos ne završivši rečenicu.

– To se ljudima neće dopasti – dodao je Vorg Enderbi neprijateljski odmevajući Holideja.

No, Dok je izdržao njegov pogled.

– Ljudi treba da rade ono što im se naredi, inače neće dobiti platu. To važi i za kuvara i za nadzornika.

Enderbijevo lice zacrvenelo se od ljutnje. Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je Ted Lumis kao „slučajno“ stao ispred svog predradnika i kratko klimnuo glavom.

– Učinićemo sve što nam se naredi... – odvratio je oklevajući – pod uslovom da mister Hetfild to odobri.

Rančer je pažljivo pratio razgovor da bi najzad neodređeno klimnuo glavom.

– Svakako... da, mislim da je tačno prebrojavanje stoke sasvim dobra ideja. Naravno da se slažem: mister Holidej bi, kao što je i predložio, mogao da kontroliše samo prebrojavanje i utvrdi konačne podatke.

Vivijen je sa neskrivenim iznenađenjem pogledala u Doka; naime, ni u snu nije očekivala da će njen otac tako lako prihvatiti Holidejevu ponudu. Bilo joj je drago što je tako i usne joj se na tren razvukoše u osmeh. Shvatila je da je Dokov predlog uticao da u njenom ocu proradi instinkt rođenog biznismena, jer je u takvim slučajevima bio krajnje smiren i racionalan.

Jedva primetno je klimnula glavom; želela je da ohrabri Holideja osećajući kako joj se veliki teret skinuo sa pleća.

*

Tokom poslednjih nekoliko nedelja Dok je više puta bio na ranču „H“, ali nije uspostavio bliže kontakte sa ljudima koji su tu živeli. Bilo je to zbog toga što ga nije interesovao niko osim Vivijen što je bilo sasvim prirodno. Kada bi dolazio ili odlazio, pozdravljao je ljude u prolazu i to bi bilo sve. S druge strane, ni oni koje je tamo sretao nisu pokazivali posebnu želju da razviju prijateljske odnose. U stvari, tolerisali su ga jer je bio prijatelj gazdine kćeri, ali ništa više od toga. Ted Lumis je bio strog i poslovan nadzornik i pod njegovim rukovodstvom na ranču je vladao red; da li je iz toga ostvaren neki napredak, to je tek trebalo da se vidi. Njemu samom se nije dopadao Holidejev boravak na ranču, jer je iskusno Holidejevo oko brzo zapazilo da bi se na ranču mogla ostvariti mnoga poboljšanja, ali on sam nije hteo o tome da govori. U stvari, to nije bio predmet njegovog interesovanja; Semjuel Hetfild ga se ticao, jer je bio otac žene koju je voleo i... ništa više.

Sada, kada je ponovo stigao na ranč, stvari su bile nepromenjene. Možda su određeni postupci bili nešto očigledniji i to je sve, zaključio je Dok spuštajući torbu na pod sobe koju mu je Lumis dodelio. Dolazeći ovamo, javio se nekoliko kauboja koji su izašli u dvorište pošto su završili večeru. U trenutku je video da su iznenađeni što ga ponovo

vide, ali su ga ljubazno pozdravili i produžili dalje.

Iako je znao da ga Lumis namerno nije pozvao na večeru u ranč kući, Holidej se nije ljutio; sitničavost tog čoveka bila mu je smešna, mada je iza nje moglo da se krije i nešto ozbiljno.

Oprao je ruke i sišao u predvorje pitajući se na koje će iznenađenje naići. No, tu je bilo tiho, pa je lagano izašao na trem. Odmah zatim, vrata kuhinje su se otvorila i snop svetlosti je zamračila neka senka. Nije se iznenadio kada je ugledao Teda Lumisa.

Nadzornik je prineo prst obodu šešira.

– Čujte, Holideje, nešto sam razmišljao – rekao mu je ljubazno. – Tamo, u Dalasu, bio sam malo neprijatan. Kao što znate, skupljanje stoke je težak posao i stari Hetfild je upao usred toga. Naravno, pretpostavljam da znate kako je to. Nego... dođite da zajedno večeramo. Trebalo je već odavno da vas pozovem. Ne ljutite se?

Holidej je odmahnuo glavom, ali je u isto vreme počeo grčevito da razmišlja. Cela situacija nije delovala prirodno, jer se Lumis suviše trudio da napravi ljubazno lice. Hteo je da se prikaže kao neko ko je shvatio da je pogrešio i sada se trudi da te greške ispravi. No, Dok je procenio nadzornika kao čoveka koji nije spreman da uzmakne. Zbog toga je sumnjao da se iza ljubazne ponude krije nešto sasvim drugo.

Zato je uzmaknuo korak nazad i hladno odmerio nadzornika obasjanog svetiljkom.

– Radije ću večerati u kaubojskoj kuhinji – odvratio je tmurno.

Lumis se trže.

– Šta to, dodavola, govorite? Hoćete namerno da me uvredite, Holideje?

Ovaj slegnu ramenima.

– Jednostavno rečeno, više volim da budem sam.

– Dovraga! – prošištao je Lumis besno. Iako se Doku činilo da će svakog trenutka skočiti na njega, nadzornik je ipak uspeo da se savlada. – Nema potrebe da se pravite duhoviti – rekao je. – Kuvar u kući priprema mnogo bolju hranu od onog kaubojskog. Uostalom, vaša stvar, radite kako hoćete.

– U pravi ste, Tede. To je moja stvar – odvratio je Holidej, mirno se okrenuo i uputio prema kuhinji za kauboje. Lumis ga je pratio nekoliko trenutaka nervozno čupkajući brkove, a zatim se ljutito okrenuo i požurio u kuću. Ali, na pragu je odjednom zastao i kao da se nečega setio, zadovoljno se nasmejao. Zatim se uputio prema spavaonici za kauboje.

*

Terenski kuvar bio je postariji čovek, koščat i još uvek snažnih mišica; imao je jednu drvenu nogu i to je bilo prvo što bi svako zapazio. Pošto ga prilikom svojih ranijih dolazaka Holidej nije video, pretpostavljao je da je angažovan tek nedavno, jer kuvar u kući nije mogao da spremi hranu za tolike kauboje koji su učestvovali u prolećnom sakupljanju stoke. Ako ga pamćenje nije varalo, jednonogi kuvar bio je poznat po nadimcima „Pegleg“, „Pegi“ ili „Drveni“ i prošao je za svog života sve stočne puteve od juga ka severu i od severa ka jugu, spremajući hranu za poznate bosove poput

Dendi Kvina, Čiroki Vajta pa čak i za samog Čizuma i Džaunti Džona. Znali su ga svi goniči stada u Teksasu, ali i kradljivci stoke i Indijanci. Pored ostalog, Pegi je bio poznat i po tome što je znao da napravi odlične kolače od kise-log testa.

Ulazeći u kuhinju, Dok ga je pozdravio još s vrata spazivši da u jednoj šerpi na otvorenoj ringli cvrči zagrejano ulje. Šumno je omirisao vazduh i zapitao:

– Hej, ovde nešto jako dobro miriše! Može li se znati šta je u pitanju?

Stari kuvar je odsečno okrenuo glavu i žmireći ga odmerio.

– Većina ljudi ih zove „kolačići“, a neki u šali govore da je u pitanju“ otrov za pacove“ ili „trbobolja“. Zavisi šta ko voli.

– Znam, znam, ali kako ih je nazivao Džaunti Džon? Jeste li spremali za njega?

Pegi ga još pažljivije odmeri.

– Naravno da jesam! Ali, otkud znate da sam bio sa Džaunti Džonom? Vi ste onda još bili mali...

Holidej se osmehnu.

– Kako ne bih znao? Pa, ko u ovoj pre-riji nije čuo za čuvenog kuvara „Peglega“? Hm... Džaunti Džon se postarao da se glas o vama daleko čuje.

Čovek iznenađeno podiže obrve. Nadi-mak koji nije čuo dosta dugo podsetio ga je na dobra stara vremena i to ga je odobrovoljilo.

– Ah, da... – promrmljao je zadovoljno. – Kada se sve zbroidi, i nije bilo tako loše... – dodao je, da bi odmah zatim njegov glas izgubio svaku toplinu. – A vi? Došli ste ovamo da nas kontrolišete

da li pošteno zarađujemo hleb naš nasušni?

Holidej se osmehnu i sede za sto.

– Ne bih to tako nazvao, Pegi. Ovde sam da pomognem kako bismo izbrojali svu stoku i to je sve. Inače, u ovom trenutku strašno čeznem za tim „otrovom“ koji spremate. Želudac mi je toliko prazan da mi se čini kao da će me ujesti.

– Večera je bila pre jedan čas – promrmljao je stari.

– Ali ja sam upravo došao, Pegi! Oh, ne budite toliko nemilosrdni!

– Hmm... čini mi se kao da hoćete da me omekšate, mister. Iako to kod mene ne pali, ipak ću da...

Izvadio je ruke iz testa i počeo da ih briše o kecelju. No, odjednom je zastao u pola pokreta i pogledao preko Dokovog ramena.

Holidej je primetio da mu se lice sledilo, pa se lagano okrenuo.

Na vratima je, podbočivši rukama kukove, stajao Vorg Enderbi i sa zanimanjem ga posmatrao. Izraz njegovog lica nije govorio ništa dobro i Dok naslućivao da će biti nevolja.

– Tako, dakle! – dobacio je Enderbi grubo. – Šunjate se ovuda i ne dozvoljavate našem kuvaru da ode na počinak?

Pošto su ga obojica odmerila sa čuđenjem, on dodade:

– Vi znate da je potrebno da kuvar bude odmoran kako bi mogao da se probudi i pripremi doručak pre izlaska sunca, Holideje. Hm... bez obzira da li vas je gazda ovlastio za nešto ili ne, to vam ne daje pravo da od Pegija tražite nešto posle završetka njegovih uobičajenih poslova. Ukoliko vam on ne da nešto

hladno, pođite u krevet gladni. Tako drugi put nećete zakasniti.

– Čekal malo, Vorg! – dobaci mu kuvar crven u licu. – Zar si zaboravio da je ovo moja teritorija? Ako hoću, ja mogu...

– Naravno da je tvoja teritorija – presekao ga Enderbi. – Ali, stvar je u tome što on zloupotrebljava svoj položaj gazdinog pomoćnika. Ako obične kauboje ne služiš posle redovnog vremena za večeru, onda ni prema njemu nećeš imati posebnog obzira. Nemoj mu dopustiti da se pravi važan i...

– Dodavola, uopšte se nije pravio...

– Ljudi njegovog kova su u stanju da obrlate i nogu od šporeta kada im je nešto potrebno. No, znaj da je on ovde samo da bi nas kontrolisao. Ali, mi ga se ne bojimo i nećemo mirno stajati i gledati kako te izrabljuje.

Holidej je pogledao preko Enderbijevog ramena i ugledao nekoliko kaubojaja koji su stajali ispred kuhinje. Lagano je klimnuo glavom i ustao sa mesta.

– Hej, šta je sada ovo? – upitao je kuvar zgranuto posmatrajući kauboje koji su polako pristizali.

– Ne brinite ništa, stari – odvratio je Holidej mirno, ne skidajući pogled sa Enderbijevog mrgodnog lica. – Ovo nema nikakve veze sa vama; samo vas koristi kao izgovor da me izazove. Cilj ove predstave i jeste udesiti Holideja, zar ne?

Predranik je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda se zadovoljno iscerio.

– Izgleda da si u pravu, mister.

– Oh, bože! Nemojte da mi upropastite kuhinju! – zavapio je Pegi očajno.

Holidej požuri da ga umiri.

– Ništa se ne brini, izaći ćemo napo-
lje, Pegi.

Rekavši to, krenuo je iz kuhinje u
zamračeno dvorište odgurnuvši pritom
dva kauboja koja su stajala sa strane.
Ljudi umalo da nisu pali, a on se brzo
okrenuo spreman da dočeka Enderbija.

Ali, nije se okrenuo dovoljno brzo, jer
je ovaj odskočio u stranu i „zahvatio“
ga pesnicom po leđima. Zagrcnuo se i
„klecnuo“ na kolenu i odmah zatim za-
čuo kako je neko radosno kriknuo. Za
to vreme, predradnik ga je obišao i sna-
žno zamahnuo nogom: očiju zamaglje-
nih od parališućeg bola, Dok je video
kako se njegovom licu približava Ender-
bijeve čizma.

Napregao je svu snagu i munjevito se
izmakao, tako da ga je čizma pogodila
u rame. Snažno se zaneo unazad, ali
umesto da padne na leđa, obema ruka-
ma je uhvatio Enderbijevo stopalo i
iskoristivši okret sopstvenog tela, svom
snagom okrenuo protivnikovu nogu.
Enderbi je jauknuo i stropoštao se dole,
ali se brzo pribrao i oslonivši se na ruke,
pokušao da ustane. Znatno brži, Holidej
je priskočio i udario ga kolenom u lice.
Začuo se neobičan šum nalik krckanju
i predradnik je pao na leđa, lica obli-
venog krvlju.

Iako ošamućen, Enderbi se ispravio,
obrisao nadlanicom krv sa očiju i usana
i bacio se na Holideja. Onda su oba čo-
veka počela besomučno da se tuku, po-
kušavajući da nadmudre jedan drugog
i trudeći se da daju više udaraca nego
što su primili. Poslednji Dokov udarac
bio je tako snažan da je Enderbi pao kao
pokošen i nekoliko trenutaka ležao u
prašini.

I taman kada je Holidej hteo da mu
pride i „dokrajči“ ga još jednim snažnim
udarcem, Enderbi se podigao i riknu-
vši kao bik, skočio na noge. Mašući ru-
kama nasrnuo je na Doka, ali je ovaj sve
udarce vešto izbegao videvši da je pro-
tivnik dobro „načet“ i da će moći da ga
savlada.

Tako je i bilo; u jednom trenu Ender-
bi se zateturao i otkrio mu potiljak, tako
da više nije moglo da se čeka. Snažan
Holidejev udarac poslao je predradnika
u carstvo snova. Naime, Enderbi je još
jednom pokušao da se pridigne, ali je
pao licem okrenutim prema zemlji i
ostao nepomično da leži.

Zavladala je tišina i jedini šum koji se
glasno čuo bilo je Holidejevo disanje.
Onda su kauboji počeli tiho da mrmlja-
ju i sašaptavaju se između sebe; kada
je podigao glavu, Dok je u njihovim oči-
ma pročitao poštovanje. Izgleda da niko
od njih nije bio ni najmanje uzbuđen
zbog činjenice da je Enderbi dobio ba-
tine. Dok je to osećao pitajući se samo
na koji način će goropadni Enderbi ka-
snije iskaliti bes na ljudima.

Glasno je uzdahnuo i tek sada među
okupljenim ljudima ugledao Teda Lumi-
sa. Nadzornik ranča stajao je nervozan
i napet, lica crvenog od ljutnje, a u
očima mu se videla otvorena mržnja.

Dok mu nije ništa rekao; samo se pre-
zrivo osmehnuo i pokretom ruke doba-
cio mu kratak pozdrav. Lumis je stisnuo
usne i okrenuvši se, pošao prema kući
čvrsto stežući pesnice od nagomilanog
gneva.

Holidej oseti nečiju ruku na ramenu;
lagano se okrenuo i našao se lice u lice
sa Pegijem.

– Imam punu šerpu kolačića – kazao je pokazujući očima prema šporetu. – Kao što vidite, tamo su. A možda će se naći i nešto pite od jabuka za čoveka koji je bio u stanju da prostre po zemlji onog lupeža Enderbija.

Holidej je klimnuo glavom i potapšavši Pegija po ramenu, krenuo za njim prema kuhinji.

Iza njih je neko prosuo kofu vode preko Vorga Enderbija, tako da se predradnik pomerio i posle nekoliko trenutaka ipak uspeo da ustane. Ništa ne govoreći, ljudi su se razišli na razne strane.

*

Sledećeg jutra za doručkom Holidej i Enderbi su izgledali mnogo gore nego prethodne večeri. Iako je bio pobednik duela, na Dokovom licu jasno se moglo videti da pobedu nije izvojevao bez gubitaka.

Što se Enderbija tiče, on se kretao lagano i nekako ukrućeno, a video je samo na desno oko; levo je bilo sasvim zatvoreno, a jedino se na velikom, plavkastom otoku slabo razaznavao uzani prorez. Nos mu je bio spljošten i otečen, a jedan komad gornje usne visio je preko donje kao komad sirovog mesa. Naravno bio je ljut i nervozan i posle doručka počeo je da više na ljude i izdire se određujući zadatke i poslove za taj dan.

Kada su se kauboji udaljili nezadovoljno mrmljajući, a u kuhinji ostali samo Holidej i Pegi, Enderbi stade na prag i tobože nezainteresovano upita Doka:

– Izlazite li u preriju ili ćete se odmarati?

On ispi poslednji gutljaj kafe i ustajući uze šešir sa stola.

– Jahaću u preriju – odvratio je kratko.

Očigledno iznenađen, predradnik se osmehnuo:

– Bueno! Hajdemo!

– Na kom delu prerije ćete raditi?

– Svuda redom; mislim da skupljena grla prvo poteramo na istočne padine. Tamo je već žigosana stoka.

– Treba prebrojati i odbegla goveda. Enderbi slegnu ramenima.

– Ako insistirate na tome, moraćete odjahati do Baghorn Krika.

– U redu, nema problema.

Na vratima kuhinje, Vorg je zastao i pogledao prema kuvaru.

– Odličan doručak, Pegi – dobacio je i požurio prema konjima.

Holidej je učtivo pozdravio starog kuvara i klimnuo glavom kada ga je ovaj gestikulacijom upozorio da se čuva Enderbija. Prijateljski mu je mahnio i požurio do korala gde je od ukrotitelja konja zatražio da mu za jahanje izdvoji jednog zelenkastog ždrepcu. Čovek je brzo obavio posao i već posle desetak minuta Dok je bio u sedlu. Čim je pojahao konja, izvadio je kolt sa drškom od slonovače i proverio da li je pun.

Za svaki slučaj, pomislio je.

*

Tačno u podne Semjuel Hetfild je stigao u banku u ulici Teksas u Dalasu. U stvari, glavna fasada zgrade bila je okrenuta prema glavnom trgu, ali je dru-

gi deo banke sa šalterima gledao na ulicu Teksas. Stoga je i većina građana smatrala da se najveća banka nalazi u ulici Teksas, a ne na trgu Place del Sol.

Bilo je to impozantno stanje izgrađeno od crvene cigle sa ispustima obojenim u belo. Iznad vrata su se nalazile ukrasne lučne nadstrešnice od granita naslonjene na iste stubove, dok su glavna ulazna vrata i njihov okvir bili izrađeni od hrastovine i ukrašeni sjajnim mesinganim kvakama, šarkama i zvekirima. Sem ovih, sa unutrašnje strane postojala su i druga masivna vrata postavljena čeličnim pločama sa četiri para masivnih gvozdениh šipki. Rešetke od debelog gvožđa zatvarale su sve prozore, dok je kasa, mada starog dizajna, bila najmasivnije konstrukcije u Teksasu. Njeni tvorci, čuvena firma „Fandri“ iz Pitsburga, garantovali su da ništa manje od deset funti dinamita ne može razvaliti vrata kase. Čak i posle eksplozije, specijalno konstruisane opruge su pod dejstvom vibracije, ubacivale rezervne zasune u ležišta i tako bi vrata i pored svega ostajala zatvorena.

Do tada još niko nije pokušavao da proveriti ove njihove tvrdnje.

Naravno, bilo je raznoraznih pljački koje su izvodili maskirani banditi naoružani skraćenim dvocevka koji bi službenike banke naterali da im daju novac iz dnevnih kasa. Do sada još niko nije pokušao da u banku provali noću i razvali kasu eksplozivom. U stvari, među profesionalcima je vladalo mišljenje da tako nešto može biti izvedeno, ali je tražilo mnogo napornog rada i previše rizika, jer je za „rasturanje“ kase trebalo upotrebiti nitroglicerín.

Što se Semjuela Hetfilda tiče, on je bio zadovoljan konstrukcijom bančine zgrade u Dalasu. Naime, bila je to jedina zgrada koja je baš za tu namenu izgrađena od temelja do krova, dok su ostale zgrade u lancu banaka bile kupljene kao već aktivne kuće u koje je njegova banka uložila određena dodatna sredstva. Naravno, u tim transakcijama bilo je svega i svačega, no Hetfild je voleo da kaže da „je dolar dolar, bez obzira da li je stečen pošteno ili ne“.

Kada je stari ušao u zgradu, Linkoln Bernet se uputio bleštavo uglačanim hodnikom da ga pozdravi i dočeka. Činovnici su ih radoznalo posmatrali kroz otvore šaltera u predvorju, dok je glavni knjigovođa Samels stajao kod ulaza u „zonu šaltera“ i nervozno se osmehivao. Bacio je pogled prema stolovima za kojima su sedeli njegovi službenici i uzdahnuo; tu se isticao njegov sto od izrezbarenog drveta koji je bio prekriven papirima i ukoričenim knjigama. Na sredini je stajala sjajno uglačana srebrna garnitura za pisanje sa mastionicama punim crvenog i plavog mastila, novim perima i čistim belim upijačem.

Glavni knjigovođa banke nije mogao da sakrije svoju napetost i nervozu.

Ostale računovođe stajale su pored stolova, ukrućeni i pomalo smešni sa svojim štitnicima za oči i istim takvim „duplim rukavima“. Iza njih se nalazila kancelarija Linkolna Berneta na čijim vratima je krupnim slovima pisalo DIREKTOR.

Izvestan broj klijenata koji su se našli u banci okrenuli su se da vide Semjuela Hetfilda praćenog Bernetom koji je išao

za njim. Baš u tom trenutku, bankar se zakašljao i odmah izvadio maramicu iz džepa; pocrveneo je u licu i sav se zacio, ali nije zastao niti usporio hod. Ušavši u Samelsov deo, uputio se pravo ka stolu sa poslovnim knjigama. Kada je kašljanje najzad prestalo, on spusti maramicu i brzo je skloni u džep.

– Ažurirano do danas? – zapitao je promuklo.

– Tako je, gospodine – odvratio je Samels spremno. – Zajedno sa ljudima sam radio celu noć i sve pripremio za vaš pregled.

Hetfild je klimnuo glavom i seo u tapaciranu fotelju. Što se Berneta tiče, izgledao je malo zbunjen.

– Ovaj... mister Hetfilde, možda biste želeli šolju čaja ili neki lak obrok u mojoj kancelariji?

Stari gospodin ga ozbiljno odmeri.

– Tražio sam da knjige budu spremne danas u podne zato što sam nameravao da počnem pregled u to vreme. Samels me je izvestio da je sve pripremljeno, a pošto sam i ja spreman, ne vidim razlog zbog koga bi se pregled odlagao. Osim toga, već sam nešto pojeo u hotelu. Gospodine Samelse...? Hoćete li mi se pridružiti?

Glavni računovođa je klimnuo glavom i nervozno odmerio uznemirenog Berneta. Kao direktor banke bio je ljut što je Hetfild odbio njegovu ponudu, pa je podozrivo zažmirio kada je Samels privukao stolicu kraju stola za kojim je sedeo njihov gazda.

– A sada, Samelse – čuo se Hetfildov glas – mogli bismo da počnemo. Recite mi, molim vas...

Barnet im pride sasvim blizu.

– Ovaj, mister Hetfilde... zar vam ne bi bilo udobnije u mojoj kancelariji? Mogao bih da naredim da se sve prenese tamo. Manje je prometno i postoje sve udobnosti za rad...

Nije uspeo da završi, jer mu je stari bez pardona upao u reč.

– Linkolne... ja te plaćam da vodiš ovu banku. Tvoje vreme je dragoceno i verovatno si angažovan u potpunosti. Ako ti je neophodno, prekini rad za ručak, da, da... samo... – dodao je nešto oštrije – pusti me da radim. Kada je posao u pitanju, ništa mi ne može smetati... Čak ni revolver uperen u leđa. Dakle...? Samelse...?

Barnet je pocrveneo i namrštivši se dao znak činovnicima da se vrate poslu, a zatim se bez reči uputio prema svojoj kancelariji. Još jednom se okrenuo i odmerio Samelsa i Hetfilda, nezadovoljno stisnuo usne i zalupio vrata za sobom.

*

Karakteristična buka koju je pri prikupljanju stoke stvarala vika kaubojja, rikanje goveda, topot kopita i pucaanje dugačkih kožnih bičeva „milovala“ je Holidejeve uši kao najlepša muzika. Posle trzavica oko starog rančera i bankara, napada na voz i sukoba sa Enderbijem, šum vetra i širina prerije delovali su na njega blagotvorno i okrepljujuće. Sada je mogao da zaboravi sve ono što ga je proteklih dana pritiskalo i prepusti se prirodi koju je obožavao.

Trenutno je, ruku prekrštenih na jabcu sedla, sa niskog uzvišenja posmatrao dva konjanika koja su izgonila veću

gomilu goveda iz šumarka na drugoj strani potoka. Dosta jak vetar savijao im je obode šešira i lepio uz telo šarene košulje i vratne marama. Grive i repovi konja u trku viorili su se na vetru i, iako iz daljine, Dok je zaključio da kauboji upravljaju konjima više stiskanjem nogu nego vođicama, baš kao što je i nalagalo pravilo kod gonjenja stoke. Jer, ruke su morale da budu slobodne za druge poslove.

U jednom momentu goveda su im izmakla i jurnula prema potoku, a konj jednog kauboja koji je pojurio da ih zadrži slučajno je nabasao na jazbinu prerijskog kunića. U istom trenu mladić je poleteo preko ispruženog konjskog vrata i tresnuvši svom težinom, otkotrljao se u stranu sa oblakom prašine. Drugi kauboj je preskočio niz žbunova pokušavajući da preseče put krdu. No, goveda su skrenula i došavši do potoka, jurnula u plicak ričući i prskajući na sve strane.

Kauboj čiji je konj stao u rupu i zbacio ga iz sedla, sedeo je na zemlji sa čudno ispruženom nogom za koju je Holidej pretpostavio da je slomljena. Njegov drug se nekoliko trenutaka dvoumio šta da uradi, a onda je ipak „prelomio“ i pošao za stokom.

Videvši to, Dok petama potera svog konja niz padinu; namestivši šešir na čelo uzdigao se na uzengijama kako bi konju olakšao trk. Dok je jahao niz padinu i kroz oblake prašine prema govedima, vetar je fijukao, ali to mu nije smetalo. Sada se usredsredio na goveda koja su, naviknuta na lutanje u preri, počela da se razilaze na različite

strane iz gomile koju su kauboji s mukom skupili.

Brzo je sustigao vodeće grlo i nagnuvši se u sedlu, nekoliko puta ga vođicama ošinio po glavi i rogovima. Goveće je kratko riknulo i trgnuvši se, skrenulo u stranu. To isto je uradio i sa drugim i trećim, i već posle nekoliko trenutaka i ostala goveda krenula su za njima, iako su se već počela razilaziti.

Do tog trenutka drugi kauboj je već prešao potok i kada je minut-dva kasnije stigao do njega, Holidej je već uspeo da malo krdo satera u kružno kretanje; tako su goveda počela da guraju jedno drugo, usporavaju trk i konačno prešla u lagani hod.

– Hej, to ste vrlo vešto izveli, mister Holideje! – dobacio je kauboj prilazeći. Bio je to mlad i simpatičan čovek plave kose i pegavog lica. – Kada je Laki pao, već sam mislio da će nam krdo pobeći.

Dok se osloni rukom na kuk i pogleda prema mestu na kome je ležao povređeni mladić.

– Uh, njemu bi više odgovaralo da promeni ime, jer nikako nije srećne ruke! Verovatno je slomio nogu.

– Mislite?

– Nisam siguran, ali zato idite do njega i vidite o čemu se radi. Ja ću ovu stoku oterati do kampa. Da... još nešto, iz kog ste vi logora? Iz onog glavnog, ili ovog drugog, na okuci potoka?

– Sa okuke potoka. I još jednom vam mnogo hvala, mister Holideje. Da li biste hteli da kažete Langu, našem predradniku, da je Laki povređen i da sam morao da ga odnesem do kuće.

Dok je klimnuo glavom i mladić rukom dodirnu obod šešira i brzo se udalji.

Ostavši sam, on zviznu kroz zube i pucnu velikim kožnim bičem koji je uzeo od kauboja. Nasmešio se kada je stado poludivljih goveda pošlo ispred njega sporim umornim korakom. Začudo, ta poludivlja grla odrasla u preriji nisu mu zadala nikakve muke do logora na okuci reke. Tu su ih prihvatili ostali kauboji i bez problema ih oterali u ograđeni prostor koji je služio za žigosanje.

Zadovoljan zbog dobro odrađenog posla, Dok sjaha da se umije i osveži vodom iz burete; iznenadio se kad je među ostalim momcima ugledao i Vorga Enderbija. Naime, znao je da je predradnik zadužen za rad u glavnom sabirnom kampu, no, pretpostavio je da je dojahao ovamo kako bi proverio da li sve ide kako treba.

– Šta je, igrate se kauboja? – dobacio je Enderbi pomalo ironično.

Dok klimnu glavom.

– Nekada je to za mene zaista bila igra – odvratio je mirno. – Ali, dosta davno. Sada znam da je to izuzetno težak posao.

– I bilo bi bolje da ga prepustite onima koji ga znaju – uzvrtio je Enderbi nervozno. – Vi se posvetite vašim evidencijama, a mi ćemo ovo obaviti bez ičije pomoći.

– U to ne sumnjam – kazao je Dok pažljivo ga odmerivši.

Nastala je tišina koju nije želeo da kvari. Mirno je izdržao predradnikov pogled i tako uspeo još više da ga iznervira. Najzad je Enderbi nešto opsovao, snažno mamuznuo konja i brzo se udaljio.

– Izvinite za ovo, mister Holideje – dobacio mu je Lang, snažan četrdeseto-

godišnjak i vođa ove ekipe. – Nije mi jasno zašto mu smeta to što ste vi doterali krdo goveda...?

Dok se osmehnu i lagano potera konja.

– Nemojte da vas to muči. Verujte da sam navikao.

No, dok je jahao prema Bahkorn Kriku, u jednom trenutku je pomislio da bi ipak trebalo da se zabrine zbog ovakvog Enderbijevog ponašanja. Ko zna, možda tu stvarno ima nešto, pomislio je.

Jašući laganim hodom kroz jednu presahlu vododerinu zbrajao je cifre skupljene stoke zapisane u mali kožni notes. Onda je, iznenada, tišinu narušio jak prasak, a zatim šum nalik hućanju vetra i nešto slično tutnjavi. Naglo je podigao glavu i brzim pokretom ruke ostavio notes u džep sakoa. U trenu je video ogromnu stenu koja se niz padinu kotrljala prema njemu. U stvari, gromada je uz put naišla na gomilu manjih, sudarala se sa njima uz gromki tresak, da bi posle toga desetine sitnih kamenčića počelo da seva okolo, poput snažnog vatrometa. Odmah posle toga tutnjanje je postalo još jače, a veliki odron počeo je da klizi ka dnu vododerine dižući iza sebe ogromne oblake prašine.

Istoga trenutka, Holidej je zario pete u bokove svog konja; životinja je uplašeno njisnula i ne čekajući drugi podstrek, krenula napred. Jurili su svom snagom po neravnom dnu dok su sitni kamenčići već padali po njima kao kiša. Uvukavši glavu u ramena, Dok je bodrio konja na još brži trk znajući da im od toga zavisi život. Lepršava konjska griva šibala ga je po licu, ali on to nije ni

osetio. Na umu mu je bila samo jedna misao: dočepati se izlaza.

Oblak prašine odjednom ga je zasuo sa desne strane. Sasvim zaslepljen i skoro gluv od zaglušujuće tutnjave neobične lavine od stena i zemlje, u potpunosti se predao spasonosnom instinktu životinje koja je grabila ka izlazu iz vododerine. Kroz koprenu prašine zapazio je siluetu nečega što je promaklo pored njega i instinktivno zažmurio. Sada su mu čitavi „slapovi“ zemlje bubnjali po glavi i leđima udarajući konja po vratu i sapima. Životinja je prestrašeno nji-snula i, učinivši poslednji napor, bukvalno izletela iz jaruge.

Koprena prašine je koji trenutak kasnije postala providna, tako da je mogao da se izdigne u uzengijama i svom snagom zategne vođice. No, prešao je više od pedeset metara od izlaza pre nego što je mogao da zaustavi uplašenog konja. Duboko je odahnuo i okrenuo se posmatrajući oblak prašine koji je još uvek „ključao“ iz vododerine. Pogledao je ka vrhu strmine, a onda okrenuo konja i poterao ga uz padinu. Iako je znao da bi trebalo da odmori i sebe i životinju, morao je što pre da stigne na lice mesta i shvati šta se dogodilo.

Na vrhu planine našao je suvu prelomljenu granu čiji je kraći deo ležao u plitkom i vlažnom udubljenju gde se pre toga nalazilo ležište neke ogromne stene. Bilo je jasno da je grana poslužila kao poluga da se stena pokrene iz ležišta i od njene težine se prelomila. Sada je znao da je lomljenje bio onaj praskav zvuk sličan pucnju koji se čuo pre nego što je odron kamena počeo.

Iako na vidiku nije bilo nikoga, nije bilo sumnje da je neko namerno gurnuo stenu niz padinu kako bi izazvao odron kamenja. Izgledalo je da je neko još uvek žarko želeo njegovu smrt...

Sada je bio potpuno ubeđen da ovaj pokušaj ubistva nije neki stari lični obračun. Neko je hteo da ga skloni s puta smatrajući ga kao prepreku za konačni obračun sa Semjuelom Hetfildom.

Igrom slučaja sve je prošlo u redu, ali to nije ništa značilo.

Glasno je uzdahnio i rešio da za taj dan stane sa prebrojavanjem stoke. Okrenuo je konja niz padinu, ka putu koji vodi u grad.

Bilo mu je dosta uzbuđenja i neprijatnih iznenađenja.

Morao je dobro da razmisli o svemu.

*

Počeli su da pristižu sa raznih strana velikog trga u žezi ranog popodneva, kada je grad umrtvljen letargijom, a ulice uglavnom puste. Dalas zvanično nije imao vreme sijeste ili popodnevno odmora, ali je veoma usporena dnevna aktivnost bila sasvim bliska tome. Leti, između dva i četiri posle podne, ljudi su ostajali u svojim kućama što su duže mogli. Oni koji su ipak izlazili napolje, držali su se hladovitih trotoara i nadstrešnica na velikom meksikanskom trgu. Neki su vreme provodili na trotoarima ispred trgovina i saluna, mada su takvi bili retki pošto se u to doba niko nije izlagao letnjoj vrućini više nego što je to bilo neophodno.

Zvanično, odnosno sudeći po kalendaru, bilo je još uvek proleće. Ali, za

oblast oko Dalasa nije bilo ništa neobično da letnje vrućine počnu ranije. Takva je upravo bila i ova godina; vrućine su došle rano i iznenada i to žešće nego ikada u poslednjih dvadesetak godina. Stari ljudi vrteli su glavama i predskazivali loše leto sa sušama, prerijskim požarima i padom cena na tržištu stoke.

Kada su konjanici počeli pristizati na glavni trg, neki od ljudi sedeli su na rasušenim buradima ili na klupama od tesanih dasaka ispred glavnog saluna. Ti ljudi koji su sedeli i dremali videli su svakog od konjanika, ali ih je malo pomišljalo da oni pripadaju istoj grupi. Došljaci su izgledali kao obični kauboji koji su stigli iz prerije da večer ili noć provedu u gradu. Pošto je bio dan u sredini nedelje i vreme početka sakupljanja stoke za dogon, posete baš nisu bile uobičajene; jer, kauboji sa okolnih rančeva bivali srećni ako su u grad mogli doći subotom uveče. Dolazak u grad preko nedelje, pogotovo tako rano, uopšte nije dolazio u obzir...

Ali, dokoličari pred salunom bili su obuzeti sumornim predviđanjima za leto i jesen da bi o neobičnoj pojavi konjanika mnogo razmišljali. Kasnije, kada je sve prošlo, neki od njih su tvrdili kako su odmah uočili da se događa nešto neobično. Konačno, te njihove izjave nisu imale više nikakvog značaja; u tom trenutku mnogi su već bili mrtvi, a oštar miris barutnog dima ujedao je nozdrve.

Na trg su došla ukupno osmorica. Kada su se svi sakupili, laganim korakom su se uputili ka Prvoj nacionalnoj tekšaškoj banci. Bilo je već vreme za

zatvaranje, što su oni i želeli; naime, to je bio deo brižljivo smišljenog plana.

Dva čoveka ostala su pored konja koji su bili privezani za isto privezište blizu korita za napajanje stoke, samo nekoliko metara od ulaza banku. Da su prisutni dokoličari bili tako budni posmatrači kao što su tvrdili, i ta činjenica je trebala da im probudi sumnju.

Ostala šestorica su se odjednom sakupila u grupu, navukla vratne marame na donji deo lica, dok su dvojica zgrabila skraćene dvocevke teškog kalibra iz futrola na sedlima. Drugi su izvukli revolvere i za tren oka ušli u banku. Čim su prošli kroz druga okovana vrata, napadači su se razmyleli po prostoriji.

– Mir! Ruke uvis!! – povikao je jedan od maskiranih, visok čovek dugih nogu, obučen u crne kožne pantalone. Nosio je buskadero opasač oko struka na kome su se videle dve futrole za revolver i dva redenika puna uredno poredanih metaka.

U banci se u tom trenutku nalazilo možda desetak klijenata, kako muškaraca tako i žena. Svi oni, uključujući i iznenađene službenike zajedno sa Samelsom i Hetfildom, iznenađeno su se okrenuli još uvek ne shvatajući šta se događa. No, već sledećeg trenutka videli su da su u njih upereni otkočeni revolveri, tako da se jedna klijentkinja od šoka onesvestila i srušila na pod. Druga žena se rukama uhvatila za bankarski pult i počela da plače.

Onda je stražar banke dotrčao iz velike prostorije u kojoj se nalazila kasa i hrabro se mašio revolvera. To je bila velika greška, jer se najbliži od napadača koji je pri sebi imao skraćenu dvo-

cevku munjevito okrenuo i teško oružje je grmnulo bljunuvši iz cevi mlaz crvenog plamena. Nesrećni čovek je zastao u mestu, baš kao da je naleteo na neku vrstu nevidljivog zida, a onda je snop tanadi izdigao njegovo telo od poda i odbacio ga unazad nekoliko stopa. Nesrećnik je pao tačno pred noge svoga kolege koji je držeći oružje, dotrčao sa druge strane. No, videvši kako je prošao njegov prethodnik, bez reči je ispustio revolver na pod i visoko podigao ruke.

U međuvremenu se još jedna žena onesvestila, dok je ona koja se čvrsto držala za pult sada počela prodorno da vrišti. Ostali muškarci su spremno digli ruke dajući time do znanja da ne nameravaju da učine bilo šta kako bi sprečili bandite u njihovom naumu.

Što se Semjuela Hetfilda tiče, on je ostao nepomičan, bukvalno zaustavljen u pokretu; jednom rukom je još uvek držao list knjige koji je nameravao da prevrne. Potpuno zaokupljen onim što se dešava, nije ni primetio da mu se ruke tresu od straha. Do njega je, bled i ukrućen, nepomično sedeo Samels i očima mu davao znak da postupi kao ostali, to jest digne ruke u vis. Onda je bankar odjednom počeo da kašlje i za nekoliko trenutaka pocrveneo kao rak.

Pošto je Linkoln Bernet već otišao, njegov sekretar je čuvši pucanj otvorio vrata kancelarije i sada stajao tamo kao skamenjen. Kada je Hetfild iznenada počeo da kašlje, on se trgao, lako zaljuljao i „složio“ na pod.

Maskirani bandit sa buskadero opasčem uperio je oružje prema Hetfildu.

– Prestani da kašlješ, matori, jesi li me čuo? Ako se ne smiriš, znaj da ću ti nabiti revolver u grlo!

Bankar je pokušao da ga posluša i zaustavi kašalj, ali mu to nije pošlo za rukom. Ostali banditi bili su zauzeti oko blagajne puneći vrećice novcem. Onda je vođa gadno opsovao i pritršavši vratima, pogledao preko trga ka šerifovoj kancelariji. Znao je da čuvar zakona nije u gradu, što je bio deo plana i savršeno im odgovaralo; no, pucanj je upozorio onog prokletog pomoćnika koji je, poluobučen i bos, trčao prema banci sa vinčesterkom u rukama. U istom trenu primetio ga je i jedan od bandita koji su čuvali konje, lagano se podigao i, zaklonjen pojilom za vodu, ispalio jedan hitac.

Šerifov zamenik se trgao i uhvatio za rame, a onda se spretno otkotrljao iza nekog balvana koji je ležao pored trotoara. Uplašeni ljudi na tremu ispred trgovine i saluna potrčali su u zaklon.

– Požurite, dođavola! – povikao je vođa bandita svojim ljudima.

Njima to nije ni trebalo govoriti, jer su i sami žurili trpajući banknote i kovani novac u vrećice, gurajući pritom osoblje banke. Jedan od bandita udario je preživelog čuvara revolverom po glavi i on se bez reči stropoštao na pod preskočivši preko njegovog tela; zatim je prišao velikoj kasi koja je bila otvorena i sa nekoliko izvučenih fioka.

Za to vreme vođa je besno odmerio Hetfilda.

– Rekao sam ti da prestaneš da kašlješ! – zaurao je, nanišanio na njega i zapeo obarač. – Imaš pet sekundi da prestaneš, stari!

Ali, Semjuel Hetfild nije mogao da kontroliše napad kašlja.

– On... on je bolestan čovek! – zava-
pio je Samels mucajući. U istom trenu-
tku cev revolvera se okrenula ka bla-
gajniku i pakleni plameni jezičak sev-
nuo je iz-otvora.

Samels je samo otvorio usta kada ga
je olovno tane pogodilo u prsa i odbaci-
lo na vrata Bernetove kancelarije. Pri-
tom je petama zakačio onesvešćenog
sekretara, sapleo se i pao na leđa.

Dok je pažnja maskiranih ubica bila
okrenuta ka nesrećnom Samelsu, Sem-
juel Hetfild, mada još uvek zacenjen
kašljem, mašio se rukom pod kaput i
odatle izvukao maleni „remington de-
ringer“ kalibra 44. Opalio je baš u tre-
nutku kada se vođa bandita okrenuo ka
njemu, ponovo zapinjući obarač svoga
kolta.

Onda je kratak i oštar prasak derin-
gera naterao i ostale bandite da okrenu
glavu, tako da su stigli da vide kada je
njihov vođa, izustivši gadnu kletvu, po-
srnuo unazad, uhvatio se za levo rame
i ispustio revolver iz ruke. Ali, kolt u
njegovoj desnici grmnuo je na Semjuela
Hetfilda u trenutku kada je stari pode-
šavao obarač na svom deringeru. Udar
zrna odbacio je bankara unazad i on se
prevrnuo iz kožne fotelje u kojoj je do
tada sedeo.

Naime, prvo je poleteo nogama uvis
i zakačivši je telom, jednostavno povu-
kao stolicu za sobom. Pao je na pod, te-
ška fotelja preko njega; to je bila sreća,
jer mu je zaklonila glavu i ramena. Sitni
komadi kože i iverki poleteli su svuda
unaokolo kada je vođa bandita ispalio

još dva metka u hrabrog Semjuela Het-
filda.

Bandit u kožnim pantalonama se za-
tim, stenjući ispod navučene maske i
držeći rukom pogodeno rame, okrenuo
prema ostalima i posrćući pošao prema
vratima.

– Hajdemo...! – izgovorio je s mukom
i istog momenta ponovo pripucao iz
revolvera na prisutne preplašene ban-
čine klijente. Trenutak-dva kasnije,
jedan čovek se srušio na pod, jer je bio
pogođen u nogu, dok je drugi glasno
jauknuo i držeći jednom rukom drugu
koju je oblivala krv, kao vreća se srušio
pored bankarskog pulta.

Pljačkaši su lagano počeli da se po-
vlače što je iskoristio drugi stražar koji
se osvestio, zgrabio revolver svog pogi-
nulog druga i pripucao. Bio je precizan
i pogodio jednog od bandita koji se
uhvatio rukom za ranjeno mesto i izle-
teo kroz vrata kao da je izbačen iz topa.
Naravno, banditi to nisu mogli da mu
oprote; sa svih strana su zapraštali
meci i nesrećni čovek se nekoliko puta
bolno zgrčio. No, sve je trajalo kratko
tako da nije bio svestan šta se događa;
bio je mrtav pre nego što se srušio na
pod.

S druge strane, pogođeni bandit nije
uspeo da stigne do konja. Malaksao od
bola i gubitka krvi, pao je na kolena, a
jedan od njegovih grubo mu je istrgnuo
vrećicu sa novcem iz ruku; onda mu je
bez oklevanja ispalio metak u glavu,
vinuo se u sedlo i mamuznuo konja što
je jače mogao.

Vođa pljačkaša nesigurno se ljuljao u
sedlu pokušavajući maramicom da pri-
tisne ranu koja ga je strahovito bolela.

Ostali su vikali i pucali iz revolvera nastojeći da zaplaše radoznalce koji su počeli da proviruju iz kuća i trgovina. Olovna tanad razbijala su prozorska okna, pogađala dimnjake i otkidala komade iverki sa žurno zatvorenih vrata...

Za manje od jednog minuta pljačkaši su nestali u oblaku prašine, da bi odmah zatim građani istrčali iz svojih kuća i pojurili prema banci. Došavši pred zgradu, neki su uplašeno zastali zureći u mrtvog bandita na trotoaru, dok su drugi požurili preko praga; iznutra su se čuli jauči, a unutrašnje prostorije ličile su na bojište. Tela ranjenih i mrtvih ležala su svuda unaokolo.

Sreća u nesreći je bila ta što nervozni banditi nisu bili precizni, jer bi poginulih u tom slučaju bilo mnogo više; ovako su stradala oba stražara i nesrećni Samels koji je hteo da opravda svoga gazdu.

Gurajući se kroz gomilu okupljenih ljudi, Vivijen Hetfild se probila do ulaza u banku i gotovo uletela u šalter salu; tu je zastala kao ukopana videvši lokve krvi oko sebe i tela poginulih i ranjenih kojima je trebala pomoć.

S mukom je progutala „knedlu“ slušajući ljutite psovke muškaraca pomešane sa kuknjavom žena koje još nisu uspele da dođu k sebi od užasa. A onda je ugledala noge Semjuela Hetfilda koje su izvirivale ispod masivne fotelje i prebledela kao kreč; dah joj je zastao u grlu i činilo joj se kao da je srce prestalo da joj kuca. Ipak, nije mogla da stoji i plaši se; stisnula je zube i žurno prišla mestu gde joj je ležao otac.

Brzo je kleknula pored njegovog tela i sama pokušala da skloni ovu tešku stolicu. To joj nije uspelo, ali joj je tre-

nutak-dva kasnije prišao jedan od činovnika i pomogao joj da je ukloni.

Onda je lagano, kao da se plaši ishoda, okrenula oca na leđa; iznenađeno je ustuknula kada je iz bankarevih slabih prstiju ispao deringer sa dve cevi. Ali, kada je mu je na grudima ugledala mrlju svetlocrvene krvi, kratko je kriknula i zgranuto se obazrela oko sebe.

*

Holidej je stigao u Dalas tek kada je pao mrak; no, čim je ušao u grad znao je da nešto nije u redu. Nešto loše se desilo, zaključio je i, ni sam nije znao zašto, odmah pomislio na Vivijen i njenog oca.

Mada je već bilo kasno veče, ljudi i žene su u grupama stajali širom centralnog trga i tiho razgovarali. Iz saluna je dopirao žagor, ali to nije bilo ni nalik uobičajenoj gromoglasnoj buci. Vrata šerifske kancelarije bila su otvorena, mada je cela zgrada bila u mraku.

Praćen predosećanjem da se Semjuelu Hetfildu dogodilo nešto neprijatno, Holidej je odmah okrenuo konja i pojačio prema hotelu „Menšn haus“. No, posle samo nekoliko pređenih metara čuo je kako ga neko doziva i okrenuo se.

– Dok! Ovamo! – začuo je glas Iv Hetfild, odmah prepoznavši u njemu prizvuk olakšanja i žurbe. U prvom momentu nije mogao da je vidi, a onda je ugledao nejasan obris njene vitke figure na ulaznim vratima ambulate. Poterao je brže konja, dok su mu telom prošli hladni trnci.

Hitro je sjahao i uhvatio Iv za ruku.

– Šta se desilo? – zapitao je.

– Otac je ranjen, Džone – rekla mu je bez ikakvog uvoda. – Opljačkali su banku i ranili ga...

Dok se namršti.

– Da li je ozbiljno? Gde je ranjen?

– U grudi – odvratila je tiho, uzela ga za ruku i povelala prema doktorovoj ordinaciji. – Lekar baš sada pokušava da utvrdi gde je kuršum...

– A tvoj otac? Kako se drži?

Zastala je i pogledala ga. Tek tada je Dok primetio koliko je bleđa.

– Doktor smatra da će sve biti u redu ako kuršum nije povredio pluća.

– A ako jeste?

Iv je oborila pogled, dok je Holidej samo klimnuo glavom, brzo prošao kroz hodnik i bez kucanja ušao u prostoriju u kojoj je krupni bradati lekar upravo pregledao Semjuela Hetfilda.

– Čoveče, šta je ovo? – upita čovek u belom. – Trebalo bi da odmah izađete odavde!

– Polako, doktore. Ja sam Dok Holidej i želim da znam šta je sa tim čovekom!

– Ne tiče me se ko ste vi! Izlazite odavde! Zvaću vas ako mi budete potrebni!

Baš kada je zaustio da protestuje, Iv ga je uzela za ruku i silom ga izvukla napolje. Ispričala mu je sve što je znala o pljački banke i na kraju glasno uzdahнула.

– Šerif se vratio u grad tek pre jedan čas... Proveo je u preriji gotovo ceo dan, jer je na jednom ranču došlo do tuče među kaubojima. Mislim... sada baš prikuplja ljude za poteru.

– Tako, dakle, stoje stvari?

– Da. Ja sam poslala na ranč jednog čoveka sa porukom, ali stvarno nisam očekivala da ćeš tako brzo doći, Dok.

– Poruku nisam primio niti sam znao bilo šta o ovome. Još jutros sam otišao sa ranča i ceo dan sam proveo u preriji; pomagao sam kaubojima i nadgledao skupljanje goveda, a onda je neko pokušao da sruči na mene odron kamenja. Zaključio sam da su oni koji žele da me uklone veoma uporni, što bi značilo da iste ambicije gaje i vezano za tvog oca. Sva sreća, uspeo sam da se spasem i odmah sam se uputio ovamo...

– Strašno mi je drago što si došao, ali bojim se da više ništa ne možemo učiniti.

– Ipak, postoji nešto što možemo, Iv. Molim te, ostani ovde, a ja ću se brzo vratiti.

– Kuda ćeš? – zapitala je ona brižno.

– Idem da razgovaram sa Linkolnom Bernetom i od njega saznam kako je straža u banci mogla da bude tako loša.

Pre nego što je Iv uspela bilo šta da odgovori, hitro je zatvorio vrata i izašao u noć.

*

– Moram da vam kažem kako mi se nimalo ne dopada što ste ovako upali u moju kuću, Holideje! – protestovao je Linkoln Bernet, ljutito posmatrajući Doka koji je odlučno odgurnuo slugu na ulazu i ušao u trpezariju. Pogledom je obuhvatio gospođu Bernet koja je sa jednom mladom devojkom i dečaćićem od desetak godina još uvek sedela za stolom, ne shvatajući šta se dešava.

– Izvinjavam se zbog ovakvog ulaženja, gospodo – obratio joj se Dok ljubazno – ali u ovom trenutku nisam imao vremena ni mogućnosti za poštovanje ceremonijala. Vi i ja treba nešto da porazgovaramo, Bernete – dodao je okrećući se preme menadžeru banke. I to odmah, iz ovih stopa.

Ovaj je zaustio nešto da kaže, a onda pokazao prema vratima na desnoj strani i tiho odvratio:

– Dobro. Idemo tamo.

– Dakle, hoću da protestujem, Holideje... – započeo je Bernet čim je zatvorio vrata. – Ovako nešto...

Međutim, Dok je podigao ruku i presekao ga bez razmišljanja.

– Protestujte koliko god hoćete, Bernete, ali kasnije. Sada želim da znam neke stvari i to odmah, bez odlaganja – obratio mu se energično.

Dvadesetak santimetara niži bankar je zatreptao očima i uzdahnuo, jer mu Holidej nije dao vremena da se pribere.

– Šta se, dođavola, danas desilo u banci?

– Šta? Pa... neka pljačka. U stvari, banda je upala u grad i opljačkala banku.

– Prokletstvo, toliko i ja znam! Gde ste, dođavola, vi bili? Kako se desilo da su na dužnosti bila samo dvojica stražara? I zbog čega bar jedan nije bio pored Semjuela Hetfilda kada vam je poznato da je bilo već nekoliko napada na njegov život? Kako je sve to moglo da se desi? Odgovorite?

Bernet je nervozno liznuo usne i uzmakao jedan korak. No, Holidej je pošao za njim, pa je bankar napravio

pokret rukom u strahu od očekivanog udarca.

Dok je s prezirom dunuo kroz nos.

– Hajde, recite! Hoću da znam!

– Pre svega, znao sam samo toliko da su se gospodinu Hetfildu desili neki neprijatni incidenti... eksplozija kazana na brodu i požar u njegovoj kući u Frisku. Ono s vozom... – zamucio je bankar – činilo mi se kao običan banditski prepad. Što se tiče dva stražara... u tom periodu je tako, jer većina klijenata ostavlja poslove za kasnije pošto je tada svežije, pa onda dodajemo bar još jednog ili dvojicu – dodao je, zadovoljan što mu je Holidej omogućio da završi rečenicu do kraja. No, već sledećeg trenutka je uplašeno ustuknuo pošto mu je Dok uperio kažiprst u grudi.

– Za vas bi, Bernete, bilo bolje da se mister Hetfild oporavi i to brzo! Razumete li šta hoću da kažem? Ako se njemu nešto desi, lako bi se moglo dogoditi da neko zaglavi u zatvoru ili... ili mu se desi još nešto mnogo gore!

– Vi... Vi nemate prava da tako razgovarate sa mnom!

– Vraga nemam! Imam puno pravo da tako razgovaram sa čovekom koji nije preuzeo potrebne mere predostrožnosti, što vi i sami znate. Po onome što sam saznao, mister Hetfild je sam samcit pokušao da se odupre banditima. Čak je i Samels bio dovoljno hrabar, znate li? Nesrećnik je ubijen samo zato što se usudio da progovori nekoliko reči u njegovu korist! Ostali nisu preduzeli ništa, zar ne? Samo su mirno stajali i gledali kako se banka pljačka. Bili su mirni čak i kada su banditi pucali u mister Hetfilda!

– Ali... Oh, tako nešto se i ne može tražiti od njih, mister! Oni su obični službenici, a ne revolveraši... ili heroji!

Dok se za tren namrštio, a onda je lagano klimnuo glavom.

– Mislim da u tome što ste rekli ima nešto istine. No, ipak je trebalo da imate više čuvara... bez obzira na popodnevni odmor. Inače... koliko novca je opljačkano?

Bernet je progutao „knedlu“ i sa izrazom unezverenosti na licu počeo nervozno da se premešta sa noge na nogu. Bilo je očigledno da se oseća nelagodno i izbegava da odgovori na pitanje koje mu je postavljeno.

– Pitao sam vas nešto! – dobacio je Dok ljutito. – Koliko?

Bernet se nakašlja.

– Četrdeset sedam hiljada dolara – konačno je promrmljao.

– Štaa?!!

Bankar skrušeno klimnu glavom.

– Dobro ste čuli. Četrdeset sedam hiljada dolara.

– Sto mu gromova, čoveče! Šta ste radili sa tolikom gotovinom u kasi? I pritom imali samo dva naoružana čuvara?

– Ja... već sam pokušao da vam objasnim to oko straže, mister Holideje; bilo je posle podne, malo clijenata... Osim toga, skupo je držati veliki broj ljudi, a da za njih nema posla. Konačno, već više od sedam godina nije bilo pokušaja pljačke u ovom gradu, jer se zgrada nalazi na uglu glavne ulice, to jest... izlazi na glavni trg. Pa niko pri čistoj svesti ne bi se usudio da napadne banku koja se nalazi na takvom mestu! Jer... u takvom pokušaju mogu se očekivati

mnoge prepreke. Recimo, da se zaglavi u gužvi ili da...

– Koliko sam čuo, danas nije bilo nikakve gužve – preseče ga Holidej.

On klimnu glavom.

– Tačno, jer je velika vrućina neuobičajena za ovo doba godine zadržala ljude u kućama. Zato i nisu dežurala još dva pomoćna stražara; u stvari, nisam našao opravdanje da dodatno plaćam još dvojicu ako mi nisu neophodni.

– Sada vidite da su vam bili neophodni! I još nešto: vi imate dosta čudna shvatanja o tome na koji način treba čuvati bančin novac. Hm... pa činjenica da ste pri ruci imali četrdeset sedam hiljada u gotovini govori sama za sebe! To je velika gomila novca, mister!

– Jeste, ali za tako nešto je bilo razloga: kao što i sami znate, sakupljanje stoke je u toku, a uskoro će početi i prodaja. Rančeri će poterati stada do početnih železničkih stanica i kupcima će biti potrebno mnogo novca za početne kupovine. Ja sam samo pokušao da... predvidim njihove želje i potrebe. Zato sam mesecima prikupljao novac i vršio veoma male gotovinske isplate, a sve zato da bi u pravom momentu imao novac pri ruci.

Holidej ga ošinu ljutitim pogledom.

– I imali ste ga pri ruci! Hm... ali su ga zato pri ruci imali i banditi. Oni su sigurno najsrećnija banda lupeža sa ove strane reke Brazos. Izabrali su dan, tačnije popodne, kada su ulice puste, u banci samo dva stražara na dužnosti, a šerif negde van grada; pored toga, bančina kasa bila je prepuna novca!

Ljutito pričajući, Holidej je i dalje gledao bankara u oči.

Bernet je stajao pred njim, bled i bez reči.

– Zar ne misliš da tu ima previše koincidencija, Bernete?

Na to se bankar uplašeno trže.

– Šta... šta hoćete time da kažete? Znači li to... nije valjda da me optužujete za umešanost? O tome se radi?

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– U ovom trenutku još ne, ali... nika-da se ne zna. U svakom slučaju, listi sumnjivih stvari dodacu i činjenicu da ste bili odsutni iz banke baš kada se pljačka dogodila.

– Tako mi svega na svetu, mister Holideje, ovo je već previše! Ja sam tada radio svoj posao, ako već hoćete da znate. Zastupao sam bančine interese i...

– Je li? A kako to, ako smem da znam?

– Bio sam na ranču „Slomljena potkova“ gde sam zaključivao ugovor o zajmu i zalozi.

Dok se ironično nasmeši.

– Da, da... kako da ne! Kao i vi, i šerif je baš tada bio poslom na nekom ranču. Zar mislite da sam naivan? To je već previše, ali u drugom smislu.

Bankar čvrsto stisnu usne.

– Ako je već tako, onda ću i ja vama nešto da kažem, mister. Nije me briga da li će vam se dopasti, ali znam da sam vredno radio da od Prve nacionalne banke napravim odličnu instituciju. Zar mislite da bih bio u stanju namerno da je upropastim i tako dovedem u pitanje i svoj posao... ?

Prvo je izgledalo da želi još nešto da kaže, a onda je začutao. Holidej ga je još neko vreme posmatrao, a onda se

bez reči okrenuo i izašao ostavljajući Linkolna Berneta da zamišljeno zuri za njim.

*

Vrativši se do lekarove kuće, ispred ordinacije je našao Iv koja ga je strpljivo čekala. Čim joj se približio i ugledao osmeh na tom lepom licu, kratko je odahnuo; bilo mu je jasno da rančarov život više nije u opasnosti.

– Oh, Dok! – odmah mu se obratila. – Kuršum nije povredio pluća i otac će se oporaviti!

On klimnu glavom i nežno je zagrlji.

– Radujem se tim vestima, draga. Šta misliš, može li krenuti na put?

– Na put? – ponovila je iznenađeno.

– Kako to misliš? Zaista mi nije jasno...

– Dobro, to ćemo još videti. Nisam mislio na nekakav duži put, ali bih voleo kada bismo mogli da ga prebacimo do ranča. Znaš, tamo bi bilo kudikamo lakše motriti na njega.

Iv je samo klimnula glavom, a onda su lagano ušli i uputili se prema sobi na levoj strani hodnika.

– To mi se čini kao dobra ideja, Dok – šapnula je i čvrsto mu stegla ruku. Zatim je zakucala na vrata ordinacije i posle doktorovog poziva lagano ih otvorila. Ovoga puta čovek u belom mantilu bio je ljubazan i učtiv prema Doku. Kada je ovaj pomenuo mogućnost prenošenja Hetfilda na ranč, doktor kratko klimnu glavom.

– Može se prebaciti u odgovarajućim kolima i uz stalan nadzor. Inače, sada je svestan i možete ga nakratko posetiti.

– Dobro – odvratio je Holidej. – Voleo bih da porazgovaramo na trenutak.

– Onda na ona vrata.

Kada se našao u bolesničkoj sobi, on pažljivo odmeri bledeg i mršavog rančera koji je nepomično ležao, obmotan mnogobrojnim zavojima. Posle jedno dvadesetak sekundi, starac je otvorio oči i ugledao ga; nekoliko trenutaka se činilo da ga ne prepoznaje, a onda su na njegovom licu počeli da se smenjuju ljutnja, čuđenje, poverenje...

– Kako se osećate, mister Hetfilde? – upita ga Dok kratko.

Rančer se lagano nakašlja, a onda dobaci jasnim, pomalo prekornim glasom.

– Šta je sa vama, Holideje? Gde ste se izgubili kada ste mi bili preko potrebni?

Dok se jedva primetno nasmeši; stari Hetfild bio je „u svom elementu“, čan-grizav i osoran. To je bilo dobro, jer je značilo da nije teško ranjen.

*

Šerif grada Dalasa bio je u to vreme neki Bekmen, pošten i dosta energičan čovek koji se striktno držao zakona, ali i potezao revolver kada je to bilo potrebno.

Pre nego što je sledećeg jutra Dok sa ostalima izjahao iz grada, šerif se vratio sa umornom poterom, ali bez ijednog uhapšenika. Naime, dok je jahao ka hotelu gde ga je pored kola sa ranča čekala Iv, Holidej je sreo ćutljivu i neraspoloženu kolonu. Samo ih je ispratio pogledom i brže poterao konja. Stigavši do hotela, mahnuo je devojci koja je sedela

na verendi pored koje se nalazila upregnuta kočija.

– Draga – rekao je zagrlivši je za tren – pođi kolima do lekareve kuće i potru-di se da oca smestiš što udobnije. Ja ću za trenutak odići do šerifove kancelarije. Voleo bih da pre polaska razmenim sa njim nekoliko reči.

– U redu, Dok. Ali... izgleda da nisu postigli nikakav uspeh.

On je samo klimnuo glavom i bolje namestivši opasač, požuri preko trga, sve do zgrade u kojoj se nalazila šerifova kancelarija.

Većina učesnika potere već se razišla jedva čekajući da se kod kuće dobro osveži, nahrani i odmori. Video je kako šerif i drugi zamenik ulaze u kancelariju, ali kada je ušao unutra, Holidej je zatekao samo Bekmena za pisaćim stolom. Čuo je da se nešto kreće u dvorištu i pretpostavio je da je zamenik izašao napolje da se opere i osveži.

Što se čuvara zakona tiče, on je pred sobom držao knjigu izveštaja i nešto pomno proveravao. Lice mu je odavalo zabrinutost, a naborano čelo ga činilo starijim.

Kada je Dok ušao, podigao je pogled i učtivo ga pozdravio.

– Dobar dan. Ako se ne varam, vi ste Holidej, mister?

– Džonatan Holidej – odvratio je Dok i vrhovima prstiju dodirnuo obod svog šešira. – Niste imali sreće?

Bekmen se zavalio u stolicu, glasno uzdahnu i zabaci šešir na potiljak.

– Veoma malo tragova. Sve je bilo u redu dok smo pratili trag koji su ostavili kada su na brznu napuštali grad. No, kada su odmakli dovoljno daleko i malo

usporili, preduzeli su određene mere, pa tragova gotovo i nije bilo. Zastali smo na dva-tri mesta gde su možda prošli, ali ništa sigurno. Ipak, jahali smo celu noć uz pomoć mesečine i buktinja koje smo sami napravili. Hm... može biti da smo nešto negde prevideli. No, čim se ljudi odmore i okrepe, ponovo ćemo se skupiti i za njima.

Dok privuče stolicu bliže stolu i lagano sede.

– Vi niste bili u gradu kada se pljačka odigrala?

Bekmen se jedva primetno trže i zažmuri.

– Da, tako je. Nisam bio u gradu, jer su me pozvali da rešim sukob na nekom ranču. Dva kauboja su se zakačila i sve je počelo da prima ozbiljne razmere. Revolverski obračun je „visio u vazduhu“ tako da sam morao da intervenišem. Jednog sam lako smirio, dok sam drugog morao da proteram iz kraja. Eto, to je cela priča.

Holidej mirno izdrža njegov pogled. Dosta dugo je ćutao i razmišljao, a onda ipak upita:

– Uvereni ste da je to bila istinska svada?

Bekmen još više nabra čelo.

– Mislite da je sukob bio insceniran kako bi me odvukli iz grada dok traje pljačka?

– Zar to nije moguće? – odvratio je Holidej.

Čuvar zakona se pogladi rukom po neobrijanoj bradi.

– Pa... – kazao je zamišljeno – ne kažem da nije moguće inscenirati slučaj, ali mislim da se to nije desilo. No, nika-

da se ne zna. Ne mogu tvrditi da momci nisu glumili, mada su se dobro potukli...

Shvativši da je čuvar zakona potpuno iskren, Dok klimnu glavom.

– Još ćemo videti da li ta pretpostavka ima realnog osnova, mister. Nego, šta mislite? Ko je mogao da opljačka banku? Hoću da kažem, ima li u ovakvoj akciji nekih sličnosti sa delovanjem bandi koje znate i sa kojima ste već imali posla?

Bekmen zapali cigaru i odbi jedan dim.

– Čovek sa buskadero opasačem mogao bi biti Majlo Volf. Taj je obično „operisao“ na teritoriji Oklahome ili nešto gore, duž reke Red River. Dobro, ne kažem da to ne bi mogao biti i neko drugi, ali... nema mnogo ljudi koji nose buskadero na taj način. S druge strane, na njega mi nije ličio način na koji je ubio Samelsa kao i to što je hteo da ubije Hetfilda kada ga je ovaj pogodio iz svog malog „deringera“. Onaj što je poginuo mogao bi da bude lupež po imenu Strejt Larsen. Naime, njegov saučesnik pucao mu je tačno u glavu tako da je teško rekonstruisati lice.

– Tako, dakle... – odvrati Dok zamišljeno. – Čuo sam za Volfa, mada nisam znao da zalazi toliko na jug.

– Kao što sam rekao, oblast Red River je „lovište“ kojim se on najradije kreće. No, pretpostavljam da ne bi bežao od toga da dođe čak ovamo ako bi mu se to isplatilo. Koliko novca su odneli sa sobom? Da li je Bernet izračunao sumu?

Holidej je budno motrio izraz šerifovog lica.

– On kaže da su opljačkali četrdeset sedam hiljada dolara.

Bekmen se odjednom ukočio.

– Koliko?! – ponovio je zaprepašćeno.

– Četrdeset sedam hiljada.

Šerif glasno zviznu. Zavalivši se nazad u stolicu, lagano je odmahivao glavom.

– Do sada nisam čuo da je Bernet u banci ikada držao toliko novca.

– On tvrdi da je to pripremio za trgovce stokom, odnosno one koji budu dolazili da kupe robu.

– Do vraga, pa do tog trenutka ima još nekoliko nedelja! Hm... ovako nešto je bilo velika sreća za Volfa i njegovu bandu. Napali su u trenutku kada je u kasi bilo novca više nego ikada.

– Ako je bilo toliko novca...

Bekmen nabra čelo i radoznalo odmeri Holideja.

– Sumnjate u to?

Dok se nekoliko trenutaka dvoumio da li da čuvaru zakona izloži teoriju koja se uobličavala u njegovoj glavi. No, nedoumica je trajala samo tren. Zaključio je da u šerifa može imati poverenja, pa mu je tiho dobacio:

– Osmotrite to malo i sa ove strane, mister. U poslednje vreme bilo je nekoliko napada na život Semjuela Hetfilda; u stvari, radilo se o nekoliko čudnih nesreća. Kada je napokon došao ovamo i seo da pregleda bančine knjige, posle kratkog vremena došlo je do napada na banku. Kao što znamo, novac je odnet, a on je ozbiljno ranjen. U stvari, život mu je spasila fotelja koja je pala preko njega i zaštitila ga od metaka. Što se tiče pljačke tolike količine novca, ona bi dobro došla samo u slučaju da su

knjige naštimovane i ako stvarno stanje nije onakvo kakvo bi trebalo da bude.

Šerif lupi rukom o sto.

– Sto mu gromova! Zar mislite da je Bernet falsifikovao knjige?

– To ne znam. Verovatno bi stari mogao to da kaže da je imao vremena da sve na miru prouči. Naravno, moram reći da su ovo još nagađanja. Nego, bio sam večeras u Bernetovoj kući i moram priznati da je veoma raskošna. Zgrada je velika, a koliko sam mogao da ocenim, nameštaj vredi hiljade i hiljade dolara. Ima nekoliko skupocenih garnitura za koje je veoma čudno što je mogao da ih priušti. Pretpostavljam da je Hetfild dobro plaćao svoje ljude kako ne bi došli u iskušenje. Znam da mnogi tako rade, pa ipak... ovo mi se čini preteranim. Da li je njegova žena imala nešto svog novca?

– Džulija? Ne, ona je ovdašnja devojka, kćerka vlasnika trgovine i svi je dobro znamo. Sećam se da se ponašala kao imućna udavača, ali se kasnije ispostavilo da je sve bila samo fasada. Da, da... sada sam se nečega setio, Holideje. Naime, knjigovođa Samels mi je jednom nejasno nagovestio da Bernet živi iznad svojih mogućnosti. Iako sam pokušao, nisam mogao da ga navedem da kaže nešto određenije. Hm... bio je prilično lukav i prepreden...

– A sada je Samels mrtav – dobaci Holidej ustajući. – Hvala vam na pomoći, Bekmene. Ja ću od sada neko vreme boraviti na Hetfildovom ranču i zato vas molim da me obavestite šta se dešava sa prokletom bandom.

– Ništa ne brinite. Ako bilo šta saznam, obavestiću vas.

Dok pozdravi šerifa i brzo izađe napo-
lje. No, pre nego što je otišao do Iv, po-
žurio je do telegrafske stanice i poslao
jedan telegraf u Ostin. Posle nekih pola
sata već je jahao iza udobnih lakih karu-
ca sa kočijašem i Iv i u kojima je,
dremajući na dosta udobnom ležaju,
zavijen u ćebad, ležao Semjuel Hetfild.

– Kako se osećate, mister? – upitao
ga je Dok došavši sasvim blizu kola.

Stari je otvorio oči i odmerio ga. Mrzo-
volju na njegovom licu zamenila je ra-
dost pomešana sa optimizmom i on sa
poluosmehom klimnu glavom.

Dok pogleda Iv koja je lako porume-
nela i očima mu davala znak da nastavi.

– Jeste li raspoloženi za jedan mali
razgovor o pljački? – pitao je Dok dalje.

Rančer šmrknu i podiže obrvu.

– A šta tu ima da se kaže? Sve je izve-
deno profesionalno i hladnokrvno. Plja-
čkaši su delovali surovo, kao što se
moglo i očekivati.

– Da li vam je Iv rekla koliko novca
je odneto?

Hetfild se namrštio i lako odmahnuo
glavom. Kada mu je Dok kazao iznos,
on progundā neku kletvu.

– Sto mu gromova, šta je Bernet hteo
sa tolikim gotovim novcem u kasi?

– On kaže da ga je pripremio za trgov-
ce i kupce stoke, ali ta operacija trebala
je da počne tek za nekoliko nedelja.
Jeste li pronašli nešto u knjigama?

Semjuel Hetfild pokuša da se pridi-
gne na laktove.

– Knjige? Ona koju sam pregledao pre
dolaska bandita bila je u savršenom
redu: sve izbalansirano i po zakonu. Ali,

to je samo jedan deo mnogo veće celi-
ne... Hmm, da bi čovek bio siguran, sve
se mora pregledati od početka do kraja
– dodao je stari, promeškoltio se na
ležaju i napravio bolnu grimasu.

– Dodavola, devojko, zar taj kočijaš
ne bi mogao da izbegne bar jednu od tih
prokletih rupa?

– Izvini, oče – odvratila je Iv i nešto
šapnula kočijašu.

– Čudi me da ste vi spomenuli knjige,
mister Holideje – rekao je Hetfild gla-
som u kome su se mašali ljubaznost i
zabrinutost. – Moram da vam priznam
kako sam gajio određene sumnje veza-
ne za rad centrale u Dalasu. To i jeste
razlog zbog kog sam odmah želeo da
izvršim pregled knjiga, mada mi baš i
nije bilo do toga. Dakle, ako je u knji-
gama bilo određenih neslaganja sa
stvarnim stanjem, onda je „pljačka“
četrdeset sedam hiljada dolara ta nes-
laganja zauvek prikrila. Naravno, ne
mogu tvrditi da ih je bilo, ali ni da nije...

– Znači, nikada nećemo znati?

– Pa... nije da se pronevera ne može
otkriti, ali takav zadatak bi zahtevao
mnogo rada... Hmm... ako je Bernet ne-
što stavio u svoj džep, onda mu je ovaj
potez bio veoma inteligentan. Pljačkaši
su mogli stvarno dići, recimo, samo pet
hiljada i to bi bilo sve. Ako je on „smo-
tao“ ostale četrdeset i dve, sada može
da tvrdi kako je ukradeno svih četrde-
set i sedam i ima potpuno pokriće! Za
tako nešto trebalo je dugotrajnije podu-
daranje stavki s tim da je uzeti novac
ipak morao da se pojavi u knjigama. Da,
da, tako nešto bi se stvarno moglo ot-
kriti...

Holidej slegnu ramenima.

– Možda ste u pravu, a možda i niste. Ja sumnjam da je u čitavu operaciju bio umešan i glavni knjigovođa, Samels. Nesrećnika je izgleda mučila savest, pa je nešto rekao... Čuo sam da je za vreme pljačke ubijen zbog dve tri reči, zar ne? Dakle, ni on ne može da bude svedok.

– To bi moglo biti objašnjenje i za napade na tvoj život, oče – dobacila je Iv. – Četrdeset i nešto hiljada dolara je veliki novac, zar ne? Pošto je čuo da se vraćaš, Bernet je mogao da se uplaši i svim snagama pokuša da spreči tvoj dolazak. To bi bilo logično.

Hetfild nije ništa rekao, samo se udobnije namestio na svom ležaju i lagano sklopio oči. Holidej i Iv izmenjali su poglede, a onda se Dok lagano udaljio i odjahao malo napred.

Negde oko podneva, kola su ušla u veliko dvorište ranča. Ted Lumis je žurno izašao iz kuće i pozvao poslugu da pomognu oko istovara ranjenika i prtljaga. No, stari rančer je odbio pomoć i lagano se ispravivši, odbacio cebe i stao na svoje noge. Ipak, Iv mu je prišla i bez reči mu ponudila ruku koju nije mogao da odbije.

– Pripremili smo vam sobu, mister – dobacio je Lumis, dajući znak slugama da uzmu prtljag i unesu ga u kuću. – Da – dodao je važno – recite gospođi Gomez da se u vezi gospodinovog jelovnika odmah obrati gospođici Hetfild. Naš gazda će morati da dobije sve što želi, makar za to morali da idemo čak u Dalas. Jasno, zar ne?

– Dodavola sa tim nepotrebnim izdaci-ma! – progundao je Semjuel Hetfild. – Ješću ono što ovde imamo. Za sada želim samo da se odmorim i zato bih

najviše voleo da što pre odem do svoje sobe.

Ipak osećajući da ne može da se popne na sprat bez pomoći, Hetfild je dozvolio Lumisu i svojoj kćerci da ga povedu. Napravivši korak, okrenuo se i preko ramena pogledao u Holideja.

– Vi ćete se smestiti u sobu u kojoj ste bili i pre?

– Da, da... Ako odlučim da ostanem, biću u toj sobi – odvratio je Dok zagonetno. – Može biti da uopšte neću boraviti u kući, već ću otići u preriju i nadgledati prebrojavanje stoke. Pretpostavljam da je za sakupljanje i dalje zadužen Enderbi?

– Naravno, zašto ne bi bio? – odvrati Lumis penjući se uz stepenice.

Holidej je lutao po ranču gotovo celo posle podne; tek kasnije vratio se da potraži Iv. Devojka mu je kazala da joj je otac zaspao i da mu je upravo pre toga dala lek. Sada je bila zabrinuta, jer je neprestano kašljao. I zaista, Dok je mogao da ga čuje kroz zatvorena vrata.

– Iv, da li si sigurna da mu baš taj lek čini dobro? – upitao je.

Ona slegnu ramenima.

– Da budem sasvim iskrena, već duže vreme sumnjam da mu to uopšte nešto pomaže, Dok. Iako je doktor Karmodi kazao da će mu taj preparat omekšati bronhije, on posle njega dobija takve napade kašlja da ja... zaista ne znam šta da radim. Već nekoliko puta bila sam u iskušenju da prekinem, ali sam se s druge strane plašila ...

– Dobro, i to ćemo uskoro razrešiti. Poslao sam telegram doktoru Boulsu u Ostin i nadam se da će se odazvati. On je odličan stručnjak i lični guverne-

rov lekar. Ako tvom ocu neko može pomoći, onda je to doktor Bouls.

Iv se za tren osmehnu, a onda zabrinuto nabra obrve.

– To je tako lepo od tebe, Dok. Samo, ne znam da li će otac hteti da ga primi... Znaš i sam kako je tvrdoglav... Pored toga, ne voli nova lica i stvarno...

– Nemoj ništa da se brineš – blago je prekinu Holidej. – Kada doktor Bouls dođe ovamo, garantujem da će pristati da ga primi. Ali, ima tu nešto što me čudi i nadam se da ću na kraju sve odgonetnuti, Iv. Ali, nije dobro što osim kuvara Pegija i šerifa Bekmena nemam nikoga kome bih mogao verovati.

– Razumem te – odvrati devojka uz uzdah. – Kao što znaš, ja sam već neko vreme sumnjala da neko pokušava da spreči očev povratak. No, moram priznati da nikada nisam pomislila kako opasnost dolazi odavde, iz Dalasa. Ali, po svoj prilici je tako.

– Da, izgleda. Ja ću noćas paziti bez obzira koliko se tvoj otac bunio. Biću u blizini, da znaš.

Iv mu je prišla i mazno ga obgrlila oko vrata.

– Ne zaboravi da je i moja soba pored očeve. Možda i mene treba čuvati.

Holidej je zagrlj osećajući pod rukama obrise njenih oblih kukova.

– Kada si ti u pitanju, mislim da bi pre trebalo čuvati mene – kazao je. – Ako ja ne budem tu, pred vratima sobe biće Pegi sa dvocevkom. Jedino mi je on pouzdan, da znaš.

– Ne Ted Lumis? – zapitala je Iv tiho.

– Ne – odvratio je Dok odlučno i nežno je poljubivši, bez reči se vratio u dvorište.

Pred zalazak sunca počeli su pristizati kauboiji, a otprilike čas kasnije, u dvorište su se dokotrljala kola sa kuhinjom. Dok se odmah dogovorio sa Pegijem da čuva rančerovu sobu u njegovom odsustvu i obećao da će to srediti sa Lumisom.

– Bez brige se oslonite na mene – dobacio mu je stari kuvar. – Imam skraćenu dvocevku sa specijalnim punjenjem i ubeđen sam da niko neće proći niti nauditi gazdi.

– Hvala, stari, vidimo se – odvratio je Holidej i otišao da razgovara sa Tedom Lumisom.

No, nadzornik ranča se usprotivio Dokovom predlogu, ali ovaj nije hteo da popusti. Došlo je do oštire rasprave i Lumis na kraju nije imao kud; baš u trenutku kada se Holidej spremao da pođe, začuo se topot kopita konja u trku.

U dvorište je ujahao neki konjanik i Holidej ga u polumraku nije odmah prepoznao. Neočekivani pridošlica zainteresovao je i Enderbija koji je istrčao na trem i povikao:

– Čemu tolika žurba, Lang? Zar ti ne bi trebalo da budeš na noćnoj straži?

Predradnik iz kampa na potoku skočio je iz sedla i u trenutku zastao u nedoumici; nije znao da li da krene prema Holideju i Lumisu koji su mu prilazili iz pravca kuće ili da se uputi ka Enderbiju.

Enderbi se namrštio kada je Lang ipak „zavio“ prema Holideju; zato je pohitao za njim preko dvorišta.

– Šta nije u redu, Lang? – upitao je Lumis.

– Kradljivci stoke... – izustio je čovek zadihano i skrenuo pogled prema Holideju. – Sva ona goveda koja smo sakupili – nestala su.

– Do vraga, zar vam nije jasno da poludivlja goveda zahtevaju dvostruku brigu! – dobacio je Enderbi prilazeći. – Hm... mogli ste pretpostaviti da će provaliti ogradu.

Još pre nego što je predradnik završio rečenicu, Lang je počeo da odmahuje glavom.

– Ne, nije to. Otišao sam da proverim kamp pre nego što preuzmem smenu i šokirao se; našao sam Čarlija i Birča mrtve, dok je ograda bila srušena, a stoka oterana. Dva čoveka su stradala, a nestalo je oko stotinu i dvadeset grla, mister Lumise.

Upravnik ranča zabrinuto nabra obrve.

– Dodavola, kao da ove godine nismo imali dosta krađa!

Holidej odrečno podiže glavu.

– Kako to?

– Pa, krađe su se redovno događale. Ali, u pitanju je bio mali broj goveda. Jednom ili dva puta izmenjali smo kuršume sa lupežima, a onda su oni pobjegli u brda. Ovo... ovo je prvi put da su nekoga ubili – dodao je i okrenuo se ka Enderbiju. – Trebalo je da ti budeš danas tamo, zar ne?

– I bio sam, ali tada nije bio nikakvih neprilika – odvratio je predradnik nesigurno.

Holidej se okrete prema Langu.

– Šta mislite, koliko su stari tragovi?

– Pa... jedno dva, tri sata. Samo, to bi značilo da su goveda oterana danas po-

slepodne. Sada mi nije jasno da li je Vorg stvarno bio tamo ili...

Sve oči se okrenuše prema Enderbiju čije lice je pocrvenelo od besa.

– Ne gledajte u mene, dodavola! Ne znam ništa o tome!

Holidej ga je neko vreme hladno odmeravao, a onda se ponovo obratio Langu.

– Uzmite svežeg konja, pa ćete mi pokazati gde je to mesto.

Kauboj klimnu glavom i spremno pohita prema koralu. Enderbi se okrete i krenu ka spavaonici.

– Uzeću nekoliko ljudi i...

– Ne, nema potrebe! – odsečno dobaci Holidej.

Predradnikovo lice ponovo obli rume- nilo, a pesnice mu se zgrčiše od besa.

– Tede?

Lumis se nervozno promeškolji.

– Da... ovaj... Čujte, Holideje, ja sam ovde upravnik, a Vord je predradnik i zato...

– Ali ja izdajem naređenja – prekide ga Dok grubo, ledenim pogledom odme- ravajući i jednog i drugog. – Imate li nekih primedbi?

Odgovora nije bilo.

*

Čak i pri svetlosti mesečine moglo se jasno videti da je logor doživeo snažan napad. Ne samo da su tela dvojice čuvara ležala opružena na zemlji, već je i improvizovana ograda bila porušena, peć za hranu prevrnutu, a improvizovana kola za spavanje namerno srušena i prevrnutu na bok.

– Trebalo bi da ima dosta tragova – dobaci Holidej muklo.

– Možda ovde – odvрати Lang klimajući glavom. – Ali, kada predemo potok, nisam siguran da će ih biti. U svakom slučaju, nećemo moći da učinimo mnogo pre svitanja.

– Onda ćemo sahraniti ove ljude – odgovorio je Dok i sjahao.

– Naravno, to ćemo zajedno učiniti, mister.

Posle nekog vremena, Dok odmeri kauboja i zamišljeno upita:

– A zašto ste vi uopšte dolazili u ovaj logor?

Lang slegnu ramenima.

– Da vam iskreno kažem, ne znam. Po pravilu, nije bilo nikakvih razloga za dolazak, pošto su Čarli i Birč preuzeli dužnost u toku popodneva. Trebali su da čuvaju stoku sve do ponoći kada im je dolazila smena. Što se mene lično tiče, bio sam određen za noćnu stražu u glavnom kampu, gde su se nalazili ljudi u koje sam imao poverenja. Kada sam čuo da su ova dvojica novajlija određena da stražare ovde, mesto kao da me nije držalo. Smislio sam neki izgovor i došao da vidim kako se drže. Međutim, naišao sam na pustoš...

– Enderbi se izgleda naljutio što ste dolazili?

Lang slegnu ramenima.

– On se ljuti na svakoga ko doslovce ne sluša njegova naređenja. Hm... Vorg je zaista takav čovek.

– Je li vešt stočar?

– Pa... šta da kažem...? Ne bih voleo da me pogrešno shvatite, ali Vorg Enderbi uopšte ne zna mnogo o stoci, Holideje. Stoga mi nije jasno kako se

moglo desiti da takav čovek uopšte postane predradnik. Ne mogu da tvrdim, ali mislim da ima neke veze sa... pa sa nadzornikom Lumisom.

Holidej se jedva primetno osmehnu.

– Očekivao sam da ćete reći nešto slično. Koliko dugo se već dešavaju te krađe stoke?

– Nekoliko meseci.

– A otkada je Enderbi predradnik?

Lang se iznenađeno trže.

– Šta?

– Koliko dugo?

Kauboj je neko vreme razmišljao.

– Kad dobro razmislim, čini mi se da je na dužnost stupio pre nego što su krađe stoke počele. Ali, ne mislite valjda da on ima neke veze s tim...?

Dok zabaci šešir na čelo.

– Ništa ne tvrdim, dragi moj. A sada ćemo se malo odmoriti, pošto u zoru krećemo u potragu.

*

Kradljivci stoke su pokušali da prikriju tragove, ali ti pokušaji nisu bili ni približno onako temeljni kako je Dok očekivao. Zato, klečeći pored puta koji je uz potok Bahkor Krik vodio duboko u brda, on u neverici progundā:

– Hmm... pitam se kako su ovi kradljivci uopšte uspeali nekom da pobegnu, da, da... Pa oni ni ne znaju da prikrivaju tragove.

Lang zamišljeno klimnu glavom.

– Ne znam šta je u pitanju, ali je sigurno da nikada do sada nismo našli toliko tragova, mister Holideje. I nikada nisu bili tako jasni da se mogu videti čak iz sedla.

Dok samo nabra čelo i uhvativši konja za vodice, lagano krenu niz potok.

– Da li im je ovo uobičajeni pravac bežanja?

– Jeste, to je taj pravac, mada smo prošli put izgubili trag nešto ranije. Uvek smo sumnjali da onamo gore moraju imati neko skrovište. Verovatno su goveda poterali kroz neki skriveni prolaz ili jarugu, pa dalje na preriju, iza brda. U svakom slučaju, sve do sada nismo izgubili mnogo žigosane stoke.

– Naravno, pošto je lakše utisnuti žig poludivljim govedima nego se mučiti i menjati već utisnuti žig – odvratio je Dok, a onda izvadio jedan svoj kolt sa drškom od slonovače i pažljivo proverio da li je pun.

– Ne bi bilo loše da „pretresete“ svoje oružje, amigo – dobacio je začuđenom Langu. – Imam utisak kako neko želi da nađemo ove tragove i pođemo za njima, što bi značilo da nam je tamo napred verovatno pripremljena zaseda.

Kauboj je za tren prebledeo, a onda i sam proverio oružje. Za to vreme Dok se popeo u sedlo nastavljajući lagano da jaše, sve vreme držeći ruku blizu drške revolvera i šarajući očima ispred sebe.

Skoro četiri milje dalje, dok su se lagano penjali prema jednom brdskom prevoju, Holidej zategnu vodice i hitro diže ruku. Lang je bez reči zaustavio konja shvativši da puno iskusniji zapadnjak ispred njega nešto pažljivo osluškuje. Samo nekoliko trenutaka kasnije i on je čuo ono zbog čega se Dok zaustavio; bila je to potmula rika goveda.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se Holidej okrete i reče:

– Iza onog prevoja, Lang. Samo polako, sigurno su ostavili stražara da motri...

– Onda smo verovatno već primećeni.

– Svakako.

Dok sjaha i kauboj pođe za njegovim primerom. Vodeći konje sa sobom uputili su se koso, licem padine, penjući se ka vrhu blagom cik-cak linijom. Kada su došli do glatke stene koja se kao nadstrešnica pružala iz okomitog dela padine, Holidej dade znak svom pratiocu da se zaustavi i tu pričuva konje. Rukom mu je pokazao da će sam nastaviti uz planinu, a onda se okrenuo i brzo nestao u jednom procepu. Nastavio je oprezno i lagano, pa je, pretrčavajući od stene do stene, skoro stigao do vrha. Na kraju je prepuzao još nekoliko metara padine pre nego što je ustao i poslednje rastojanje prešao u trku.

Kada se našao na vrhu, legao je na zemlju, zabacio šešir na leđa i dopuzao do kraja dugačke niske stene; onda je oprezno podigao glavu i osmotrio.

Ispod njega pružala se mala skrivena uvala; goveda su bila saterana u jedan deo ograđen grubo istesanim stablima koja su, u stvari, celu dolju presecala po dužini. Levo od ograde nalazila se mala brvnara sa kosim krovom, dok se iz grubo isklesanog dimnjaka lenjo dizao plavičasti stub dima.

Holidej uzdahnu; nije bilo nikakve sumnje da se radi o skrovištu kradljivaca stoke. No, njega je zabrinjavala činjenica što je trag bilo tako lako pratiti. Video je, takođe, da su tragovi konja bili izbrisani, što je značilo da kradljivci nisu želeli da se sazna koliko ih ima. Naime, gonjenje krda kroz ovako nego-

stoljubiv predeo zahtevalo je verovatno pet, a možda čak i šest goniča. U brvnari koju je osmatrao moglo se smestiti toliko ljudi, mada bi prostor koji je ona zahvatala sasvim dobro „pristajao“ dvojici ili trojici. Taj nesklad u broju mogao je da znači da su za napad i pljačku morali da budu angažovani dodatni učesnici.

Ali, gde su se oni nalazili? Dole, u jaruzi, nije video njihove konje, a to je govorilo da verovatno postoji neki prostor za te potrebe baš iza brvnare. Bilo mu je krivo što sa tog mesta ne može da vidi gde su životinje smeštene i odmah sazna koliko ljudi ima protiv sebe.

Pucanj je prasnuo negde iza njega, ali se nije ni trgao; očekivao je tako nešto svakog časa i u potpunosti bio spreman da opali. No, istog trenutka zadržao je prst na obaraču, jer je na samo tri-četiri metra iza sebe ugledao čoveka kako se izdiže na prste i lica zgrčenog od bola pokušava nešto da dohvati. Baš kada mu se revolver sa treskom stropoštao niz stenu on sam se čudno iskrivio i poleduške poleteo niz strminu.

Dok je na drugoj strani ugledao Langa koji je spustio pušku i u cev ubacio novi metak.

– Nišanio je na vas! – doviknuo mu je kauboj.

On klimnu glavom i dodade:

– Sada smo ih verovatno probudili... Nema više šanse da se nečujno privučemo.

Nije ni završio rečenicu, a na prozoru kolibe pojavile su se dve cevi. No, pošto je pretpostavljao da unutra ima još ljudi, bez razmišljanja je pripucao na

najbliži prozor i nekoliko trenutaka kasnije učinilo mu se da iznutra čuje krik. Odmah zatim, čuo je kako su se vrata zalupila, a onda skočio i pojurio napred.

Stigavši do prednjeg ulaza grunuo je u vrata nogom i izbivši ih iz ležišta, poguren, jurnuo kroz kolibu prema stražnjem izlazu. U magnovenju je sa leve strane ugledao jedno nepomično telo, ali sada nije imao vremena za zaustavljanje. Stigavši na zadnja vrata ugledao je dva čoveka koja su se žurno penjala na konje; jedan od njih je s mukom pridržavao beživotnu krvavu ruku. Ugledavši ga, banditi su pripucali tako da je morao hitro da se baci na zemlju. No, to ga nije sprečilo da dva puta opali iz pištolja. Begunac koji je pucao bio je pogođen i udarom tanadi odbačen unazad. Što se drugog tiče, on je pripucao na Langa koji je malo kasnije pristigao, ali kauboj ga je preciznim metkom pogodio tačno u grudi. Bandit se samo presamitio preko konjskih leđa, a životinja je uplašeno frknula i potrčala, zbacivši sa sebe beživotno telo.

Za to vreme Holidej je već stajao pored bandita koga je ustrelio i vrhom čizme ga lagano okrenuo na leđa. Nije bilo sumnje da je mladić bio smrtno pogođen mada ga je začudila činjenica što mu je ispod razdrljene košulje provirivao zavoj, očigledno star nekoliko dana.

– Pitam se gde je to zaradio? – dobio je Lang prilazeći.

Dok se zamisli.

– Pretpostavljam onda kada je pokušao napad na voz – rekao je najzad. – Tom prilikom ranio sam dvojicu. Poznate li možda ovog čoveka?

– Nešto malo. Prošle jeseni je nekoliko dana radio na našem ranču. Iznenada je nestao baš kada smo posumnjali da je iz spavaonice odneo nekoliko stvari ostalih kauboj. Od tada ga više nisam video.

Holidej se uspravi.

– U kolibi leži još jedan. Hajdemo ...

– Veoma čudno – razmišljao je kauboj naglas. – Zar su samo trojica dognala stoku ovamo? Hm... to mora da je bilo veoma teško.

– Pretpostavljam da ih je bilo više, ali su otišli – odvrati Dok zamišljeno. – Ovu trojicu su ostavili da nas dočekaju. Tu je bio i onaj četvrti koji je stražario – dodao je dok su ulazili u kolibu.

Lang je odmah prevrnuo nepomično telo na leđa i povikao:

– Gospode bože! Pogledajte ko je to! Naš predradnik, Vorg Enderbi! Pogođen je tačno u srce...

– I ne čudi me naročito...

– Mora biti da se tajno iskrao sa ranča i dojurio da upozori pajtaše – razmišljao je kauboj.

Dok je čučnuo i nekoliko trenutaka pomno razgledao predradnikovo nepomično telo.

– Ne bih rekao da je tako... – odvratio je ustajući. Krv oko rane već je sasušena, dok mu je košulja nagorela od baruta; to znači da je pogođen iz neposredne blizine. Osim toga, telo je već ukrućeno i... mislim da je mrtav već jedno pet-šest časova.

– Dođavola! Kako sad to?

– Pa... čini se da je Enderbi ubijen negde na drugom mestu, a onda donet ovamo i ostavljen kako bi se pomislilo

da je stradao u puškaranju i krađi stoke.

– Zašto bi to neko učinio? I ko bi mogao da bude čovek sposoban za tako nešto?

– To i nameravam da saznam – odvrati Dok ozbiljno. – Ako mene pitate, ti isti su planirali da ovde srede i nas dvojicu. Mene, u svakom slučaju. No, ispostavilo se da smo obojica malo tvrđi orah nego što su očekivali. E, boga mi, ti koji su sve ovo počinili doživće dan kada će jako zažaliti zbog svega! Dajem reč da će biti baš tako!

*

– Holideje!

Idući prema dalaskoj železničkoj stanici, Dok je čuo kako ga neko dozi-va; lagano se okrenuo stalno držeći ruku blizu drške kolta. No, odmah je odahnuo ugledavši šerifa Bekmena kako se približava na prašnjavom konju i prijateljski mu maše.

Kada se približio, čuvar zakona pri-nese ruku obodu šešira i sjaha s konja.

– Nemojte se čuditi što sam ovako prašnjav, jer sam već dva dana u sedlu. Nego, čuo sam da ste imali neki sukob u preriji i tamo sredili dva-tri lupeža.

Dok klimnu glavom.

– Da, bilo je nešto. Trojicu smo sredili, a ostali su otišli ranije...

– Tako dakle. Jeste li saznali nešto o Vorgu Enderbiju?

Holidej je nekoliko trenutaka razmišljao.

– Našli smo ga sa rupom u grudima. Nije ubijen u obračunu sa nama, jer je telo već bilo ukočeno. Nismo sigurni o

čemu se radi, ali za sada samo kauboj Lang, vi i ja znamo tu činjenicu.

– Aha... Mislite li da je Enderbi suviše znao? Ili je možda bio umešan u krađu stoke tražeći nakon toga veći udeo u plenu?

– Moglo bi biti tako nešto. Izgleda da je u toku poslednje godine sa Hetfildovog ranča nestalo dosta stoke i da je ostvaren minimalan profit. Hm... sve mi se čini da su ovde neki ljudi računali na činjenicu da se stari nikada neće vratiti kući. Pošto su ga otpisali, počeli su da rade šta im je volja. Zbog toga sam smatrao da je dobro ako se napravi kompletan popis stoke. Čim sam se malo više udubio u stvar, saznao sam da Lumis nije vodio tačnu evidenciju stada. Uz to, treba da iznesem još jedno zapažanje... Izgleda da su Linkoln Bernet i Ted Lumis vrlo dobri prijatelji.

Šerif tiho zviznu.

– Mislite da se radilo o kompletnoj zaveri?

– Pa... ima nekih znakova da bi baš to moglo biti. Vi sami razmislite o onome što ste čuli od mene i šta ste sami uočili. Ali, po logici stvari njima bi bilo veoma lako da organizuju pljačku, jer su na dva najodgovornija mesta u Hetfildovom teksaškom carstvu.

– Naravno da je tako... Siguran sam u to. No, trebaće mnogo čvrstih dokaza da bi se ovakva stvar dokazala.

– Ne razumem se u knjigovodstvo, ali mislim da će njihov zajednički „rad“ morati da se pokaže negde u knjigama. Uzgred budi rečeno, ubeđen sam da je to razlog zbog koga su ubili Samelsa i više puta pokušali da ubiju Hetfilda... a s tim u vezi i mene. Pretpostavljam da

je ova poslednja krađa stoke imala za cilj da me odvuče što dalje sa ranča kako bi na nekom pogodnom mestu bio likvidiran iz zasede. Hetfild bi onda ostao bez zaštite i bilo bi im lako da ga smaknu. To sam donekle onemogućio što sam starog Pegija ostavio da čuva gazdu sa dvocevkom u ruci. Ha... kuka vice su znale da kod Pegija nema šale, a nikome se nije ginulo. Pretpostavljam da je Enderbi pokazao suviše veliki apetit, pa su ga zato likvidirali.

Bekmen provuče prste kroz čekinja-stu neobrijanu bradu.

– To što kažete vrlo je smela teorija. Može da bude i istinita, samo...

– Znam, znam, nema konkretnih dokaza. Za sada je tako – priznao je Holidej mirno – mada mislim da neće još dugo ostati. Evo, baš sam pošao na stanicu da dočekam jednog odličnog lekara koji treba da doputuje iz Ostina. On će pregledati Hetfilda i posle toga... verujem da ćemo imati dovoljno dokaza za sve.

– Znači li to da je starom gore? Znam da je ranjen, ali sam čuo da će se izvući. Kako stvari sada stoje?

– Biće dobro, mada u svemu tome ima nešto čudno. No, uzdržaću se od izlaganja ličnih teorija, bar dok ga ne pregleda doktor Bouls – dodao je Holidej i prijateljski se osmehnuo. – A šta se dešava sa vama, šerife? Kako napreduje potraga za pljačkašima?

Bekmen glasno uzdahnu.

– Možda sam otkrio nešto što će vam biti korisno, Holideje. Naime, skoro je sigurno da je pljačku izvela banda Majlo Volfa. U obližnjim brdima sam uhvatio dva nevaljalca, malo ih pritegao, jer mi od ranije nešto duguju. Oni su mi kaza-

li da je Volf viđen u Libertiju gde je posetio tamošnjeg doktora, čoveka koji za dobar novac i piće hoće da previje bilo koju ranu ne postavljajući nepotrebna pitanja.

Holidej iznenađeno podiže obrve.

– Liberti, kažete? Da li je Volf teško ranjen?

– Pogođen je u rame. Svedoci iz banke izjavili su da je Hetfild pucao na jednoga sa buskadero opasačem i da ga je ranio u levo rame. Pošto od lupeža koje sam pritegao nisam mogao da saznam ništa više, odjahao sam u Liberti. Saznao sam da je Volf bio tamo sa trojicom ili četvoricom svojih ljudi; iz jednog saluna su pokupili dve-tri zabavljačice i nekuda otperjali. Viđeni su kako iz grada odlaze prema jugu, ali to ne mora ništa da znači. Jer, posle određenog vremena mogli su da naprave krug i vrate se, a onda odu u nekom drugom pravcu. No, pošto su sa sobom povel i žene, sigurno je da će se negde prikriti.

– Imate li nekih ideja gde bi to moglo da bude?

Bekmen sa žaljenjem odmahnu glavom.

– Kao što sam vam rekao, ovaj kraj nije Volfova teritorija niti je prokletnik ranije zalazio čak dovde. Zbog toga i ne znam sa kim je eventualno povezan.

– Možda se doktorom koga ste pomenuli...?

– Totalna pijanica od koje se ništa ne može izvući. Pokušao sam, ali ne vredi...

Holidej se jedva primetno osmehnu.

– Ako ne bi pio jedno dvadeset i četiri sata... Pitam se šta bi sve uradio da se dočepa boce viskija...?

– Do vraga, verujem da bi pomahnitao! Da ne poverujete o kakvom čoveku se radi! Taj bi za čašicu i rođenu majku poslao na vešala. Oh, tako nešto bi bilo strašno surovo...

– Život i jeste surov, Bekmene. Nadam se da ste se u to mnogo puta uverili – dobaci Dok okrećući se da pođe.

– To nije moja teritorija, Holideje – dobaci šerif kao da se pravda. – Da jeste, mogao bih nešto da preduzmem... naravno, u skladu sa zakonom.

– Tačno, mogli biste – složi se Dok. – A mogli biste telegrafisati tamošnjoj komandi rendžera i tražiti da oni intervenišu, odnosno daju vam ovlašćenja za to. No, mislim da ću tako nešto lično izvesti. Biće brzo i efikasno i... bez ovlašćenja.

Bekmen procenjivački zažmiri. S jedne strane, nije mu odgovaralo da se petlja s Volfom i Holidejeva namera išla mu je na ruku. S druge strane, on je ipak bio čovek zakona...

U tom času nije znao šta da odluči i kako da postupi.

– Pa... – promrmljao je oklevajući – vaša je stvar šta ćete uraditi. Liberti je teritorija rendžera i verujem da ćete tamo naći Volfa.

– Hvala vam, šerife, ovo vam neću zaboraviti.

Bekmen dodirnu rukom obod šešira i svaki od dvojice ljudi nastavi svojim putem. Holidej ga je nekoliko trenutaka pratio pogledom, a onda se okrenuo i požurio ka železničkoj stanici.

Voz je stigao za dvadesetak minuta i doktor Bouls je bio među putnicima koji su se prvi iskricali. U tamnom sakou, štraftastim pantalonama i polucilindrom na glavi, uzanim naočarima sa zlatnim okvirom i crnom torbom od krokodilske kože, on je ostavljao utisak učenog i dostojanstvenog gospodina.

Prijatelji su se srdačno pozdravili ne skrivajući zadovoljstvo što se ponovo vide.

– Hvala vam što ste došli tako brzo, doktore – rekao mu je Dok iskreno.

Ovaj se nasmeši.

– Iz telegrama sam shvatio da je stvar hitna, pošto te toliko dugo poznajem, Dok. Kako nisam imao nikakvih neodložnih obaveza, seo sam na voz i došao. Šta se ovde zbiva?

– Stvari se zagrevaju i mislim da će uskoro postati vruće...

– To me ne čudi, dragi moj, uopšte me ne čudi. Tamo gde ste vi, uvek se nešto talasa i pomera. Bez obzira šta je u pitanju, mogao bih da se kladim da iza svega stoji neka žena!

Holidej se nasmeši prihvativši šaljiv doktorov ton.

– Oh, pa to nije ništa novo, prijatelju. U svetskoj istoriji žene su stajale iza svih krupnih, a verovatno i sitnih događaja. Ni ova događanja nisu izuzetak. Naime, povod je zaista žena, ali samo utoliko što sam se zbog nje upetljao u igru. A ulog nije mali, da znate. Nekoliko glava već je palo, a kako procenjujem, pašće bar još koja.

– Hmmm, to je nešto novo, mladi čoveče – dočeka doktor sa osmehom. – No, po vašem tonu zaključujem da je u pitanju nešto ozbiljno.

Holidej mu pokaza rukom ka izlazu sa perona i oni lagano nastaviše.

– Sada ćemo poći na jedan ranč i usput ću vam ispričati sve do tančina. U stvari, reći ću vam da bih želeo da odmah po dolasku pregledate Semjuela Hetfilda i kažete mi u kakvom je stanju. Da da... – potvrdi Dok odgovarajući na doktorov upitan pogled. – Radi se o bankaru i rančeru Semjuelu Hetfildu za koga ste, već vidim, čuli. Znače, imam osnovanih razloga da verujem kako je neko u vezi sa njegovim zdravljem prilično zabrljao. Ako to utvrdimo, onda će mi biti lakše da saznam u kojoj meri je to „brljanje“ zlonamerno i šta je moguće da stoji iza svega. Ali, ne želim da vas zamaram, jer to već nije vaša stvar.

*

Holidej i Iv su se nestrpljivo šetkali kroz hol čekajući da doktor Bouls izađe iz sobe Semjuela Hetfilda. Dok je pušio i pratio pogledom prozirne kolutove koji su se kroz rešetkaste zrake sunca dizali ka tavanici. Mada to nije otvoreno pokazivao, Iv je slutila da mnogo očekuje od lekarevog nalaza. Doktor Karmodi nije bio prisutan, jer je Holidej želeo da atmosfera bude što mirnija i opuštenija.

Što se Iv tiče, i ona je bila veoma nervozna; ispod grudi je osećala nešto kao pritisak sante leda, ali je bezizražajnim licem pokušavala to da prikrije. Na kraju ipak nije mogla da izdrži i obratila se Doku.

– Miliš li da će doktor Bouls nešto naći, dragi? Ako tako bude, šta misliš da bi trebalo preduzeti?

On ugasi cigaru i slegnu ramenima.

– Ne znam, Iv, zaista ne znam. I ja sam nestrpljiv da vidim šta će reći. Za sada smo još uvek u nedoumici, zar ne? Sumnjamo, ali nismo sigurni... No, ako Bouls kaže da lekovi doktora Karmodija ne čine dobro tvome ocu, onda već imamo nit za koju se možemo uhvatiti. Možda ćemo onda...

Zaćutao je pošto su se u tom trenutku vrata otvorila i doktor Bouls izašao u predvorje. Sedokosi gospodin je u jednoj ruci nosio svoju lekarsku torbicu, a u drugoj bočicu sa lekom doktora Karmodija. Iako sa njegovog lica nisu mogli ništa da pročitaju, ipak je bilo očigledno da nešto nije u redu.

– Doktore... – zaustila je Iv i odjednom zbunjeno zastala.

Bouls ih je obuhvatio pogledom i pokretom glave pokazao prema udaljenom uglu. Onda su svih troje bez reči otišli tamo, sakupivši se pored prozora sa koga se pružao pogled na dvorište ranča.

– Neću mnogo da okolišim – rekao je Bouls. – Tačno je da vaš otac ima neku vrstu zapaljenja, ali to nije bolest koja je opasna po život; mislim da bi najtačnija dijagnoza bila akutan bronhitis, ali to uopšte nije strašno.

Iv živnu i na licu joj se pojavi nada; no, Holidej je bio mnogo uzdržaniji.

– To je dobra vest, jer smo sumnjali da je tuberkuloza ili nešto slično.

– Iako nisam obavio laboratorijske preglede određenih elemenata, dovoljno dugo se bavim ovim pozivom da mnoge stvari mogu da procenim i na osnovu „nevidljivih“ pokazatelja. Znači u pita-

nju je hronični bronhitis, odnosno jedan oblik astme.

– Onda je, znači, Karmodi pogrešio – konstatova Holidej. – Da li mislite da je greška namerna ili se radi o nečemu što se može pravdati?

Bouls zabrinuto nabra obrve.

– Nisam siguran... mada bi se u normalnim okolnostima lako izjasnio. Ovako... Jedna od mogućnosti je da se radi o oprostivoj grešci, pogotovo što je u ispljuvku bilo krvi. Bar tako mi je gospodin rekao... No, to nije ništa neobično za akutan bronhitis, što mora da zna svaki prosečan lekar. Što se tiče bolova u grudima, oni su mogli da potiču od pleuritisa, zapaljenja mišića ili čak i od srca. Pri pregledu sam čuo i neke šumove, ali za sada je sve u granicama normale.

Dok se nakašlja.

– Doktore, kažete da biste se u normalnim okolnostima lako izjasnili. Ovaj... ne znam šta vas sprečava da to učinite?

Bouls podiže bočicu sa lekom koju je držao u ruci.

– Evo ovo – rekao je i odmahnuo glavom. – To je lek za iskašljavanje, ali kada sam ga pomirisao, odmah mi je bilo jasno da ova mešavina sadrži jednu veoma problematičnu supstancu. Naime, ako ga pije neko sa blagim zapaljenjem, može tako da iritira sve organe za disanje da posledice mogu biti fatalne. Za lekara sa iskustvom, a pretpostavljam da je takav taj vaš Karmodi, prepisivanje tog leka bolesniku kakav je gospodin Hetfild je u najmanju ruku neuobičajeno. Mislim č...

da će ta supstanca delovati nadražujuće i samo pogoršati stanje pacijentu.

– Tačno tako – dodala je Iv tiho. – Posle uzimanja tog leka, otac je strahovito kašljao. Oh, bože, a ja sam ga, po Karmodijevim instrukcijama, terala da ga pije nekoliko puta u toku dana! Kasnije je to činio i Artur...

Bouls pokuša da je umiri.

– Nemojte kriviti sebe, pošto niste znali o čemu se radi. Odmah da vam kažem da je vaš otac izuzetno čvrst i uporan i da mu lek, sem mučnih napada kašlja, nije mnogo naškodilo.

– Slutio sam! – ljutito viknu Holidej. – Nekome je bilo u interesu da što duže održi stanje Hetfildove bolesti!

– A zašto mu je to bilo potrebno? – zapita se doktor u nedoumici. – Da bi ga lečio i uzimao mu novac? U to baš i ne sumnjam jer...

– Ne, ne, naprotiv – presekao ga je Holidej. – Mislim da je to učinio da bi ga odavde odstranio na duže vreme; naravno, iz razloga koji su samo njemu poznati. No, mi smo ih sada otkrili i to neće biti dobro za njih...

Iv ga prestrašeno odmeri.

– Nije mi jasno o čemu pričaš, Dok...?

– Sada ću ti reći, draga... Karmodi nije od šarlatana koji varaju ljude i uzimaju im novac. On je delovao u skladu sa planom čitave grupe ljudi koji su radili o glavi tvom ocu. Cilj je bio da ode odavde i iscrpi se da bi oni mogli da rade šta hoće. Kada se to dovede u vezu sa napadima na njegov život, lošim poslovanjem na ranču, novčanim mahinacijama i najnovijom pljačkom banke, stvar je više nego jasna.

– Oh, ne, dragi! Ne misliš valjda da su u pitanju Lumis i Barnet...?

– Tačno, Iv, krug se zatvara oko njih dvojice. Samo oni su mogli imati koristi od odsustvovanja tvoga oca i njegovog lošeg stanja. Može biti da je jedan organizovao i smislio zaveru, ali su obojica učestvovala u svemu. Činjenica je da su prijatelji i hiljadu posto je sigurno da su delovali zajedno. Hmm... ko zna, možda je u pitanju plan koji je razrađivan godinama.

Devojčino lice je prebledelo.

– Hoćeš da kažeš da su Bernet i Lumis uz pomoć doktora Karmodija udesili da se tata razboli i tako ga prinudili da ode iz Dalasa?

– Tačno. Naime, tvoj otac se stvarno razboleo, a oni su to iskoristili i, uz Karmodijevu pomoć, učinili da ta bolest bude teža i komplikovanija. U odsustvu Semjuela Hetfilda krenuli su da ostvaruju svoje planove, a njegov iznenadni povratak zapretio je da sruši sve što su do tog trenutka postigli.

– Onda su pokušali da ga ubiju?

– Po svemu sudeći, tako je. Ipak, moram reći da su još uvek u pitanju pretpostavke i da nam samo doktor Karmodi može reći pravu istinu. No, slutim da su ga Lumis i Bernet zbog nečega imali u šaci i da je morao da igra kako oni sviraju. Nadam se da ćemo vrlo brzo saznati sve pojedinosti.

*

U prvom momentu Holidejev plan je bio da sa ranča odjaše u Dalas i tamo potraži objašnjenje od doktora Karmodija. No, postavljalo se pitanje kako da

Karmodija natera da prizna nešto što nije morao. Pretpostavio je da će se taj lukavac opravdavati slučajnom greškom i u tom slučaju on ništa ne bi mogao da učini.

Posle kraćeg razmišljanja, Doku sinu ideja da se posluži lukavstvom, odnosno, da prevari Karmodija i na neki način ga uceni da kaže istinu. Naime, doktoru će „servirati“ priču kako je Majlo Volf uhvaćen i kako je u razgovoru sa predstavnicima zakona otkrio celu zaveru čiji su organizatori Ted Lumis i Lincoln Bernet. Naravno, on nije znao u kojoj meri je Karmodi bio upleten, ali je i ovo, u svakom slučaju, bilo dovoljno da ga uplaši i omekša.

S druge strane, bez obzira na blizinu raspleta cele situacije, iskusnom Holideju je bilo jasno da ne treba ostaviti Hetfilda i Iv same, a naročito ne u Lumisovoj blizini. Naime, već od dolaska doktora Boulsa upravnik ranča počeo je da podozreva da se nešto nepredviđeno dešava, tako da je mogao, ako se prepadne, postati veoma opasan. Dakle, trebalo je Iv i njenog oca pod bilo kakvim izgovorom otpremiti za Dalas, gde bi imali sigurnu zaštitu šerifa Bekmena. Tek kada to uradi, imao bi odrešene ruke za dalju akciju i razrešenje situacije.

Zbog svega toga jednostavno je sjahao sa konja i vratio se nazad u kuću.

U predvorju je sreo Lumisa koji ga je sumnjičavo odmerio.

– Nešto ste zaboravili?

– Da, moglo bi se tako reći.

– Mora da je nešto važno čim ste se vratili.

– U pravu ste. U pitanju su Iv i njen otac.

Lumis ga pogleda sa čuđenjem.

– Ne razumem...

– Pa, pomislio sam da bi bilo bolje da stari bude u gradu, na oku doktoru Boulsu. Tako će se brže oporaviti. Prirodno je da ga prati kći, zar ne?

Lumis pogleda negde u stranu.

– Ako tako kažete... Nego, niste morali da se vraćate, Holideje. Mi za dva sata idemo po neku robu, pa mogu i sa nama.

Dok odlučno odmahnu glavom.

– Ne, biće bolje da ih ja otpratim.

Lumis ga ošinu besnim pogledom i jedva čujno promrmlja:

– Kako hoćete, mister...

*

Baš kada su stigli do glavne gradske ulice, odnekud se začula puščana paljba. Holidej zategnu vođice svog konja i rukom pokaza Iv da zaustavi zapregu u kojoj su sedeli doktor Bouls i njen otac.

Dok pažljivo oslušnu. Izgleda da se događalo nešto neobično.

Naime, puščana i revolverska paljba dopirala je sa druge strane grada i čuvši je, ljudi su izlazili iz kuća i kretali prema mestu odakle se čuo prasak metaka.

– Odvezi oca i doktora u vaš apartman u „Menšn hausu“! – dobaci Dok devojci i okrete se da pođe.

– Imaš li neku ideju odakle to dopire? – doviknu mu Iv.

– Možda – odvratio je kratko i brzo se udaljio. Sa glavnog trga je skrenuo prema ulici Prerija, odnosno kraju u kome su živeli bogatiji i imućniji građani. I tek što je odmakao jedno pedesetak metara

niz ulicu, ugledao je kako mu se približava konjanik ljuljajući se u sedlu i zdravom rukom pridržavajući ranjeno rame. Prišao je bliže i u jahaču čije se lice grčilo od bola prepoznao jednog od zamenika šerifa Bekmena.

– Šta se dogodilo? – upitao je nestrpljivo.

Čovek glasno huknu.

– Nevolja u kući Linka Berneta. Majlo Volf i njegova banda! Izgleda da su upali u kuću i pohvatali celu Linkovu porodicu. Mislim da ih drže kao taoce. Ja... slučajno sam sve video i javio Bekmenu. Sada je otišao tamo i nekako pokušava da ih smiri i obuzda. Volf je zapretio da će pobiti sve taoce ako ne dobije novac i odmorne konje kako bi se mogao dočepati granice.

– Novac? – ponovi Dok iznenađeno.

– Zar posle onoliko opljačkanog novca u banci?

Šerifov zamenik odmahnu glavom.

– On tvrdi da je opljačkan samo pet hiljada, što znači da je Bernet lagao kada je pominjao onoliku sumu. Sada je sasvim sigurno da je upravnik banke sve to iskoristio kao pokriće za svoje malverzacije. Oh, izvinite me, Holideje, zaista moram do lekara...

– Naravno, samo napred – odvratio je Dok i snažno mamuznuo konja.

Velika luksuzna kuća Linkolna Berneta bila je na samom kraju ulice. On je sjahao iza jednog velikog žbuna ispred vratnica, a onda zaklonjen zelenilom potrčao prema zidu. Okolo su praštali meci, ali on se, koristeći maleni zid u dva-tri skoka dočepao fontane od kovanog gvožđa i kamena iza koje je čučao šerif Bekmen.

– Oh, dodavola...! Otkud vi, Holideje? Da znate da sam pomislio kako se radi o nekom iz Volfove bande! Imali ste sreću što nisam opalio...

– Koliko ih je unutra? – upita Dok ne okolišeći.

– Četvorica ili petorica, nisam siguran. Sa mnom je još jedan zamenik, eno ga iza bureta sa kišnicom. Drugi je ranjen i pretpostavljam da ste ga sreli. Inače, Volf je uhvatio gospođu Bernet sa kćerkom i sinom i drži ih kao taoce na prvom spratu. Tamo je i Link, ali nisam siguran da li on puca na njih ili na nas, odnosno, je li uopšte nešto preduzeo. Prokleti banditi! Sreća da je moj zamenik video kada su ulazili.

Na plotun koji je iz kuće osut u tom pravcu obojica su pognula glave, dok su komadići kamena sa fontane počeli da prskaju na sve strane.

– Nazad ili ćemo ubijati jednog po jednog! – grmnuo je nečiji glas. – Da bismo vam pokazali da ozbiljno mislimo, evo vam prvog!

Onda su se dvokrilna staklena vrata na spratu otvorila uz tresak i telo nekog čoveka poletelo je prvo preko balkona, a zatim dole u baštu.

– Gospode bože! – izustio je zaprepasćeni Bekmen. – Da li sam ja to dobro video? Recite mi ko je to bio, Holideje?

– Dobro ste videli, Bernet je – odvratio Dok tiho. – Hm... izgleda da im više nije potreban. Odigrao je svoju ulogu i pokušao da ih prevari. Čini se da ste vi na potezu, Bekmene!

– Ja? Ah, da! Šta da preduzmem?

U međuvremenu je mladi zamenik ispalio nekoliko hitaca prema prozorima na spratu; odmah su uzvratili, a

nekoliko kuršuma ponovo je pogodilo fontanu.

– Izgleda da su gore petorica – dobacio je Holidej. – Bekmene, doviknite im da ćete poslati čoveka da pripremi i donese sve što traže: novac, hranu i municiju! Nastojte da ih na svaki način zavarate, a ja ću pokušati da se uvučem unutra...

Šerif zavrte glavom.

– Dovraga, to je vraški opasno! Napraviće masakr ako vas primete!

– Pa nastojte da ih zavarate, dodavola! – odbrusio mu je Dok. – To je sve što tražim!

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, dobro došla Holideju da se koncentriše i pribere. Onda je potrčao ka izlazu iz dvorišta; iz kuće su zapraštali revolveri i tanad su se zarila u drvene vratnice otkidajući komade iverki. No, Dok je neozleđen istrčao napolje i u dva skoka se našao iza žbunja, gde mu se nalazio konj. Zastao je da predahne i čuo kako šerif poziva bandite da prestanu obećavajući im sve što traže.

Odgovora sa druge strane nije bilo, ali je paljba prestala.

To je iskoristio i žurno odjahao niz ulicu „glumeći“ šerifovog glasnika. Naime, plan mu je bio da dovede nekoliko konja sa punim bisagama kako je šerif i obećao i na taj način namami bandite da izađu.

Onda bi, odvrativši im pažnju na opremu i bekstvo, on sam pokušao da uđe unutra. Zato je još snažnije mamuznuo konja uputivši se prema glavnom trgu. Tek što je izbio pred hotel, ugledao je grupu konjanika koji su se približavali. Odmah je prepoznao Lumisa i Langa,

a po licu upravnika ranča učinilo mu se da on zna odakle dopiru pucnji.

Bilo mu je jasno da mu je vreme dragoceno i da više nema pretvaranja. Zato je odlučio da deluje direktno.

– Bernet je mrtav, Lumise – rekao je glasno i razgovetno. – Volfa smo blokirali u njegovoj kući i neće se izvući. Znam da si pljačkao Hetfildov ranč i ako si pametan, trebalo bi da se predaš...

– Šta je, Dok? Šta se desilo? – upitala je uplašena Iv koja se iznenada pojavila pred hotelom.

Holidej je odmah shvatio opasnost.

– Vрати se nazad, Iv, odmah! Skloni se unutra!

Ali, u istom trenutku se Lumis bacio prema devojci, uhvatio je za volan od suknje i privukao k sebi. I pre nego što je shvatila šta se dešava, podigao je ispred sebe na sedlo.

Dokov kolt sa drškom od slonovače ostao je da lebdi u vazduhu.

– Ne pokušavaj da pođeš za mnom, Holideje! – dobacio je Lumis, terajući konja niz ulicu. Stavio je Iv cev na čelo i devojka se samo stresla od jeze. – Mislio sam da ćemo uspeti! – dodao je besno. – Prokleti Hetfild! Zašto je uopšte morao da se vraća? Još nekoliko meseci i Vorg i ja bismo odmaglili dovoljno nafatirani... Ovako... No, verujem da ću se nekako izvući...

Svi su bespomoćno stajali i Lumis je to znao. Pokretom pištolja naredio je Holideju da odbaci oružje i ovaj je to bez promišljanja učinio. Ostali kauboji se nisu mešali. Onda je Lumis poterao konja ka najbližoj sporednoj ulici, držeći čvrsto devojku koja nije želela da miruje. U jednom trenutku upravnik ranča

se ozbiljno iscerio, okrenuo se i uperio revolver u Holideja.

U istom trenu odjeknuo je hitac i Lumis se trgao kao da ga je neko udario u vrat; slepoočnica mu se odjednom obojila krvlju, a Iv je vrisnula i nekako se skotrljala na zemlju. Ne gledajući šta se dešava, brzo se podigla i potrčala, mada joj od Lumisa više nije pretilo nikakvo zlo: bio je mrtav pre nego što je pao na zemlju.

Holidej je podigao glavu i na prozoru ugledao Hetfilda grudi obmotanih zavojima, ali sa puškom u ruci. Dodirnuo je rukom obod šešira i nasmešio se.

– Hvala, mister Hetfild! – dobacio je.

– Samo vraćam dug, momče – odvratio je stari rančer. – Nego, čujem da je Bernet mrtav?

Dok klimnu glavom.

– Pljačkaši banke su se zabarikadirali u kući gde, kao taoce, drže njegovu ženu, kćerku i sina. Tvrde da su iz banke odneli samo pet hiljada dolara. To znači da je Bernet lagao, ali... bez obzira na to, moramo da pomognemo gospođi Bernet.

– Kako?

– Neko treba da smogne hrabrosti i odvede pet konja sa punim bisagama u dvorište njegove kuće. To će biti mamac koji će im odvratiti pažnju dok ja uskočim unutra.

Holidej je obuhvatio pogledom kauboj, a onda mu se pogled zaustavio na Langu.

– On to može – doviknuo je Hetfild.

– Uostalom, očekujem da moj budući nadzornik i upravnik bude srčan i hrabar čovek.

Lang klimnu glavom.

– Pristajem, mister! – doviknuo je.

I zaista, posle petnaestak minuta Holidej je pošao sa Langom koji je vodio konje sa sobom. Zastao je pored zadnjeg zida u Bernetovom dvorištu, nestrpljivo čekajući da Lang stigne i otuda dobije znak koji bi mu dozvoljavao da krene u akciju. Minut-dva kasnije šerif Bekmen je povikao:

– Volfe, evo, održao sam obećanje! Konji su tu, a bisage su pune hrane!

– A šta je sa novcem? – doviknuo je Majlo Volf.

Dok je skočio na leđa svog konja, dohvatio se za ivicu zida i popeo se na vrh; ostao je tamo nekoliko sekundi kako bi bolje osmotrio dvorište i zadnji deo velike kuće. Na prozoru je zapazio neko kretanje, ali je odmah odahnuo; bandit je bio okrenut leđima, očigledno prateći razgovor Volfa i šerifa.

– U ovom trenutku novac se priprema u banci – čuo je šerifov jasan glas. – Svih deset hiljada. Moći ćete da ga podignete u prolasku kroz grad...

Holidej je pažljivo skočio u dvorište i gotovo bešumno potrčao prema kući.

– Dodavola s tim! – zaurao je Volf.

– Nećemo da se zadržavamo u gradu, druškane! Donesite taj prokleti novac ovamo ili ću dečaku da prosviram kuršum kroz glavu.

Za to vreme Holidej je opkoračio prozor i sa zapetim revolverom ušao unutra. U prvoj odaji nije bilo nikoga...

– Ja... videću šta se može učiniti – nastavio je da oteže Bekmen. – Možda će nam to uzeti malo više vremena...

Volf se promuklo nasmejao baš kada je Holidej zakoračio na tepihom zastrte stepenice koje su vodile na gornji sprat.

– Imamo dovoljno vremena, Bekmene – odbrusio je Volf. – Sa nama je sve vreme ovog sveta. I ne zaboravi da sam ja taj koji drži adute u rukama!

– U redu! Poslaću čoveka u banku po novac!

Holidej zastade na stepeništu kao ukopan; naime, čuo je glas Majla Volfa sa razdaljine od svega nekoliko metara.

– Ostavite konje tu na čistini, tako da ih sve vreme imamo na oku... I neka budu privezani, jer se može desiti da pobegnu. A kazna za to je metak! – dodao je bandit.

Sa revolverom u ruci Dok je zastao i pogledao staklena vrata sa ukrasima iza kojih je dopirao Volfov glas. Znači, vođa bandita se nalazio u toj odaji. Ko je još bio sa njim, to nije mogao da zna. No, sigurno da je u pitanju bio neko od talaca.

Istoga trenutka se ukočio kao skamenjen, pošto je sa svoje leve strane primetio u hodniku neko kretanje. Jedan od bandita pojavio se iza ugla i iznenađeno zastao zabezeknuto ga posmatrajući. No, prošlo je samo nekoliko sekundi i njegova ruka pošla je prema revolveru.

Dok je hitro opalio i pogodio ga posred lica; no, nije imao vremena ni da se okrene već se svom snagom bacio na vrata. Začula se lomljava i prasak, ali vrata su popustila i on je upao u odaju; zastao je u magnovenju i u jednom uglu uočio troje vezanih talaca, dok su četvorica naoružanih bandita bila okupljena oko širokog prozora na drugoj strani.

Sada su sekunde bile dragocene. Dok je pritisnuo obarač i zaglušujuća pucnja-

va pomešala se sa ženskim vriskom. Pogoden teškim olovnim tanetom, Majlo Volf je bio odbačen kroz prozor. Začula se lomljava stakla, a onda i tup udar tela o zemlju. Ali, Holidej nije imao vremena da obrati pažnju na to; nastavio je munjevito da puca i jedan za drugim, hici su praštali i pogađali cilj. Naime, jedan od bandita pogoden je odmah pored srca, dok se drugi bacio u stranu i pripucao na Doka. Pošto je promašio, kažnjen je pogotkom u vrat, dok je treći pokušao da pobegne „zaglavivši“ vrata. To mu, naravno, nije uspelo, jer je ovo bio Holidejev dan: ruka koja je čvrsto stezala kvaku obojila se krvlju, a posle dva hica mlitavo se opustila ostavljajući velike crvene mrlje na vratima.

Za trenutak je nastala tišina i Dok je tek tada mogao da čuje tihe jecaje gospođe Bernet i njene kćerke. Lagano je ustao i prišao im pokušavajući da se osmehne. Odvezao je prvo decu, pa onda ženu pazeći da ne bude grub, jer su pretrpeli dovoljno straha.

– Sve je svršeno, gospođo Bernet – rekao je tiho. – Pobrinite se za svoju decu. Idem da vidim šta se dešava na polju.

Plavokosa žena je nemo klimnula glavom i ćutke prigrllila dečaka i devojčicu. Htela je da se zahvali ovom čudnom hrabrom čoveku, ali nije odmah pronašla prave reči.

Već sledećeg trenutka, on je bio na polju.

No i tamo je sve bilo tiho i mirno. Razmenio je nekoliko rečenica sa šerifom i požurio do hotela. Tamo je u sobi zatekao Hetfilda, Iv i doktora Boulsa. Rančer je sedeo na krevetu i oblačio se

dok je doktor pakovao svoju torbicu. Ukratko im je ispričao šta se desilo ne dozvoljavajući da ga prekidaju pitanjima. Kada je završio, doktor Bouls pljesnu rukama i vrati se svojoj torbi.

– Pa, gospodine Hetfilde – obratio mu se Bouls uz primetan osmeh – nadam se da ćete za desetak dana biti sposobni da preuzmete sve svoje poslove.

– Naravno da ću biti – zabrundao je rančer zadovoljno. – I pokazaću svima koji su me otpisali da još uvek nisam za staro gvožđe.

Iv nežno odmeri Holideja, pa onda uhvati oca za ruku. Iako se trudio da zadrži strogo lice, rančerove oči bile su zadovoljne i vesele.

– Draga moja, znaš li da ćemo morati da zahvalimo gospodinu Holideju za sve što je učinio za nas?

Dok pogleda devojkicu i oseti kako ga plavi nežnost.

Kao da je znao šta misli, stari rančer dodade:

– Iv posebno. Hoću da kažem, moja kćerka se zaista mora pobrinuti za vas. A što se tiče... ovaj... hoću da kažem da ćete uvek biti dobrodošao gost u našoj kući. Nadam se da će se Iv pokazati kao prava domaćica. A sada me pustite da se pozdravim sa doktorom i malo odspavam!

Iv pogleda Doka blistavim očima punim ljubavi. Znala je da se pred njom nalazi vreme spokoja i radosti... i bila je sigurna da će bar deo toga vremena provesti sa voljenim čovekom. Da je tako, potvrdio joj je osmeh na Dokovom licu i iskričavo svetlucanje njegovih tamnoplavih očiju.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJSKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

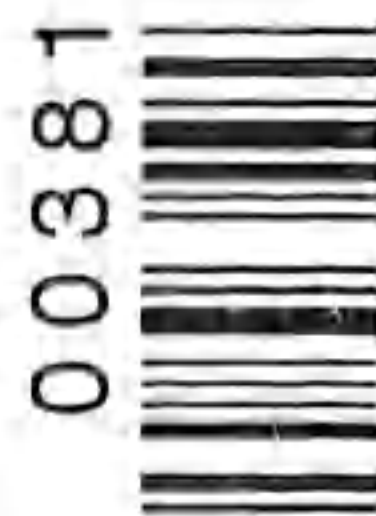
**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

**250
dinara**

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21102 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

YU ISSN 0353-0000
9 770353 000002